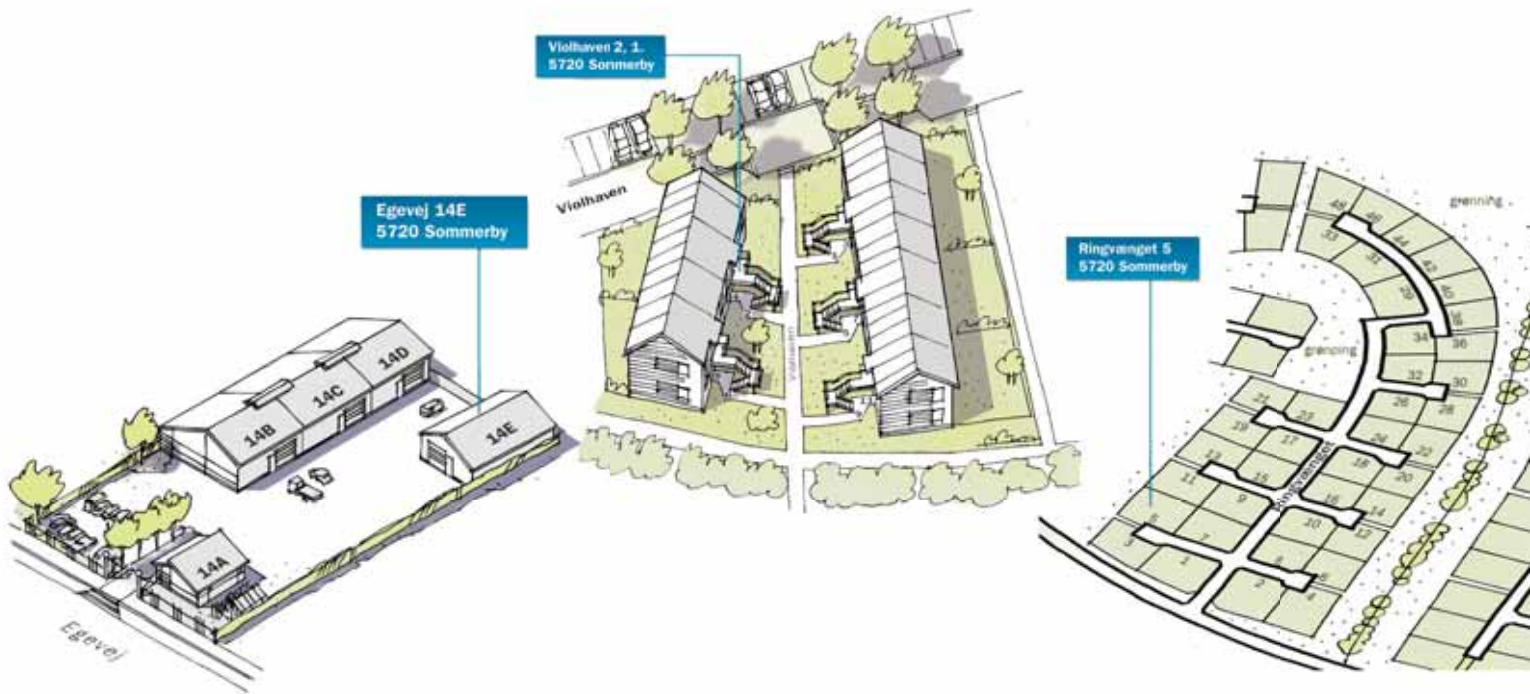

Fastsættelse af vejnavne og adresser

Eksempelsamling

Fastsættelse af vejnavne og adresser

Eksempelsamling

Fastsættelse af vejnavne og adresser, eksempelsamling

Eksempelsamlingen findes på
Erhvervs- og Byggestyrelsens hjemmeside:
www.ebst.dk

Oplag: 700 stk.

ISBN trykt udgave: 978-87-92518-00-2

ISBN elektronisk udgave: 978-87-92518-01-9

Illustrationer:

Arkitekt MAA Peter Juel Jeppesen,
Byplantegnestuen A/S, København

Design af omslag:

Schultz Grafisk, Albertslund

Trykt i Danmark, marts 2009

Schultz Grafisk, Albertslund

Erhvervs- og Byggestyrelsen

Dahlerups Pakhus

Langelinie Allé 17

2100 København Ø

Tlf.: 35 46 60 00

Fax: 35 46 60 01

www.ebst.dk

Indholdsfortegnelse

Indledning	6
Om denne eksempelsamling	6
1. Nye byudviklingsområder	7
Generelt.....	7
Eksempel 1A: Planlægning af vejnavne i et større byområde	8
Eksempel 1B: Vejnavne og adresser ved en etapevis udbygning	10
Eksempel 1C: Nyt byområde med kanaler.....	11
2. Nye boligudstykningsområder	12
Generelt.....	12
Eksempel 2A: Stikveje ud fra intern fordelingsvej ("kam eller gaffel")	13
Eksempel 2B: Fordelingsvej med små stikveje ("lommer")	14
Eksempel 2C: Udstykning med ringformet vejssystem ("løkke")	15
3. Vejnavne når vejnettet ændres.....	16
Generelt.....	16
Eksempel 3A: Motorvej e.l. skærer eksisterende vej over	17
Eksempel 3B: Trafiksanering skærer eksisterende vej over	19
Eksempel 3C: Bussluse e.l. opdeler eksisterende vej	20
4. Flere mulige adgangsveje	22
Generelt	22
Eksempel 4A: Ejendom beliggende mellem to veje	23
Eksempel 4B: Kørende adgang fra to eller flere veje	24
Eksempel 4C: Flere adgangsmuligheder til samme vej	25
5. Adgang gennem fælles port, indkørsel e.l.	26
Generelt	26
Eksempel 5A: Adresser til baghuse o.l. – "med/mod uret"	27
Eksempel 5B: Adresser til baghuse o.l. – "efter nærhed"	28
6. Fællesfunktioner mv. i større bebyggelser	29
Generelt	29
Eksempel 6A: Selvstændige adresser til bebyggelsens fællesfunktioner	30
7. Institutions- eller erhvervsbygninger med flere indgange.....	31
Generelt	31
Eksempel 7A: Selvstændige adresser til hver funktion på ejendommen	32
Eksempel 7B: Nye, selvstændige adresser til hver erhvervsenhed	33
Eksempel 7C: Institution eller kollegium med tilknyttede boligenheder.....	34
8. Institutioner og virksomheder med mange bygninger	35
Generelt	35
Eksempel 8A: Nye vejnavne og husnumre ud fra interne veje	37
Eksempel 8B: Nye adresser fastsat ud fra omgivende veje	38
9. Butikscentre, storcentre o.l.	39
Generelt	39
Eksempel 9A: Husnumre til betydende indgangsdøre i et center	40
Eksempel 9B: Husnumre og dør- eller butikshusnumre i et center	41
Eksempel 9C: Husnumre til større butikscenter med flere adgangsveje	43

10. Haveforeninger	45
Generelt	45
Eksempel 10A: Vejnavne og husnumre ud fra områdets interne veje	46
Eksempel 10B: Adresser fastsat ud fra tilstødende vej	48
Eksempel 10C: Adresser fastsat ud fra haveforeningens navn	49
Eksempel 10D: Enkelt adresse for hele området	50
11. Boligbebyggelser omkring internt vej- eller stinet	51
Generelt	51
Eksempel 11A: Adresser fastsat ud fra nyt, selvstændigt vejnavn	52
Eksempel 11B: Adresser fastsat ud fra tilstødende vej	53
12. Altangangshuse og bygninger med udvendige trapper	54
Generelt	54
Eksempel 12A: Altangangshuse med en trappe	55
Eksempel 12B: Altangangshuse med to trapper	56
Eksempel 12C: Udvendige trapper til lejligheder på 1. sal	57
Eksempel 12D: Udvendig trappe til enkelt 1. sals lejlighed.....	58
Eksempel 12E: Fælles trappetårn til flere altangange	59
13. Specielle boligtyper	60
Generelt	60
Eksempel 13A: Eksisterende kajanlæg og bolværkspladser	61
Eksempel 13B: Egentlige bolværkspladser for husbåde o.l.	62
Eksempel 13C: Uformelle bebyggelser, skurbyer o.l.	63
14. Torve og pladser.....	64
Generelt	64
Eksempel 14A: Alle adresser fastsat til torv eller plads	65
Eksempel 14B: Torv eller plads gennemskæres af tilstødende vej	66
15. Ubebyggede arealer mv. i bymæssige områder	67
Generelt	67
Eksempel 15A: Mindre, grønne anlæg o.l.	68
Eksempel 15B: Parker og legepladser o.l.	69
16. Tekniske anlæg mv. i byerne	70
Generelt	70
Eksempel 16A: Tekniske anlæg o.l. på torv eller plads	71
Eksempel 16B: Tekniske anlæg i grønne områder	72
17. Landbrugsejendomme og bygninger	73
Generelt	73
Eksempel 17A: Landbrugsbygninger til erhverv, feriebolig o.l.	74
18. Tekniske anlæg mv. i det åbne land	75
Generelt	75
Eksempel 18A: Forsyningsanlæg, spildevandsanlæg o.l.	76
Eksempel 18B: Rastepladser, parkeringsanlæg o.l.	77
19. Etagebetegnelser	78
Generelt.....	78
Eksempel 19A: Bebyggelse med terrænspring	79
Eksempel 19B: Bygning med facade mod skrånende vej	80
Eksempel 19C: Bygning med fælles trappeadgang, men forskudt etageinddeling	81
Eksempel 19D: Bygninger med uens etageinddeling deler trappe	82

20. Dørbetegnelse: Sideangivelse, dørunumre mv.	83
Generelt	83
Eksempel 20A: To døre på etagen	84
Eksempel 20B: Tre døre på etagen	85
Eksempel 20C: Fire eller flere døre på etagen	86
Eksempel 20D: Ændring af dørbetegnelser ved sammenlægning af lejligheder o.l.	87
Eksempel 20E: Opgange med elevator	88
Eksempel 20F: Forskellige adgangsforhold på hver etage	89
Eksempel 20G: Bebyggelser med mange døre på etagen	90
Eksempel 20H: Bebyggelser med flere hovedtrapper	92

Indledning

Siden 2001 har en række ændringer af "Lov om bygnings- og boligregistrering" (BBR-loven) styrket kommunernes rolle som adressemyndighed, dvs. som den myndighed, der fastsætter og registrerer landets vejnavne og adresser.

I forhold til tidligere, hvor andre parter, f.eks. vejbestyrelser og grundejere, havde ret til at fastsætte dele af adresserne, er situationen i dag, at det alene er kommunerne, der kan fastsætte eller ændre vejnavne, husnumre, etage- og dørbetegnelser mv.

Formålet med lovændringerne har dels været at undgå dobbeltarbejde og usikkerhed om ansvarsforholdene, dels at styrke adressesystemet som et fælles fundament i vores infrastruktur.

Om denne eksempelsamling

Med hjemmel i BBR-lovens § 3f har Økonomi- og Erhvervsministeriet udsendt "Bekendtgørelse om vejnavne og adresser" (BEK nr. 1398 af 12. december 2006), som trådte i kraft den 1. januar 2007.

Nærværende eksempelsamling viser, hvordan adressebekendtgørelsens bestemmelser kan udmøntes i en række typiske situationer, som af og til giver anledning til usikkerhed.

Målet med eksempelsamlingen er således at lette kommunernes arbejde.

Eksemplerne er udarbejdet af Erhvervs- og Byggestyrelsen efter sagkyndig bistand fra en arbejdsgruppe med deltagelse af kommunale repræsentanter samt repræsentanter for Post Danmark.

Arbejdsgruppen:

Morten Lind, konsulent for Erhvervs- og Byggestyrelsen (formand) (mli@ebst.dk)

Kirsten Elbo, Erhvervs- og Byggestyrelsen (sekretær) (ke@ebst.dk)

Anna Christiansen, Københavns Kommune (anchri@tmf.kk.dk)

Lasse Olesen, Aalborg Kommune (lao-teknik@aalborg.dk)

Maria Kossmann, Post Danmark (maria.kossmann@post.dk)

Tonny Olesen, Post Danmark (tonny.olesen@post.dk)

Arbejdsgruppens illustrator:

Peter Juel Jeppesen, arkitekt MAA (peter@byplantegnestuen.dk)

1. Nye byudviklingsområder

Generelt

Ved tilrettelæggelsen af nye byområder bør man være opmærksom på, at muligheden for at kunne orientere sig og finde vej i området er mindst lige så vigtig som at have trafik sikre færdselsarealer, gode fællesfaciliteter, parkeringsmuligheder eller attraktive grønne områder.

Overvejelser om, hvordan vejnavne og adresser kan fastsættes, bør derfor indgå allerede i planlægningsfasen forud for, at et nyt byområde udvikles.

Det kan især være en udfordring at fastsætte gode vejnavne og adresser, når byudviklingen sker etapevis over en lang periode, og detailplanerne for de sidste etaper kan ændre sig mange gange, før de realiseres.

Man må således både tage hensyn til, at vejnavne og adresser fungerer godt under den etapevise udbygning af området, og til at det færdige byområde ender med at få et godt og homogent adressesystem – så det er nemt at finde vej.

Eksempel 1A: Planlægning af vejnavne i et større byområde

For større, nye byudviklingsområder bør vejnavne og adresser tage udgangspunkt i områdets hovedstruktur.

De overordnede fordelingsveje kan navngives hver for sig – som et gennemgående element for hele området – uanset at de evt. anlægges etapevis i forbindelse med byudviklingen. I de enkelte dele eller etaper af byområdet kan vejnavnene herefter fastsættes i takt med, at udformningen af veje og stier detailplanlægges.

I hvert delområde kan der være behov for et eller flere vejnavne. Såfremt delområdets vejnet er komplekst, f.eks. sammensat af flere mindre veje eller med et forgrenet vejnet, vil der som regel være behov for mere end ét vejnavn. Det afgørende hensyn for, hvor mange vejnavne der er brug for, er, at husnumrene efterfølgende skal kunne fastsættes på en hensigtsmæssig og forståelig måde.

Dette er tydeliggjort i adressebekendtgørelsens § 5, stk. 2, som direkte bestemmer, at kommunen skal fastsætte vejnavnene under hensyntagen til, at man kan orientere sig og finde vej i området, herunder således at husnumrene kan fastsættes efter reglerne i bekendtgørelsens § 16, stk. 2-3, om lige og ulige husnumre i stigende rækkefølge langs vejen.

Der er eksempler på, at en ejer eller bygherre af markedsføringsmæssige hensyn ønsker et større, nyt byområde navngivet med ét attraktivt fællesnavn. Et sådant ønske kan ofte komme i konflikt med det overordnede hensyn til at kunne orientere sig internt i området ved hjælp af et antal vejnavne.

I visse tilfælde vil man kunne imødekomme et ønske om samhørighed ved at anvende tema- eller gruppe-vejnavne (f.eks. Fugleparken, Fuglehegnet og Fuglevænget). I så fald skal man dog være opmærksom på, at de anvendte vejnavne ikke bør kunne forveksles og naturligvis i øvrigt skal opfylde de generelle krav til vejnavnes entydighed, jf. reglerne i adressebekendtgørelsens § 7, stk. 1-4.

I sidste ende er det altid kommunalbestyrelsen, som, under hensyn til reglerne i adressebekendtgørelsen, bestemmer, hvor mange og hvilke vejnavne der skal fastsættes.

Eksempel 1B: Vejnavne og adresser ved en etapevis udbygning

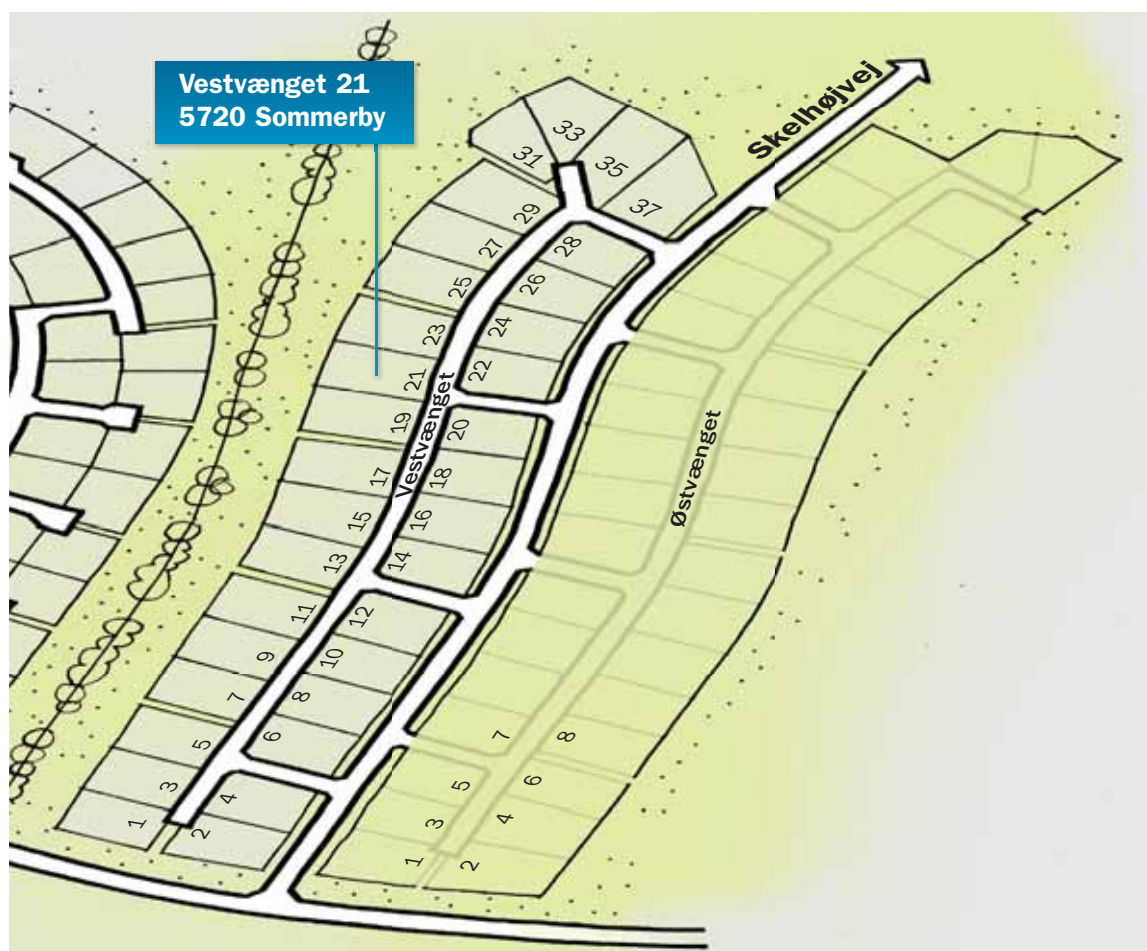
Ved en etapevis planlægning og udstykning af et nyt boligområde kender man ofte ikke udformningen af de senere etaper, når den første etape står foran byggemodning.

Er der to (eller flere) etaper samlet omkring en fælles fordelingsvej, kan denne navngives særskilt.

Herefter kan man fastsætte de nødvendige vejnavne og adresser til områdets første etape på basis af, hvordan vejnettet er disponeret i denne etape.

Viser det sig efterfølgende, at etape 2 udbygges på samme måde, vil vejnavne og adresser kunne fastsættes efter samme principper som etape 1.

Viser det sig alternativt, at etape 2 udformes på en anden måde f.eks. som tæt/lav bebyggelse eller i mindre, selvstændige boliggrupper, står kommunen frit med hensyn til at finde netop det princip for vejnavne og adresser, som er mest hensigtsmæssigt.

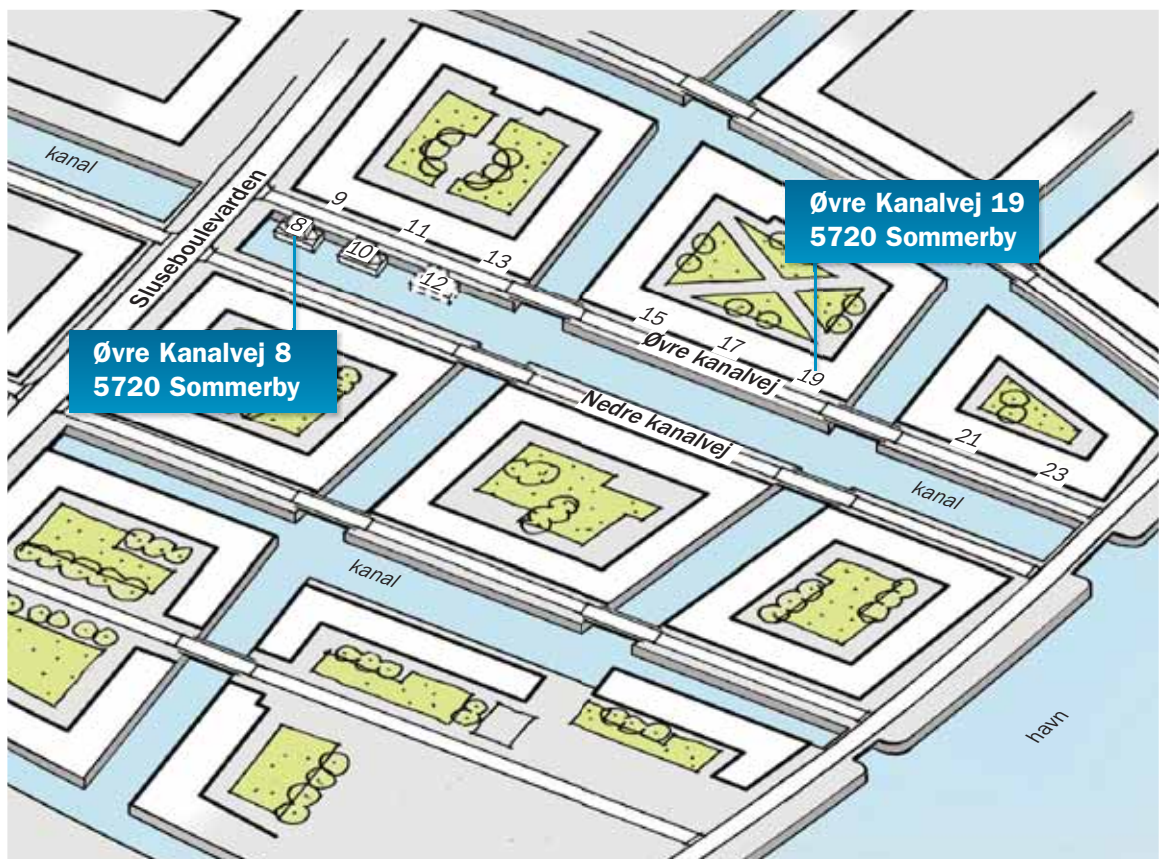
Eksempel 1C: Nyt byområde med kanaler

Når veje ligger på begge sider af en kanal, et bassin e.l., vil det som regel være mest hensigtsmæssigt at fastsætte et selvstændigt vejnavn på hver side af kanalen.

Herved opnår man at have både lige og ulige husnumre til rådighed på begge sider af kanalen, hvilket bl.a. kan udnyttes til at fastsætte adresser på bolværkssiden af vejene.

Adresser langs bolværk eller kajkant kan være nyttige for at identificere bestemte for-
tøjningspladser f.eks. for husbåde, udflugtsbåde o.l. (som vist i eksemplet herunder)
eller andre stationære anlæg langs bolværket.

Vejnavnene kan evt. fastsættes således, at de signalerer en samhørighed mellem de to
kanalgader, f.eks. ved at bruge betegnelser som "Nordre"/"Søndre", "Øvre"/"Nedre"
e.l.

2. Nye boligudstyknings

Generelt

Ved tilrettelæggelsen af nye boligudstyknings skal man huske, at muligheden for at kunne orientere sig og finde vej i det fremtidige boligområde er mindst lige så vigtig som at have trafiksikre færdselsarealer, gode fællesfunktioner, parkeringsmuligheder eller attraktive grønne områder.

Det kan især være en udfordring at fastsætte gode vejnavne og adresser, når udstykning- en består af et forgrenet vejnet med længere eller kortere stikveje, af selvstændige boliggrupper og/eller af vej- og stiforløb, som går i ring.

Når man skal fastsætte områdets vejnavne, er det afgørende, at husnumrene efterfølg- ende kan fastsættes på en hensigtsmæssig og forståelig måde.

Dette fremgår af adressebekendtgørelsens § 5, stk. 2, som bestemmer, at kommunen skal fastsætte vejnavnene under hensyntagen til, at man kan orientere sig og finde vej i området, herunder således at husnumrene kan fastsættes efter reglerne i bekendtgørel- sens § 16, stk. 2-3, om lige og ulige husnumre i stigende rækkefølge langs vejen.

Eksempel 2A: Stikveje ud fra intern fordelingsvej ("kam eller gaffel")

Hvis udstykningen er udformet med et kam- eller gaffelformet vejsystem, hvor et antal selvstændige stikveje grener ud fra en fælles "rygrad", kan hver enkel stikvej tildeles sit eget vejnavn. Herefter kan husnumrene uden problemer fastsættes for hver stikvej.

Den konkrete udformning af udstykningen bør afgøre, om det er mest hensigtsmæssigt at fastsætte et selvstændigt vejnavn til "rygraden", eller om denne skal dele navn med en eller flere af stikvejene.

Tilsvarende skal man tage stilling til, hvordan en evt. "stilk", der forbinder området med det øvrige vejnet i området, navngives. Af hensyn til GPS-navigationssystemer, vejadministrative systemer o.l. er det nemlig vigtigt, at der ikke forekommer vejstykker uden vejnavn, og at der ikke er tvivl om, hvilket vejnavn der gælder for hver enkel vejdel.

Et ønske om at skabe en fælles identitet for området kan eventuelt imødekommes ved at anvende tema- eller gruppe-vejnavne (f.eks. Viol-, Anemone-, Erantisvej osv.). I så fald skal man dog være opmærksom på, at de anvendte vejnavne ikke bør kunne forveksles og naturligvis i øvrigt opfylder de generelle krav til entydighed, jf. reglerne i adressebekendtgørelsens § 7, stk. 1-4.

Afhængigt af områdets udformning og antallet af husnumre på hver boligvej bør de fastsatte vejnavne skiltes tydeligt, evt. med henvisningsskilte (f.eks. "Til Erantisvej og Vintergækvej").

For bygninger, som er beliggende på en hjørnegrund, skal adressen efter adressebekendtgørelsens § 12, stk. 1, fastsættes til det vejnavn, der betegner den adgangsgivende vej. Det vil dog være praktisk også at reservere plads i husnummerrækkefølgen til den vej, der ikke er adgangsgivende – hvis der på et senere tidspunkt skulle blive behov for husnumre hertil.

Eksempel 2B: Fordelingsvej med små stikveje ("lommer")

Hvis udstykningen er udformet omkring en stamvej, hvorfra små boligveje grener ud til mindre boliggrupper, kan der fastsættes et enkelt vejnavn for hele vejnettet.

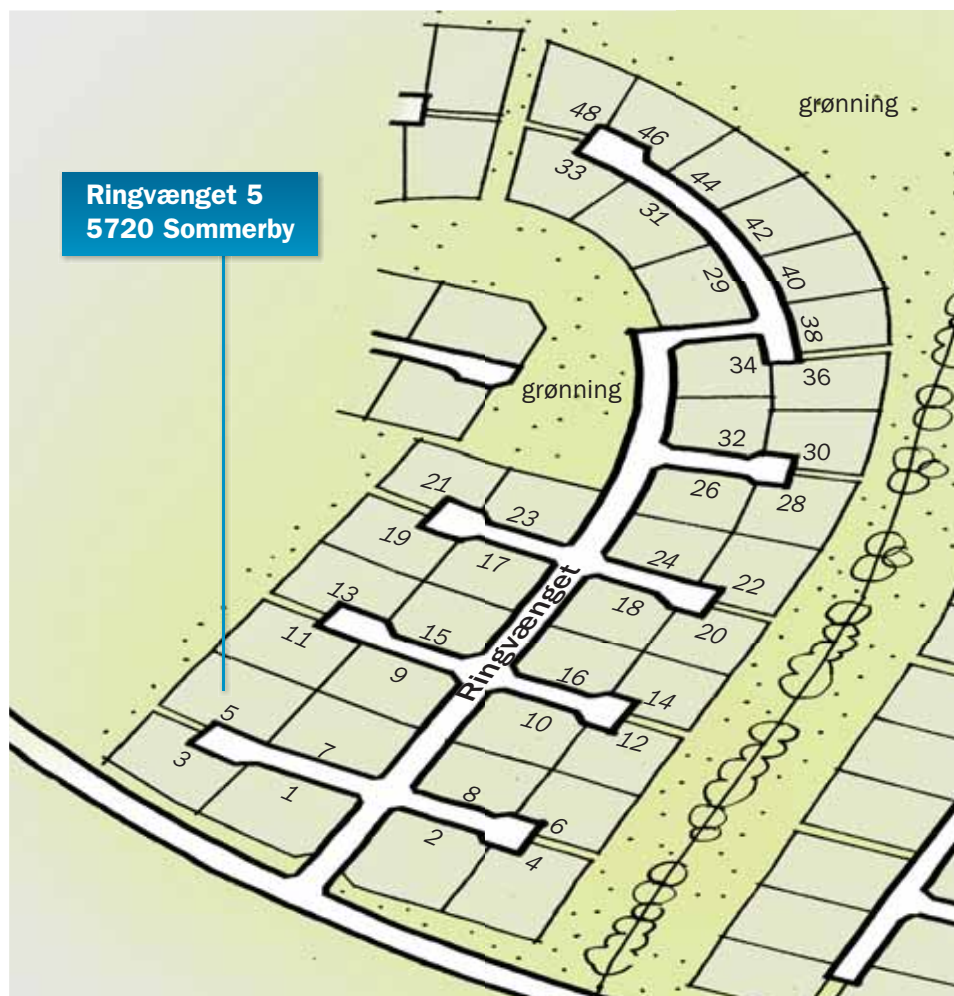
Herefter kan husnumrene fastsættes i stigende rækkefølge på hver side af vejen, idet hver boligvej betragtes som en "lomme", der hører til den pågældende vejside: På venstre side af vejen følger man med venstre hånd vejskellet og fastsætter husnumrene 1, 3, 5, 7 osv. i den rækkefølge, man møder dem – og tilsvarende i højre vejside.

Dette svarer til princippet beskrevet i adressebekendtgørelsens § 16, stk. 3, idet man med udgangspunkt i det primære vejstykke (stamvejen) fastlægger en tænkt midterakse (dvs. midterlinjen af stamvejen), ud fra hvilken husnumrene fordeles.

Afhængigt af områdets udformning og antallet af husnumre på hver boligvej bør der ved afgreningerne opsættes henvisningsskilte (f.eks. "Til nr. 18-24").

Det bør ikke tillægges betydning, om de lige og ulige husnumre kommer "ud af takt", fordi der ikke er det samme antal boligveje eller boliger på hhv. højre og venstre side af stamvejen.

Det vil i øvrigt være hensigtsmæssigt at foretage et spring i husnummerrækkefølgen på steder, hvor der eventuelt senere kan opstå behov for husnumre. Det kan f.eks. være ved et grønt område, hvor en fremtidig legeplads, et fælleshus eller et teknisk anlæg kan medføre behov for en selvstændig adresse.

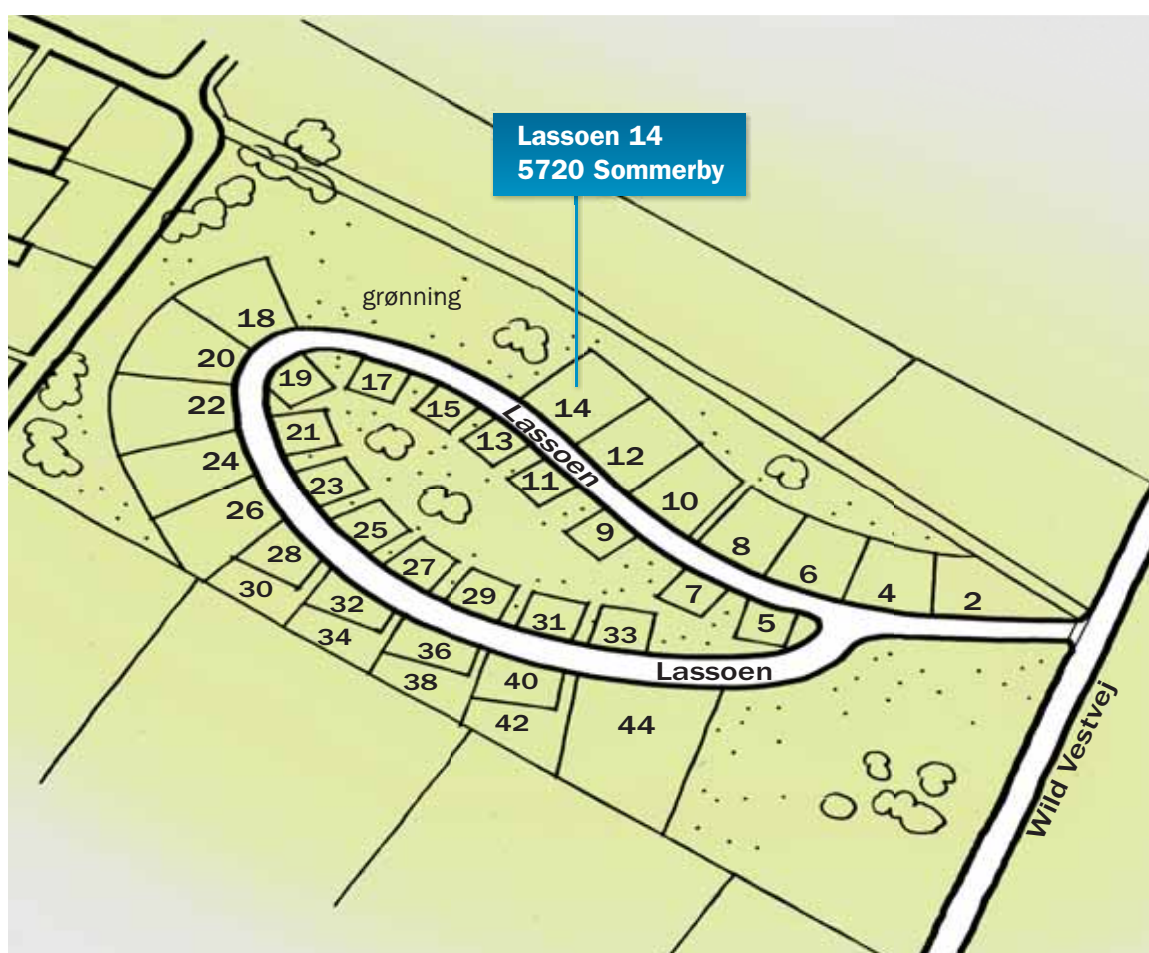
Eksempel 2C: Udstykning med ringformet vejssystem ("løkke")

Hvis udstykningen er udformet med en ringformet stamvej, kan det være vanskeligt at fastsætte husnumrene på en logisk måde.

Alt efter udstykningens udformning og vejnettets indretning (f.eks. en eventuel ensretning for kørende trafik) kan kommunen imidlertid fastlægge en "hovedretning", som enten følger løkken højre eller venstre om.

Dette svarer til princippet beskrevet i adressebekendtgørelsens § 16, stk. 3, idet man bruger den valgte "hovedretning" som den midterakse, husnumrene skal fordeles ud fra.

Det vil i øvrigt være hensigtsmæssigt at foretage et spring i husnummerrækkefølgen på steder, hvor der eventuelt senere kan opstå behov for husnumre. Det kan f.eks. være ved et grønt område, hvor en fremtidig legeplads, et fælleshus eller et teknisk anlæg kan medføre behov for en selvstændig adresse.

3. Vejnavne når vejnettet ændres

Generelt

Efter adressebekendtgørelsens § 5, stk. 1, skal et vejnavn fastsættes således, at det betegner et nærmere bestemt, sammenhængende færdselsareal.

Det følger af bestemmelsen, at såfremt en eksisterende navngiven vej opdeles permanent, således at vejen ikke længere er fysisk sammenhængende, skal der fastsættes et nyt vejnavn (eller evt. to), således at hver af de fremtidige vejdele har hvert sit vejnavn. I de fleste tilfælde vil et nyt vejnavn også betyde, at eksisterende husnumre skal ændres.

En sådan permanent opdeling af en eksisterende vej kan f.eks. være et resultat af, at et overordnet trafik anlæg, f.eks. en ny motorvej eller jernbane, deler en mindre kommunevej i to.

Det overordnede hensyn er naturligvis, at man skal kunne stole på vejnavnene, når man skal orientere sig og finde vej i et område, jf. adressebekendtgørelsens formålsparagraf i § 1, stk. 2.

Eksempelvis må føreren af en ambulance altid kunne stole på, at når man har fundet frem til den rigtige ”Vestermarksvej”, er det kun et spørgsmål om at følge vejen frem til det rigtige husnummer. Er ”Vestermarksvej” i virkeligheden skåret over af en motorvej, vil det naturligvis give anledning til livsfarlige forsinkelser, hvis ambulancen skal ud på en længere omvej for at finde frem til den rigtige del af vejen.

Der kan være andre typer af trafikale foranstaltninger, som kun lukker en eksisterende vej for visse typer af trafik: En mindre boligvej kan blive forsynet med vejbumper eller gennemkørselsforbud på midten. En trafiksanering kan resultere i, at en vej lukkes for kørende trafik med en stibom eller med en busluse, som ud over busser kun tillader gående og cykler at passere.

I sådanne tilfælde bestemmer adressebekendtgørelsens § 5, stk. 3, at kommunen har pligt til at overveje, om den hidtidige navngivning af vejen kan opretholdes – under hensyntagen til bekendtgørelsens formålsparagraf i § 1, stk. 2, – eller om der skal fastsættes nye vejnavne til de adskilte dele af vejen.

Eksempel 3A: Motorvej e.l. skærer eksisterende vej over

Hvis en motorvej eller et tilsvarende trafik anlæg, f.eks. en jernbane, opdeler en eksisterende vej i to fysisk adskilte dele, følger det af adressebekendtgørelsens § 5, stk. 1, at de to dele af vejen skal have hvert sit vejnavn.

Hvis der stadig er forbindelse mellem de to dele via en stibro eller -tunnel, vil man ud fra en strikt fortolkning af bestemmelsen stadig kunne betragte vejen som et sammenhængende færdselsareal, hvor det oprindelige vejnavn kan opretholdes.

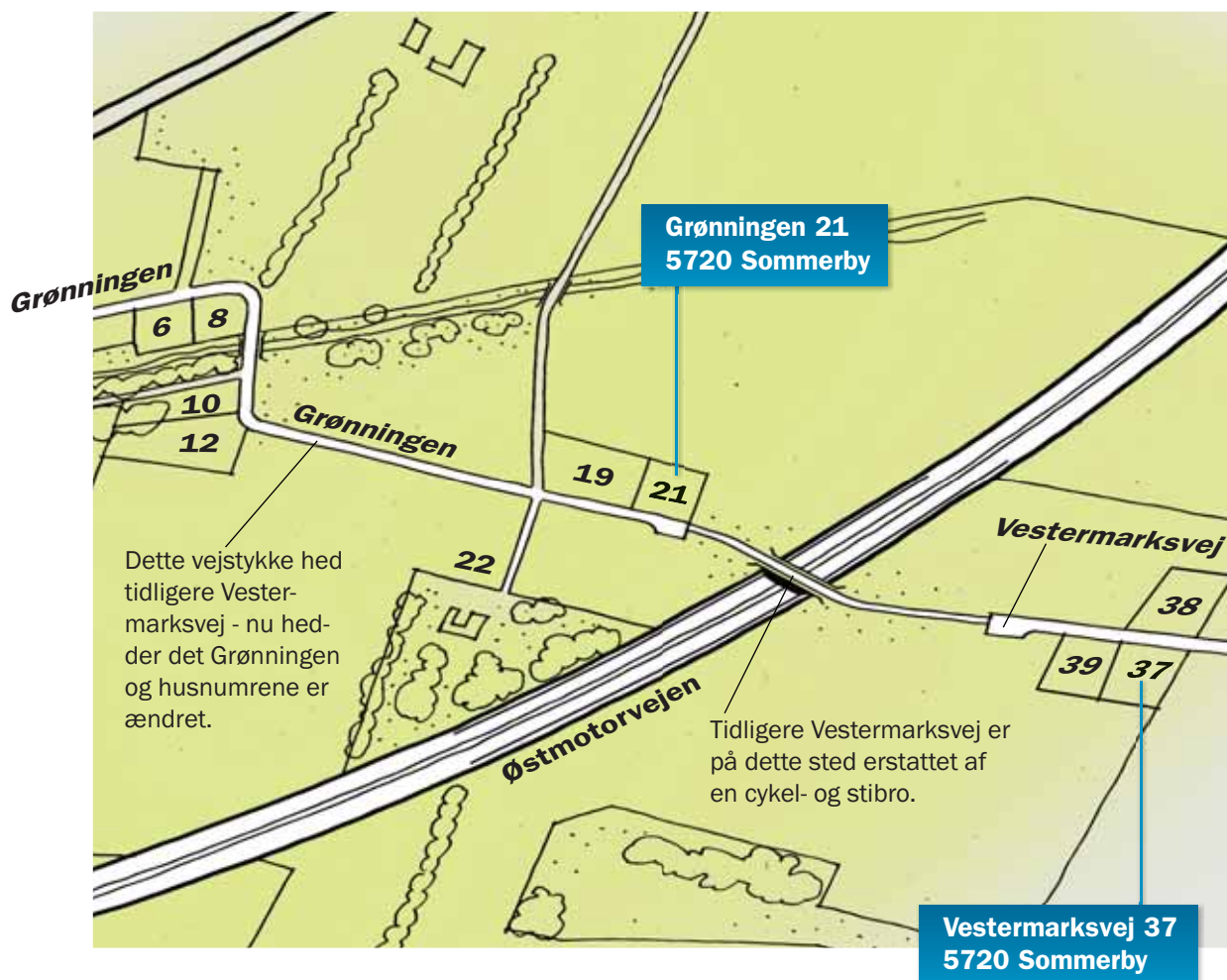
Efter bestemmelsen i § 5, stk. 3, har kommunen dog pligt til at overveje sagen.

Da vejen i praksis er lukket for almindelig biltrafik, anbefales det i dette tilfælde – af hensyn til klarheden i adressesystemet – at der fastsættes et nyt vejnavn til den ene eller til begge dele af den overskårne vej. I de fleste tilfælde vil det i så fald også være nødvendigt at ændre eksisterende husnumre, således at disse afspejler den nye situation.

Det vil selvsagt være et yderligere argument herfor, hvis det er fysisk umuligt for en ambulance eller for et større brandslukningskøretøj at passere.

Kommunen bør i denne forbindelse også lægge vægt på, at de ulemper, som et nyt vejnavn påfører de berørte borgere og virksomheder, er af midlertidig karakter. Til gengæld vil den entydighed, som opnås, være permanent og komme både beboerne på vejen og de mange andre brugere, der skal finde vej i området, til gode i mange år.

Hvis det besluttet at fastsætte et nyt vejnavn, skal den oprindelige vejkode efter adressebekendtgørelsens § 8, stk. 3, bevares for den del af vejen, som opretholder sit vejnavn, mens det nye vejnavn skal have en ny vejkode. Fastsættes der nyt vejnavn for begge dele af vejen, skal vejkode bevares for den ene del – af praktiske grunde bør det være den del, der har flest adresser.

Eksempel 3B: Trafiksanering skærer eksisterende vej over

Hvis en trafiksanering e.l. afskærer en del af en tidligere sammenhængende vej for kørende trafik eksempelvis ved hjælp af en bom, et blomsterbed eller en tilsvarende permanent, fysisk hindring, bør de to dele ikke længere betragtes som et sammenhængende færdselsareal, jf. adressebekendtgørelsens § 5, stk. 1.

Det vil sige, at kommunen i dette tilfælde skal fastsætte et nyt vejnavn til den ene eller til begge dele af den opdelte vej. I de fleste tilfælde vil det også være nødvendigt at ændre eksisterende husnumre, således at disse afspejler den nye situation.

Det vil selvsagt være et yderligere argument herfor, hvis det er fysisk umuligt for en ambulance eller for et større brandslukningskøretøj at passere.

Kommunen bør i denne forbindelse også lægge vægt på, at de ulemper, som et nyt vejnavn påfører de berørte borgere og virksomheder, er af midlertidig karakter. Til gengæld vil den entydighed, som opnås, være permanent og komme både alle beboere på vejen og de mange andre brugere, der skal finde vej i området, til gode i mange år.

Efter adressebekendtgørelsens § 8, stk. 3, skal den oprindelige vejkode bevares for den del af vejen, som opretholder sit vejnavn, mens det nye vejnavn skal have en ny vejkode. Fastsættes der nyt vejnavn for begge dele af vejen, skal vejkode bevares for den ene del – af praktiske grunde bør det være den del, der har flest adresser.

Eksempel 3C: Bussluse e.l. opdeler eksisterende vej

Hvis der i forbindelse med en trafiksanering etableres en ”bussluse” eller en lignende mekanisk spærring, som kun tillader visse køretøjer at passere, bør kommunen nøje overveje, om der skal fastsættes et nyt vejnavn til den ene eller til begge dele af den opdeltede vej.

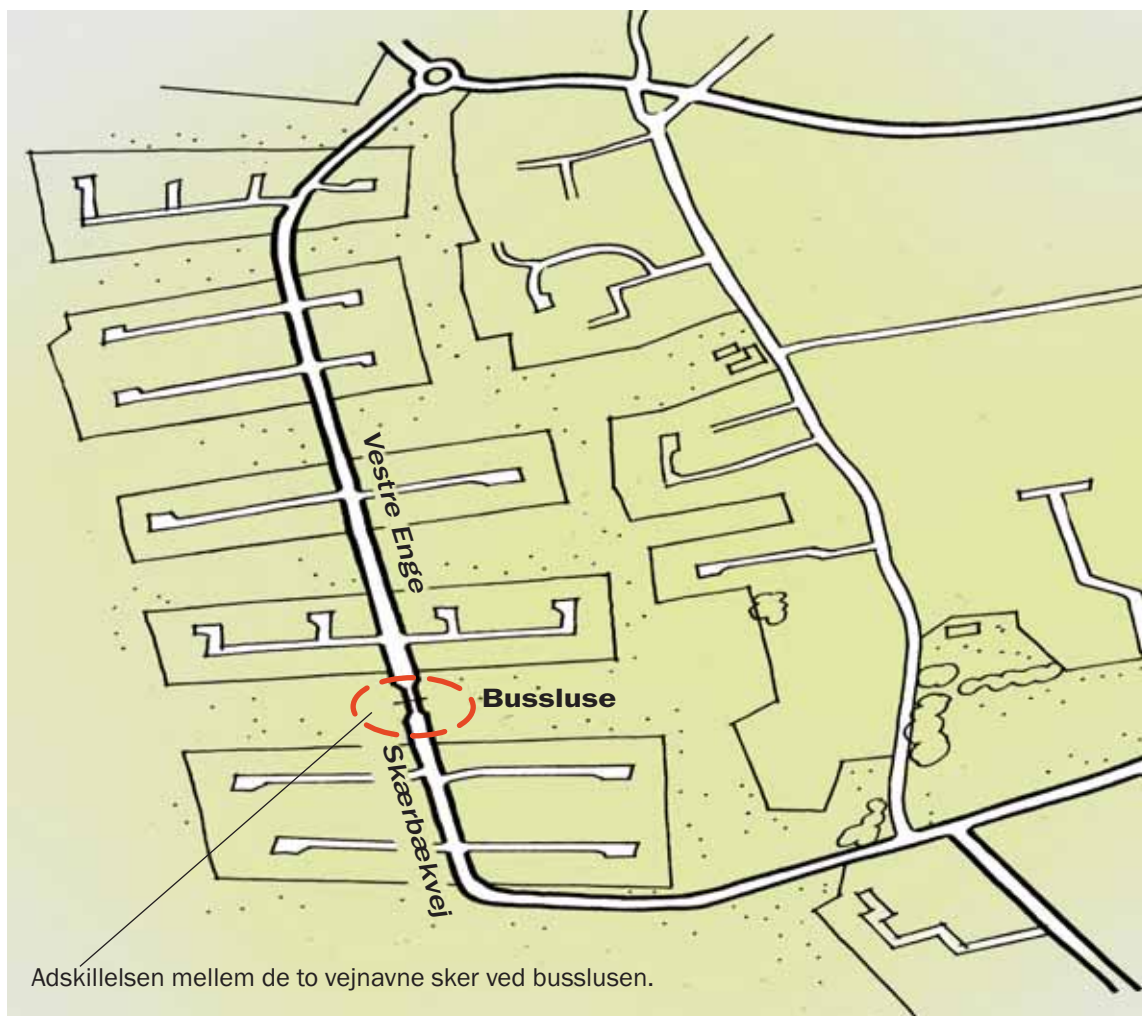
Et andet eksempel er situationer, hvor vejen alene lukkes for gennemkørende trafik ved hjælp af skiltning (f.eks. ”gennemkørsel forbudt – busser undtaget”).

Da der stadig er en fysisk forbindelse mellem de to dele af vejen, vil kravet i adressebekendtgørelsens § 5, stk. 1, om, at vejnavnet skal betegne et sammenhængende færdselsareal, stadig være opfyldt.

Efter samme bestemmelses stk. 3, har kommunen dog pligt til at overveje, om det vil være hensigtsmæssigt at drage konsekvensen af den nye barriere for biltrafikken, dvs. at fastsætte et nyt vejnavn til den ene eller til begge dele af den overskårne vej. I de fleste tilfælde vil det i så fald også være nødvendigt at ændre eksisterende husnumre, således at disse afspejler den nye situation.

Kommunen kan i denne forbindelse lægge vægt på, at de ulemper, som et nyt vejnavn påfører de berørte borgere og virksomheder, er af midlertidig karakter, mens den entydighed som opnås, er permanent og kommer både alle beboere på vejen og de mange andre brugere, der skal finde vej i området til gode i mange år.

Hvis det besluttet at fastsætte et nyt vejnavn, skal den oprindelige vejkode efter adressebekendtgørelsens § 8, stk. 3, bevares for den del af vejen, som opretholder sit vejnavn, hvorimod det nye vejnavn skal have en ny vejkode. Fastsættes der nyt vejnavn for begge dele af vejen, skal vejkode bevares for den ene del – af praktiske grunde bør det være den del, der har flest adresser.

4. Flere mulige adgangsveje

Generelt

Formålet med at fastsætte adresser er ifølge adressebekendtgørelsens § 1 at gøre det let at finde vej. En adresse skal derfor afspejle den naturlige hovedadgangsvej til den pågældende ejendom, bygning eller indgangsdør mv.

I nogle tilfælde kan der være tvivl om, hvilken adgangsvej der skal danne udgangspunkt for adresseringen, enten fordi det ikke er givet, hvilket vejnavn der repræsenterer den adgangsgivende vej, eller fordi det ikke er oplagt, hvorledes den pågældende bygning eller indgangsdør skal indgå i husnummerrækken.

Hvis sagen omhandler adressering til en hovedlandevej, skal kommunen følge reglerne i § 3, stk. 4, om forhandling med Vejdirektoratet. Hvis sagen omhandler adressering til interne veje o.l., gælder tilsvarende reglerne i § 3, stk. 5, om et forudgående samråd med grundejeren, idet kommunen dog ikke har pligt til at opnå enighed med denne.

I øvrige tilfælde er det alene kommunen, som skal skønne og afgøre, hvordan adresserne fastsættes mest hensigtsmæssigt – idet man dog altid skal iagttage forvaltningslovens regler om partshøring, begrundelse mv.

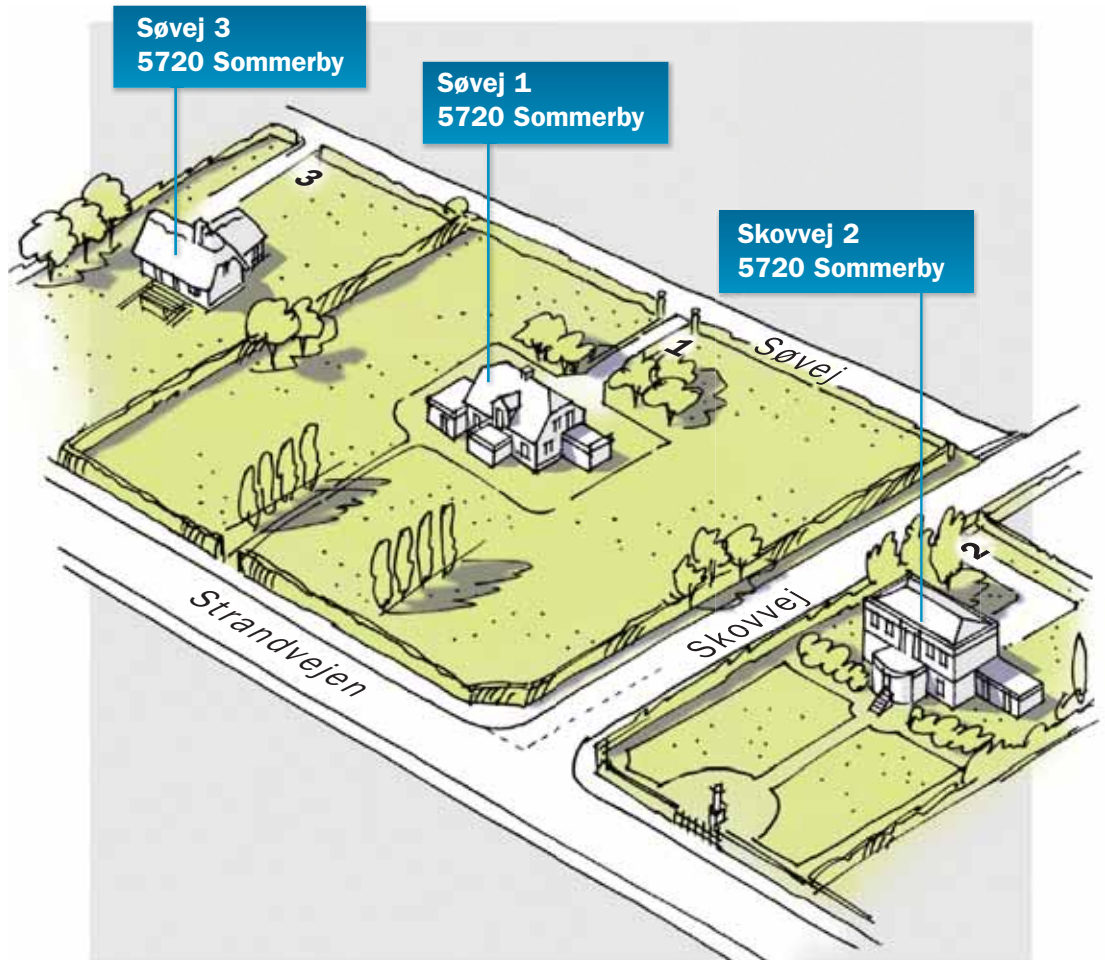
Hvis der er én adgangsvej til ejendommen eller bygningen for kørende trafik og en anden adgangsvej for gående, bør man som hovedregel fastsætte adressen ud fra den ”kørende” adgangsvej for at give den bedst mulige kørselsvejledning både til et udrykningskøretøj og til en taxi.

Hvis der derimod i praksis er mulighed for, at køretøjer kan komme til ejendommen fra mere end én vej, f.eks. ved hjørnegrunde i byerne, kan man lægge vægt på, om bygningens indgangsdøre er orienteret mod den ene eller den anden vej.

Eksempel 4A: Ejendom beliggende mellem to veje

Hvis ejendommen er beliggende mellem to veje, bør man tage hensyn til, hvilken adgangsvej et køretøj, f.eks. en ambulance, en postbil eller en taxi skal benytte. Man vil eventuelt kunne lægge vægt på, hvordan ejendommens vejrettigheder er fastlagt. Det er dog de faktiske adgangsforhold, der under alle omstændigheder må tillægges den afgørende vægt.

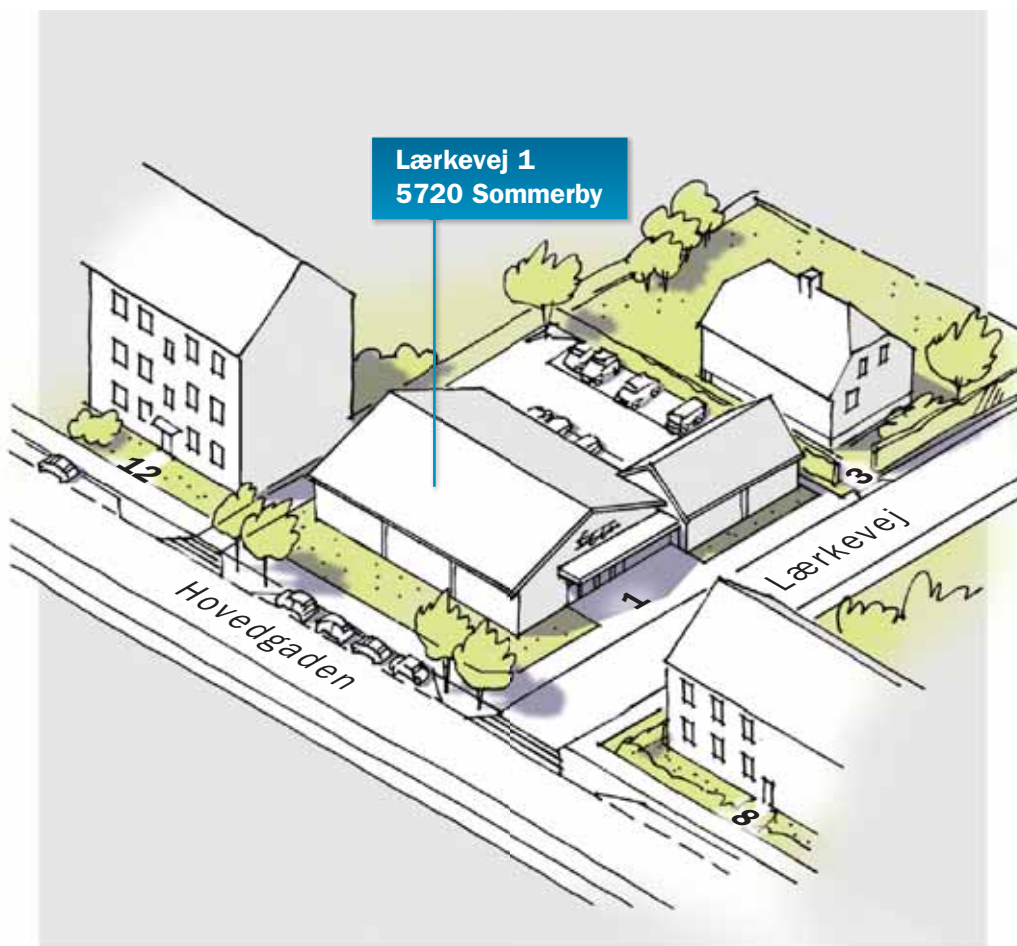
Selv om der evt. findes en havelåge e.l., som forbinder ejendommen med en anden tilstødende vej, vil en adresse hertil fungere misvisende.

Eksempel 4B: Kørende adgang fra to eller flere veje

Hvis der er kørende adgang til ejendommen fra to eller flere veje – f.eks. ved hjørnegrunde – bør man tage hensyn til, hvordan bygningen er orienteret i forhold til disse veje. Man må således lægge vægt på, hvilken vej bygningens hovedindgang e.l. vender ud mod, og hvilken vej der giver den korteste adgang til bygningen.

Af hensyn til en evt. senere ændring kan det være fornuftigt at reservere plads til et husnummer ud mod den anden vej. Dette husnummer vil i så fald kunne tages i brug, såfremt der senere sker ombygning af ejendommen, eller hvis der bliver brug for en særlig adresse til vareindlevering e.l.

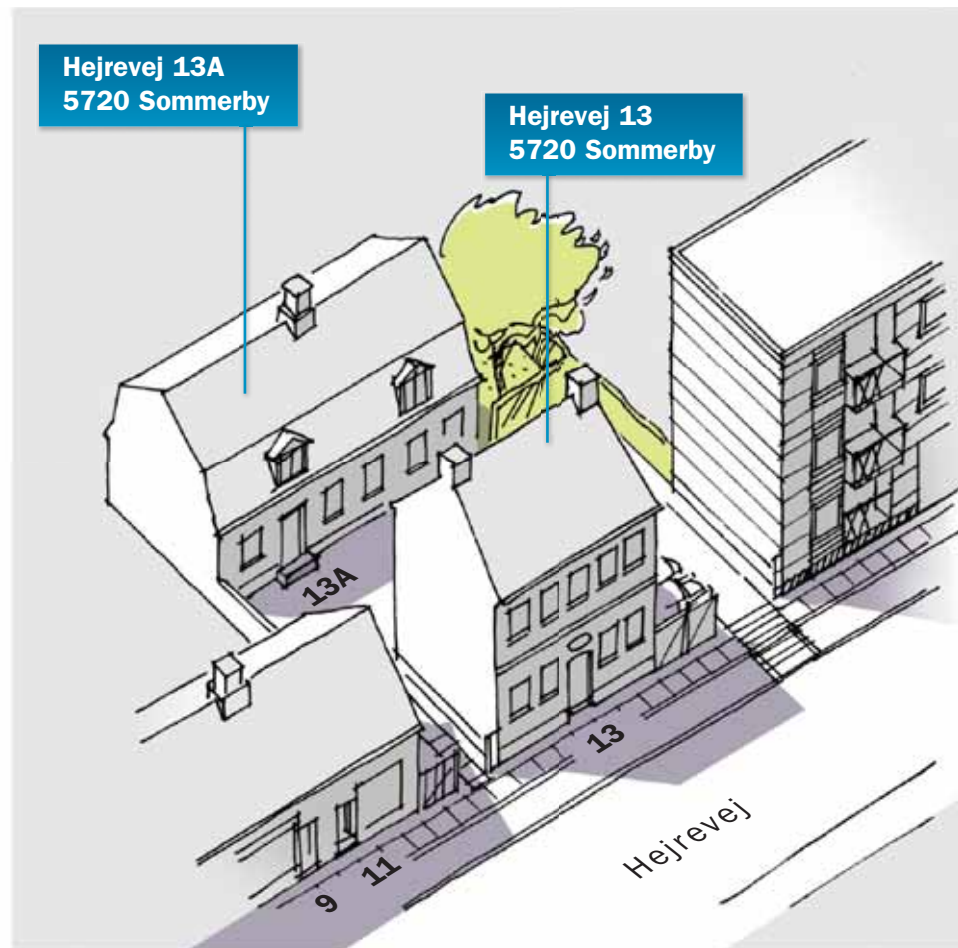

Eksempel 4C: Flere adgangsmuligheder til samme vej

Hvis der er flere adgangsmuligheder, som ligger ud til samme vej, kan man tage hensyn til, hvilken indkørsel der benyttes af kørende trafik.

Hvis de to adgangsmuligheder er ligeværdige, kan man tage hensyn til, hvilken indkørsel der ligger tættest på overordnede veje, og som en besøgende derfor mest sandsynligt vil møde først.

Hvis det egentlige husnummerskilt ikke er synligt fra vejen, bør der opsættes et henvisningsskilt ("Til nr. 13A").

5. Adgang gennem fælles port, indkørsel e.l.

Generelt

Husnumre skal ifølge adressebekendtgørelsens § 16, stk. 2-5, fastsættes i stigende nummer- og bogstavorden langs den pågældende vej.

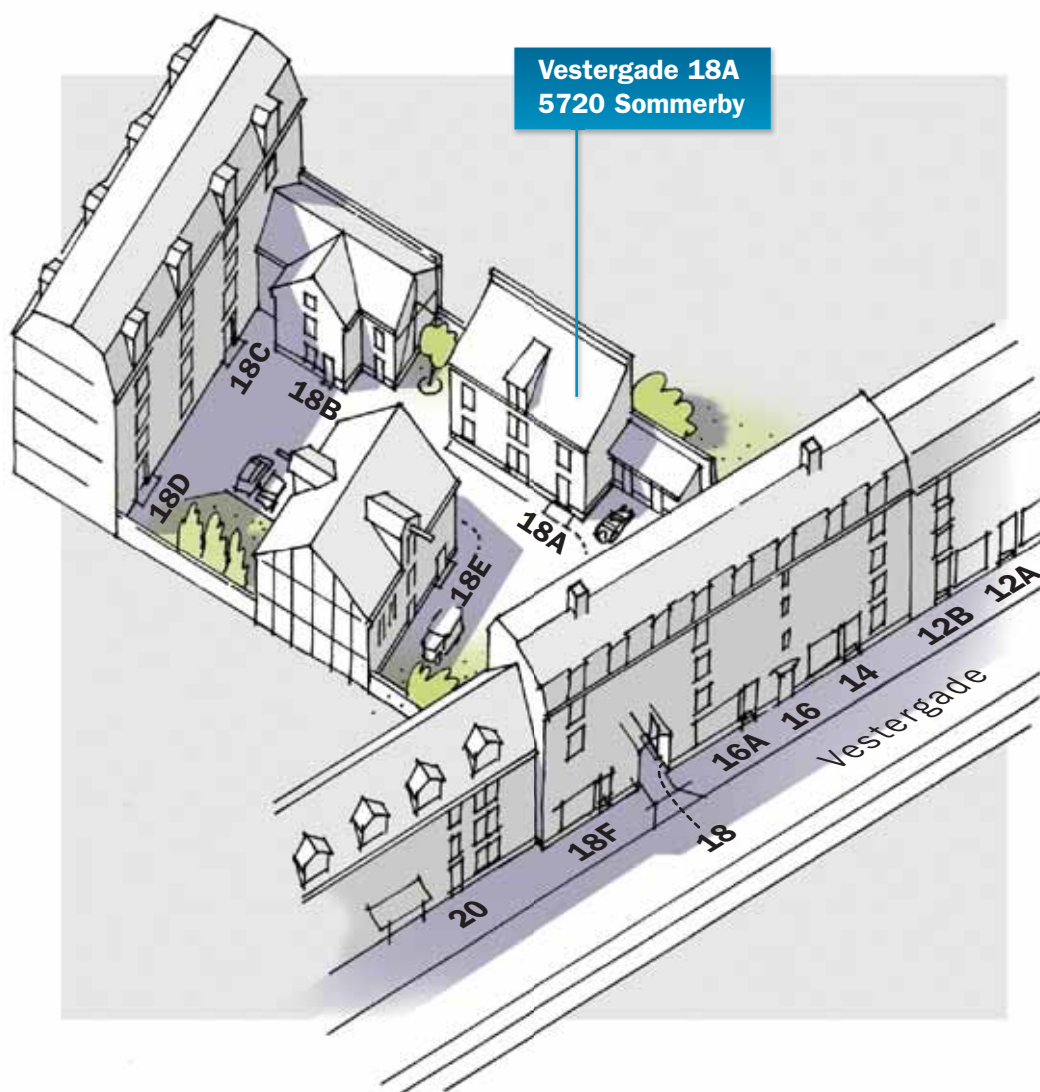
Når flere husnumre har samme adgangsvej gennem en fælles port, indkørsel e.l., kan der være tvivl om, hvordan man skal fastlægge rækkefølgen af de indgangsdøre o.l., som skal nummereres. Bemærk, at eventuelle bogstaver, som indgår i husnumrene, skal indgå alfabetisk i rækkefølgen som beskrevet i § 15, stk. 2: ”14” kommer før ”14A”, som kommer før ”14B” osv.

Eksempel 5A: Adresser til baghuse o.l. – "med/mod uret"

Hvis placeringen af de enkelte indgangsdøre mv. lægger op til det, kan man anvende princippet om at fastsætte husnumrene inden for porten i retning med uret, hvis der er tale om venstre vejside, hhv. mod uret, hvis der er tale om højre vejside.

Efter dette princip slår husnummerrækkefølgen en "bugt" ind gennem porten som en åben løkke. Eventuelle indgangsdøre eller bygninger, som falder uden for dette mønster, må på den bedst mulige måde indpasses i nummerrækken.

I alle tilfælde bør der i en port eller indkørsel findes et henvisningsskilt ("Til nr. 18A-18E"), som orienterer om, hvilke husnumre der er adgang til, eventuelt suppleret af en oversigtstavle e.l.

Eksempel 5B: Adresser til baghuse o.l. – "efter nærhed"

Hvis placeringen af de enkelte indgangsdøre eller bygninger mv. lægger op til det, kan man anvende princippet om at fastsætte numrene i den rækkefølge, man først støder på hver enkelt dør eller bygning, når man kommer ind ad porten eller indkørslen.

Efter dette princip fastsættes husnumrene efter en regel om nærhed i forhold til andre fastsatte husnumre. Eventuelle indgangsdøre eller bygninger, som falder uden for dette mønster, må på den bedst mulige måde indpasses i nummerrækken.

I alle tilfælde bør der i porten eller indkørselen findes et henvisningsskilt ("Til nr. 13B-13D"), som orienterer om, hvilke husnumre der er adgang til, eventuelt suppleret af en oversigtstavle e.l.

Når man som led i en husnummerering anvender husnumre med bogstaver, bør man være særlig opmærksom på, om der senere kan opstå behov for at indføje yderligere adresser. Såfremt dette er tilfældet, bør man reservere en eller flere ledige "pladser" i husnummer- og bogstavrækken, således at man undgår senere at skulle omadressere.

6. Fællesfunktioner mv. i større bebyggelser

Generelt

I boligbebyggelser skal der ifølge adressebekendtgørelsens § 11, stk. 1, fastsættes en særskilt adgangsadresse (dvs. husnummer) for hver af de indgangsdøre, opgange e.l., som giver adgang til de pågældende boliger.

Findes der i bebyggelsen fællesfunktioner med egen indgang som f.eks. beboerlokale, fælleshus, børneinstitution, viceværtkontor, vaskeri, varmecentral, containerplads e.l., kan det være vigtigt også at tildele disse en selvstændig adresse. I så fald bør dette ske efter adressebekendtgørelsens § 11, stk. 2.

Eksempel 6A: Selvstændige adresser til bebyggelsens fællesfunktioner

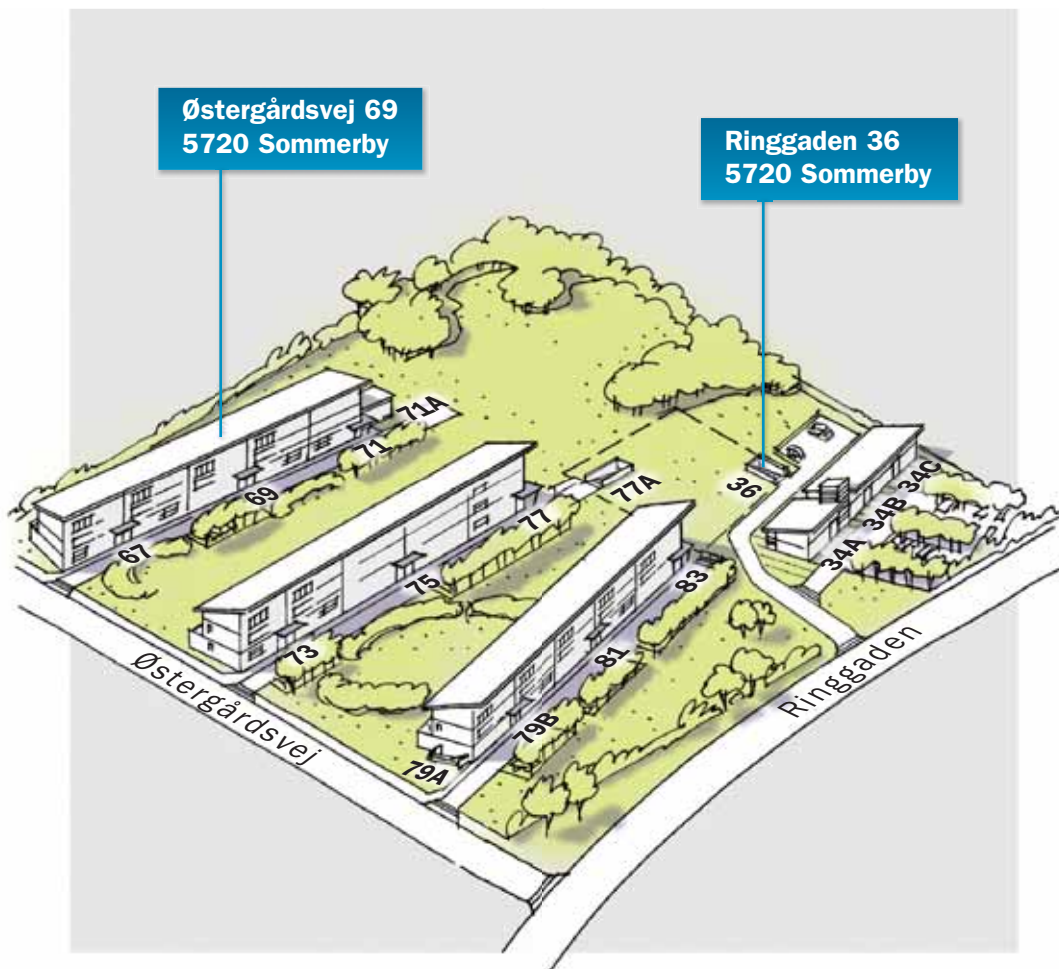
Det bør først og fremmest være hensynet til at kunne finde vej, der afgør, om der skal fastsættes husnumre til fællesfunktionerne i en bebyggelse.

Man bør især lægge vægt på, at der i alle lokaler, hvor mennesker arbejder eller opholder sig, kan blive brug for akut hjælp fra ambulance, brandvæsen eller politi. Dette gælder således både for varmecentraler, vaskerier mv. og for beboerlokaler, som lægger rum til sammenkomster og festligheder med mange mennesker.

Herudover bør man tage hensyn til behovet for postomdeling, f.eks. til viceværtkontoret, til at en taxi skal kunne finde frem til eksempelvis pensionistklubben, og til behovet for aflæsning af målere eller teknikerbesøg mv., f.eks. for varmecentraler, vaskerier o.l.

Også garagebygninger og adgangsveje eller indkørsler til garageanlæg i eller under terræn kan tildeles egne husnumre.

I alle tilfælde er det den pågældende indgangsdør, port e.l., som skal tildeles et husnummer, som ligger naturligt i den nummerrækkefølge, som i forvejen findes i bebyggelsen. Da man bør undgå at foretage omnummerering af eksisterende indgange eller opgange, vil det ofte være nødvendigt at anvende bogstaver i de nye husnumre.

7. Institutions- eller erhvervsbygninger med flere indgange

Generelt

Adresseforholdene giver ofte problemer på institutioner eller erhvervsjendomme med flere bygninger eller med flere selvstændige indgangsdøre til forskellige lejemål, brugsforhold e.l.

Adressebekendtgørelsens krav om, at kommunen skal fastsætte en særskilt adgangsadresse (dvs. husnummer) for hver indgangsdør, opgang e.l., omfatter ifølge § 11, stk. 1, kun bygninger, hvori der i BBR er registreret én eller flere bolig- eller erhvervsenheder. BBR-loven stiller imidlertid ikke krav om, at der registreres erhvervsenheder, hvis mindre end 5% af bygningens areal anvendes til boligformål.

Det er derfor sjældent, at der registreres enheder i bygninger, som ikke anvendes til boligformål, hvilket betyder, at de fleste institutions- og erhvervsbygninger kun er omfattet af minimumskravet i adressebekendtgørelsens § 11, stk. 4, om, at der skal fastsættes mindst én adresse pr. bebygget ejendom.

Sammenligninger mellem BBR, Det Centrale Erhvervsregister (CVR) og Post Danmarks adressedatabase viser dog, at mens kommunen ofte kun har fastsat og registreret en enkelt adresse, anvender virksomhederne ofte en række yderligere adressebetegnelser, som hverken er kendt, godkendt eller registreret af kommunen.

I mange tilfælde lever disse ikke-godkendte adresser op til adressebekendtgørelsens almindelige regler. Ofte er de tillige skiltet med et sædvanligt husnummerskilt, hvorfor kommunen uden videre ville kunne godkende dem som egentlige adresser. Der findes dog også eksempler på adressebetegnelser, hvori der indgår port- eller bygningsbetegnelser o.l., som ikke er i overensstemmelse med de almindelige adresseregler.

I andre tilfælde, f.eks. hvor en enkelt institution eller virksomhed benytter hele ejendomme, findes der faktisk kun en enkelt adresse, selv om ejendommen består af flere bygninger med flere forskellige indgangsdøre og funktioner.

I alle tilfælde bør kommunen overveje og vurdere behovet for, at særskilte og præcise adresseangivelser på sådanne ejendomme identificerer de vigtigste indgangsdøre til de pågældende funktioner. I så fald bør dette ske efter adressebekendtgørelsens § 11, stk. 2.

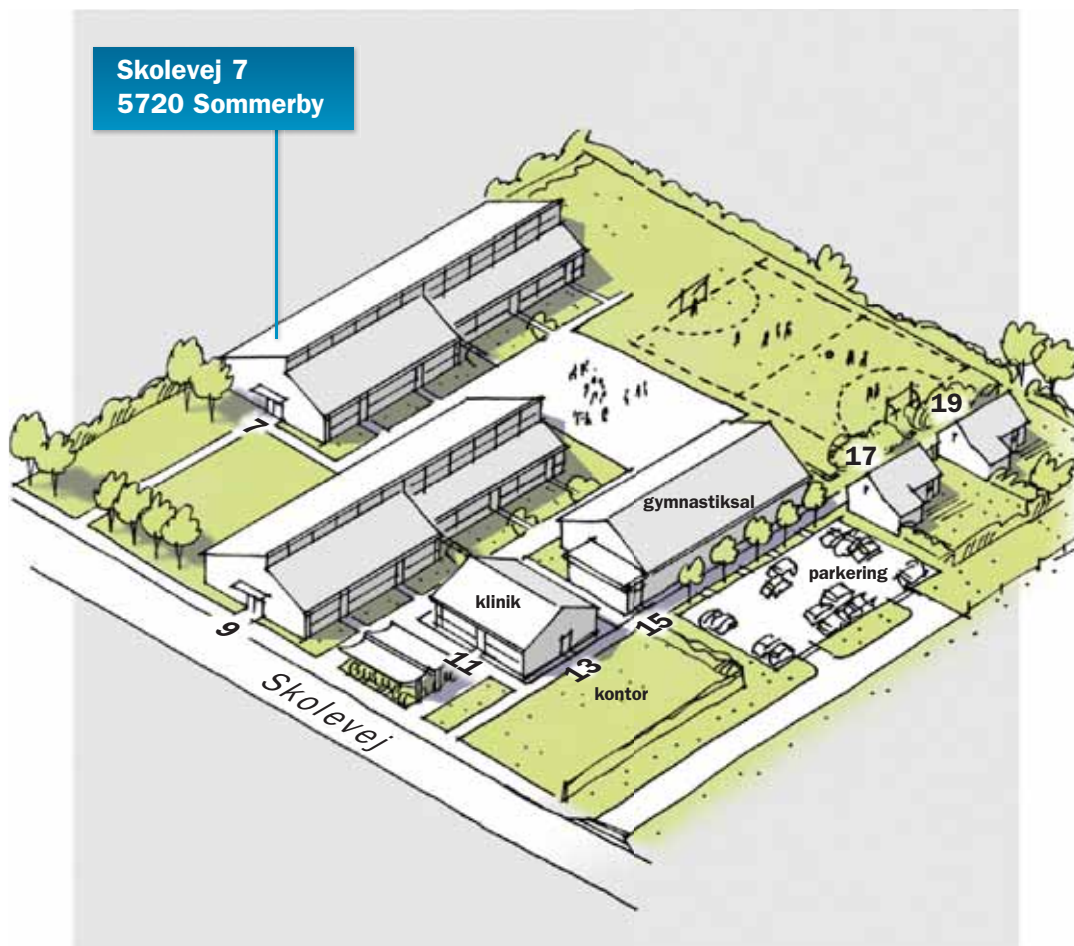
Ved vurderingen kan man for det første lægge vægt på, at en akut hjælp fra ambulance, brandvæsen eller politi skal kunne finde frem til de steder, hvor mennesker arbejder eller opholder sig. For det andet må man tage hensyn til, om eventuelle selvstændige lejemål giver behov for postomdeling, kundebetjening, måleraflæsning, teknikerbesøg mv.

Eksempel 7A: Selvstændige adresser til hver funktion på ejendommen

Hvis en enkelt institution eller virksomhed benytter hele ejendommen, vil der ofte kun være fastsat en enkelt adresse, selv om ejendommen rummer flere forskellige bygninger, som har hver sin funktion og ”målgruppe” – og som tillige har hver sin adgangsvej.

Eksempler herpå er børneinstitutioner, som deler samme grundstykke, eller folkeskoler med flere forskellige indgange til hhv. hovedbygning, pedel, skolefritidsordning, gymnastik- eller idrætshal mv. Andre eksempler er virksomheder med en administrationsbygning og flere selvstændige produktions- eller lagerbygninger.

På sådanne ejendomme vil fastsættelsen af særskilte adresser til hver adgangsvej gøre det nemmere for udefrakommende at orientere sig.

Eksempel 7B: Nye, selvstændige adresser til hver erhvervsenhed

Selv om flere erhvervsvirksomheder benytter forskellige indgangsdøre eller bygninger på den samme ejendom, vil kommunen ofte kun have fastsat en enkel adresse til hele den pågældende ejendom eller bygning.

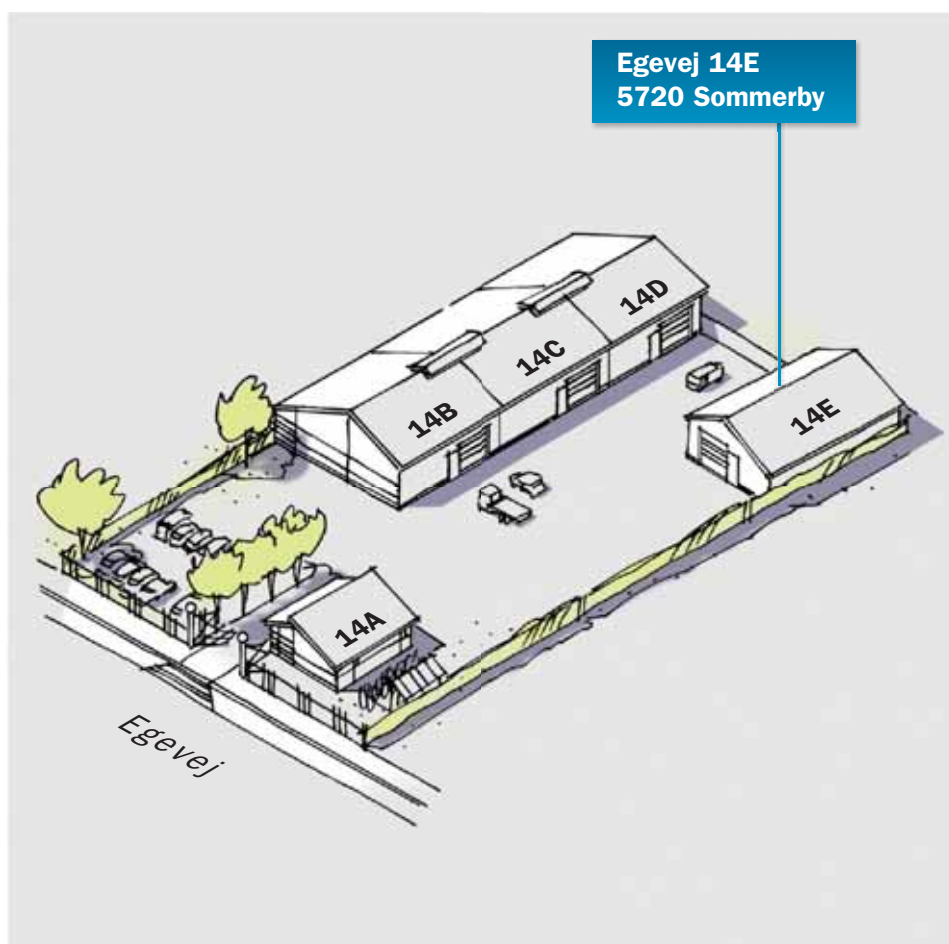
Selv om kommunen således kun kender en enkelt adresse på ejendommen, vil virksomhederne imidlertid ofte have behov for postomdeling, kundebesøg, måleraflæsning mv. Derfor anvender de i praksis forskellige mere præcise angivelser af de enkelte bygninger, porte eller døre på ejendommen.

Af og til sker det i form af særlige bygningsnumre eller portbetegnelser. I andre tilfælde anvender man helt almindelige husnumre, evt. med brug af bogstaver, som i så fald kan være skiltet som helt normale adresser.

Ifølge bekendtgørelsen om ejers oplysningspligt til BBR har ejeren pligt til at oplyse kommunen om alle faktisk anvendte og skilte adresser på ejendommen og på de enkelte bygninger.

Kommunen bør i så fald vurdere, om de anvendte adresser vil kunne godkendes som egentlige adresser, eller om der bør fastsættes nye adressebetegnelser, som virksomhederne herefter kan benytte.

I begge tilfælde vil man opnå, at der kommer overensstemmelse mellem de officielt fastsatte og de faktisk benyttede adresser.

Eksempel 7C: Institution eller kollegium med tilknyttede boligenheder

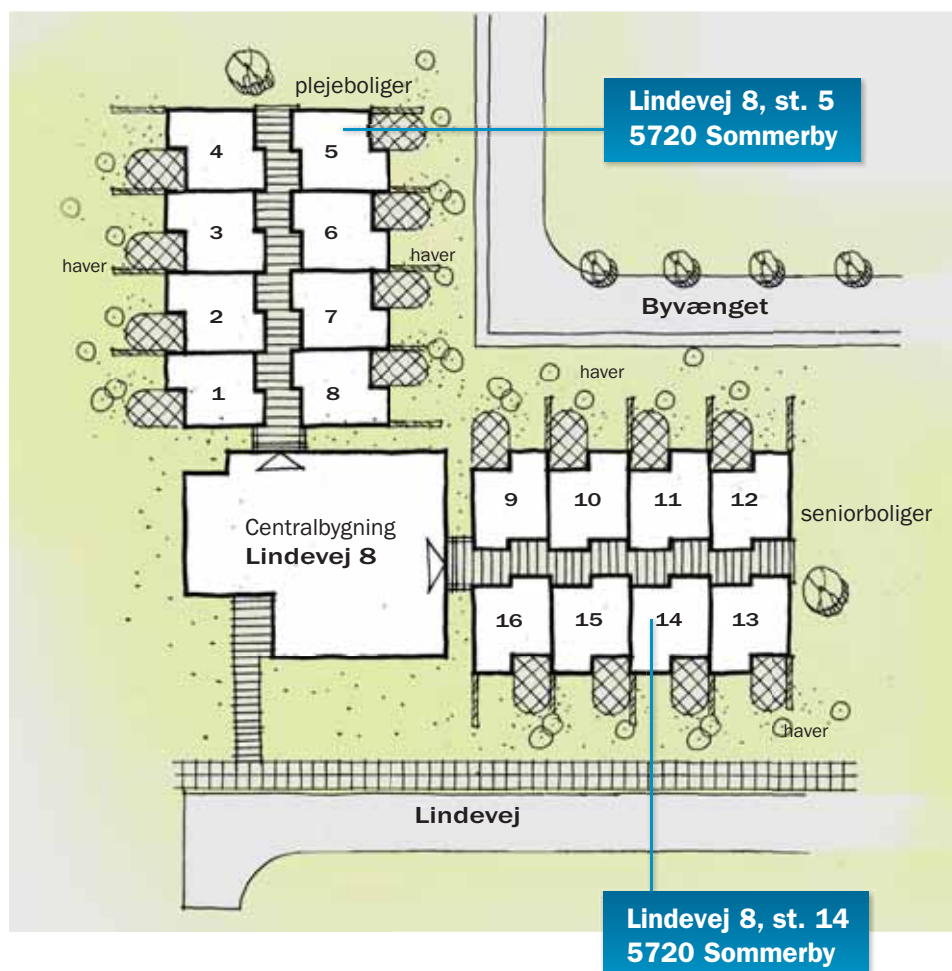
Hvis der til en institution, kollegium e.l. er knyttet et antal selvstændige boligenheder, er det adgangsforholdene til disse enheder, der er afgørende for, hvordan adresserne skal fastsættes.

Til hver af bebyggelsens hovedadgangsveje (hovedindgang mv.) bør der naturligvis fastsættes en selvstændig adgangsadresse, dvs. husnummer.

Hvis den vigtigste adgang til de enkelte boligenheder sker indefra, via en korridor eller et lignende indendørs adgangsareal, skal der til hver bolig fastsættes en enhedsadresse, som altid skal omfatte en etageangivelse og en dørbetegnelse. Som dørbetegnelse kan man eksempelvis anvende det bolignummer e.l., som er knyttet til hver bolig-, værelses- eller plejeenhed.

Kommunen bør gennem krav om opsætning af oversigtstavler og en synlig skiltning af dørbetegnelsen ud for hver enkelt dør sikre sig, at besøgende, redningsmandskab o.l. kan finde rundt i bygningen.

Hvis hovedadgangen til de enkelte boligenheder alternativt sker udefra, skal der til hver bolig fastsættes en særskilt adgangsadresse på samme måde som for andre flerfamiliehuse.

8. Institutioner og virksomheder med mange bygninger

Generelt

Paradoksalt nok er der ofte fastsat meget få egentlige adresser i Danmarks allerstørste institutions- eller erhvervsbebyggelser.

Eksempler herpå er sygehuse, universiteter, lufthavne, militære områder, større forskningsinstitutioner, administrative virksomheder og store industrivirksomheder, som ofte består af et meget stort antal bygninger fordelt over et stort område, hvor flere tusinde mennesker arbejder eller færdes hver dag.

Der findes desværre flere eksempler på, at en mangelfuld eller ikke-standardiseret adressering i sådanne store bebyggelser har fået ulykkelige konsekvenser, når et redningskøretøj er nået for sent frem til en ulykke.

Baggrunden for problemet er, at adressebekendtgørelsens krav om, at kommunen skal fastsætte en særskilt adgangsadresse (dvs. husnummer) for hver indgangsdør, opgang e.l., ifølge § 11, stk. 1, kun gælder for bygninger, hvori der i BBR er registreret én eller flere bolig- eller erhvervsenheder. BBR-reglerne stiller ikke krav om, at der registreres erhvervsenheder, hvis mindre end 5% af bygningens areal anvendes til boligformål. Derfor registreres enheder (dvs. erhvervslejemål o.l.) i institutions- og erhvervsbygninger kun sjældent.

Derfor har der ikke indtil nu været tradition for, at kommunerne har fastsat og registreret mere end en enkelt eller eventuelt et par adresser for sådanne bebyggelser.

En anden årsag er, at store institutioner og virksomheder ofte af historiske årsager har udviklet sit eget interne adressesystem, som f.eks. kan bestå af bygningsnumre, bloknumre eller portbetegnelser, som vi f.eks. kender det fra universiteter og sygehuse.

Da disse virksomheder ofte samtidig er relativt selvstændige og magtfulde, findes der en vis tendens til at ville undgå ”indblanding” udefra.

Problemerne med interne adressesystemer er, at man på forhånd skal være lokalkendt for at vide, hvordan systemet er bygget op – ofte skal man først se en oversigtstavle. For bygningsnumre gælder, at de er upræcise som vejvisere, når bygningerne er store og har flere forskellige indgange.

Sidst men ikke mindst må man huske, at de ikke-standardiserede adresser ikke vil indgå i GPS-baserede bil-navigationssystemer, i de offentlige it-systemer eller i de særlige systemer, som anvendes af bl.a. Post Danmark, alarm 112, politi, brandvæsen og ambulancer.

Et af formålene med ændringerne i BBR-loven i 2001 var derfor at sikre en tydelig lovhjemmel til, at kommunerne kunne fastsætte almindelige adresser inden for sådanne store institutions- eller erhvervsområder i stedet for de ikke-standardiserede, interne systemer.

Da nye adresser til sådanne områder næsten altid vil blive fastsat med udgangspunkt i vejnavnene for områdets interne veje, gælder adressebekendtgørelsens § 3, stk. 5, som bestemmer, at fastsættelsen skal ske efter samråd med grundejeren. Det vil under alle omstændigheder være hensigtsmæssigt tillige at inddrage andre faktiske brugere af

området. Da det lokale politi-, brand- og ulykkesberedskab ofte har en særskilt interesse i sagen, bør disse også inddrages i processen.

Efter bestemmelsen har kommunen ikke nødvendigvis pligt til at opnå enighed med alle parter, dvs. at kommunen i sidste ende har hjemmel til at træffe den endelige beslutning.

For kaserner, andre militære områder, fængsler og andre ejendomme, som anvendes af Forsvarsministeriet eller Justitsministeriet, gælder desuden de særlige bestemmelser i adressebekendtgørelsens § 2, stk. 6, om, at kommunen skal optage forhandling med det pågældende ministerium. Reglen betyder bl.a., at ministeriet ud fra hensynet til offentlige beskyttelsesinteresser kan modsætte sig, at der fastsættes adresser.

Når adresserne fastsættes, bør man først og fremmest lægge vægt på, at en akut hjælp fra ambulance, brandvæsen eller politi skal kunne finde frem på sædvanlig måde, dvs. ved hjælp af vejnavn og husnummer. Alle bygninger og anlæg, hvor mennesker arbejder eller opholder sig, og alle indgange, hvorfra man kan komme til bygningen, er således af interesse.

For det andet må man tage hensyn til de selvstændige lejemål, funktioner o.l., som kan give behov for postomdeling, kundebetjening, måleraflæsning, teknikerbesøg mv.

Eksempel 8A: Nye vejnavne og husnumre ud fra interne veje

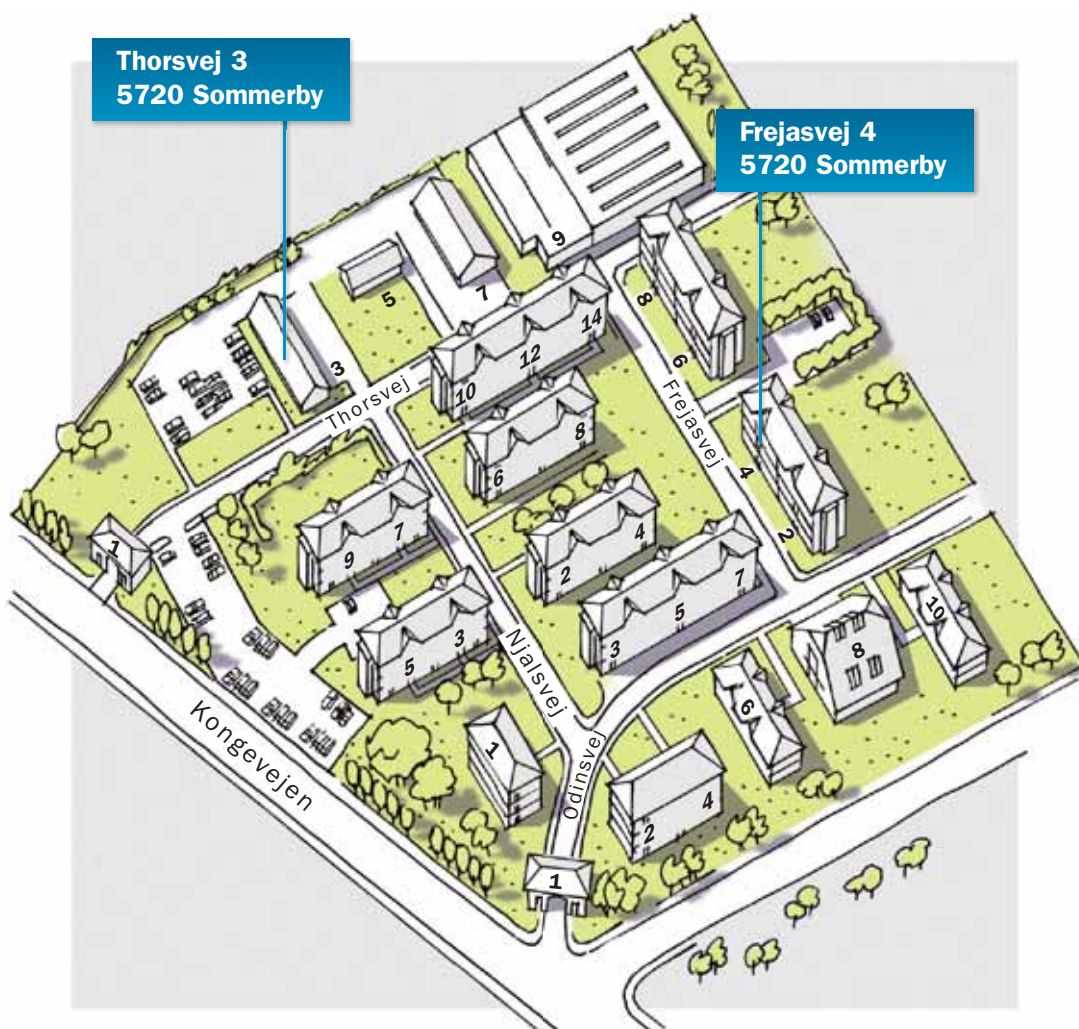
Hovedprincippet bør være, at den samlede bebyggelse tildeles vejnavne og adresser til de enkelte indgangsdøre, porte o.l. på samme måde, som hvis der var tale om en boligbebyggelse eller et andet bymæssigt område.

Som regel har de pågældende bebyggelser et internt vejnet, hvor vejene allerede er eller kan navngives på sædvanlig måde efter adressebekendtgørelsens kapitel 2, §§ 4-10. Kommunen skal især være opmærksom på reglerne i § 7 om kravene til vejnavnenes entydighed i forhold til andre vejnavne i området.

Husnumre kan herefter fastsættes efter de almindelige regler i bekendtgørelsens § 16, stk. 1-5, dvs. med ulige og lige husnumre i hver sin side af den pågældende vej.

Ejeren har efter BBR-lovens § 3c, stk. 1, pligt til at opsætte skilte med de fastsatte husnumre. Ved adgangene til området kan der desuden opsættes oversigtstavler, som viser beliggenheden af de nye vejnavne og evt. husnumre.

Såfremt bebyggelsens navn allerede er indarbejdet som stednavn, kan dette fastsættes som "supplerende bynavn" for de pågældende vejnavne efter reglerne i adressebekendtgørelsens § 9. Det supplerende bynavn skal, jf. § 23, registreres i CPRs vejregister, hvorved det sikres, at det indgår som et supplement til vejnavn og husnummer for alle adresser i området.

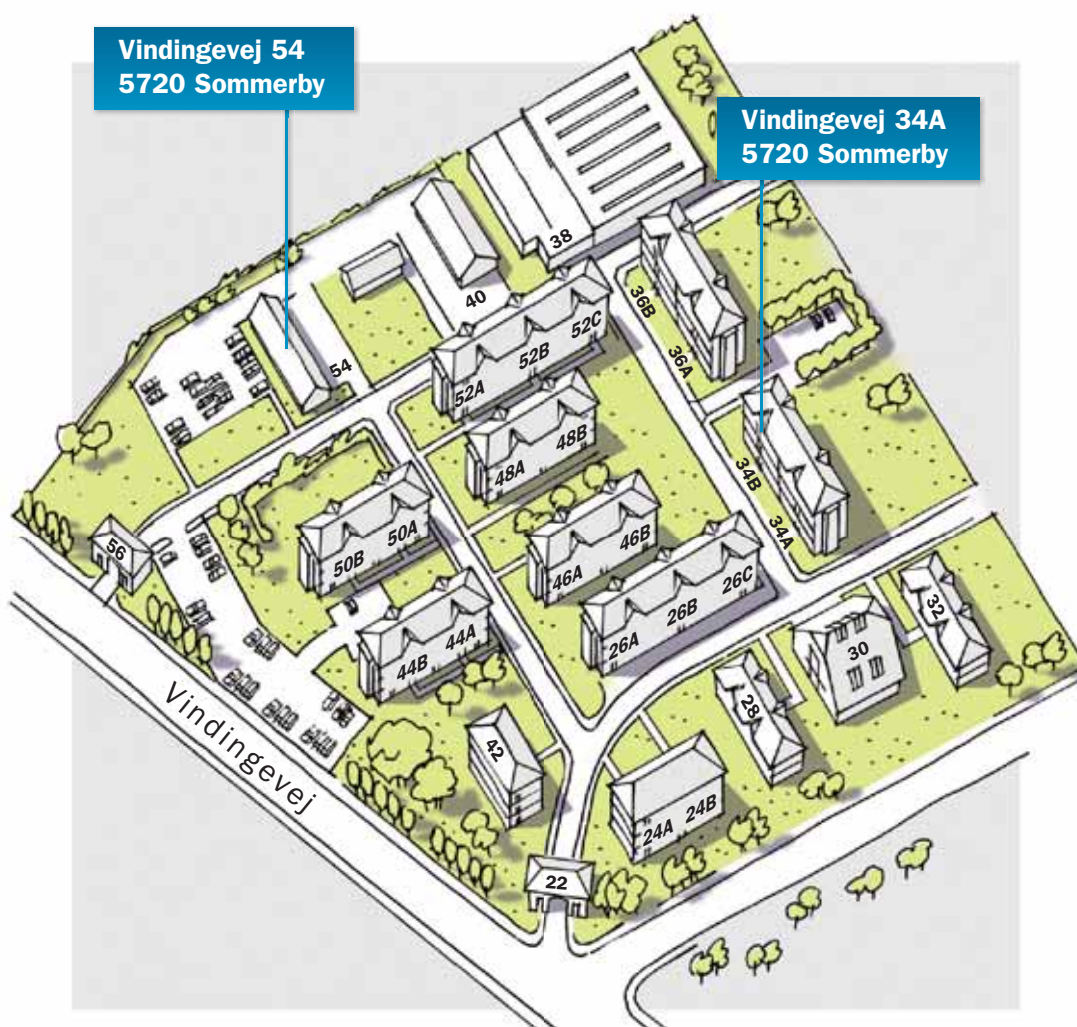
Eksempel 8B: Nye adresser fastsat ud fra omgivende veje

En alternativ mulighed er at fastsætte husnumre til de enkelte indgangsdøre, porte o.l. med udgangspunkt i det tilstødende vejnavn.

Hvis der – som i det viste eksempel – er tale om et større område, vil dette kræve, at der er et tilstrækkeligt antal ”ledige” lige eller ulige numre i den pågældende vejs husnummerrækkefølge; ofte vil det tillige være nødvendigt at gøre brug af husnummerbogstaver.

Da husnummereringen i sådanne områder ikke altid vil forekomme helt indlysende, bør der under alle omstændigheder opsættes oversigtstavler og henvisningsskilte som f.eks. ”Til nr. 34A - 36B”.

Også i dette tilfælde kan bebyggelsens navn fastsættes som ”supplerende bynavn” for de pågældende adresser (adresseinterval) efter reglerne i adressebekendtgørelsens § 9.

9. Butikscentre, storcentre o.l.

Generelt

Vejnavne til butikscentre, storcentre og større supermarkeder bør fastsættes efter de samme regler som for andre bygninger og bebyggelser.

Det betyder, at det er bygningernes indgange, som tildeles hvert sit husnummer med udgangspunkt i den navngivne vej, som giver adgang hertil. Når man anvender de sædvanlige adresseregler, opnår man først og fremmest, at en ambulance eller et andet udrykningskøretøj samt taxi- og andre transportselskaber hurtigt kan finde frem til den pågældende indgang.

Specielle indgangsbetegnelser, som ligger uden for adressestandard, f.eks. ”Indgang A”, ”Indgang Øst” o.l., kan ikke håndteres af GPS-baserede bil-navigationssystemer, af offentlige it-systemer eller af de systemer, som anvendes af bl.a. Post Danmark, alarm 112, politi, brandvæsen og ambulancer. De kan derfor aldrig erstatte et korrekt og synligt vejnavn og husnummer.

Såfremt butiks- eller storcenterets navn skal indgå i adressen, kan dette ske ved at fastsætte og registrere navnet som ”lokalitetsnavn” (dvs. gårdnavn, bygningsnavn o.l.) for de pågældende husnumre i CPRs vejregister.

Såfremt centerområdet er forsynet med sit eget vejnet bestående af tilkørselsveje, torvearealer og p-pladser mv., kan dette vejnet eventuelt tildeles et selvstændigt vejnavn, som i så fald kan indgå i husnummereringen.

I så fald skal kommunen betinge sig, at det fastsatte vejnavn skiltes med vejnavneskilte på samme måde som for øvrige vejnavne i området.

Eksempel 9A: Husnumre til betydende indgangsdøre i et center

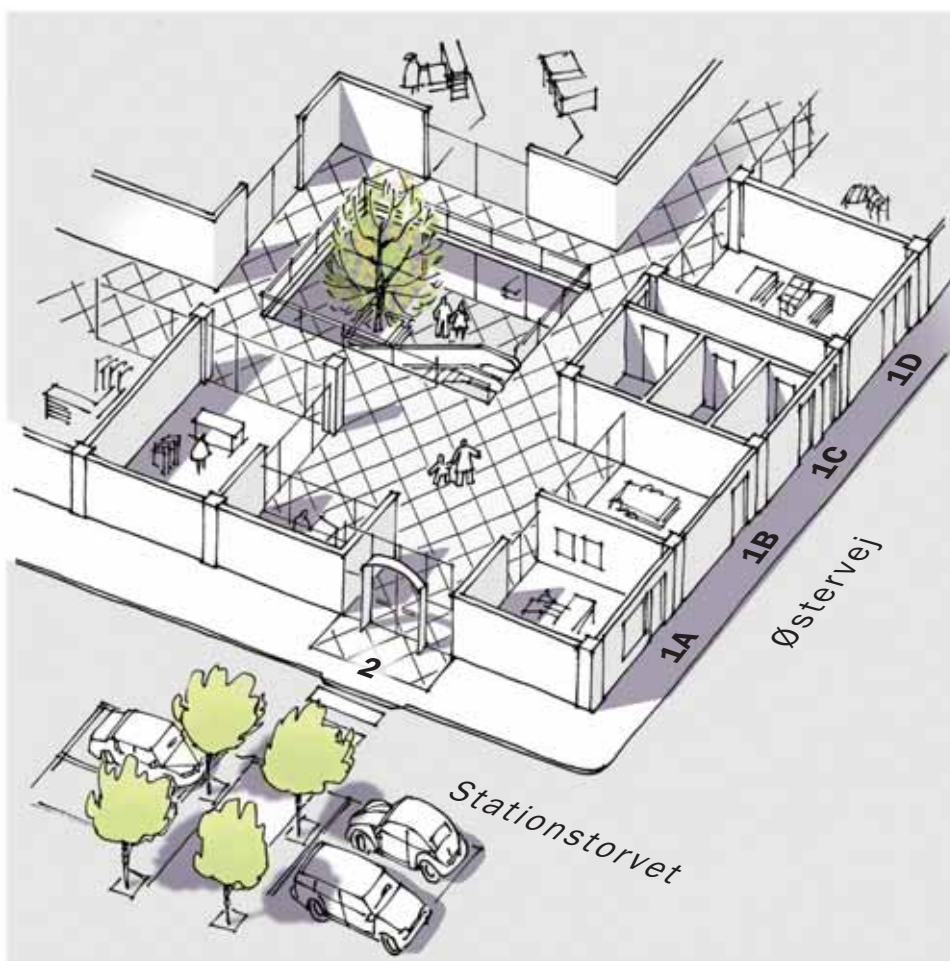
Husnumre til supermarkeder, butikcentre og storcentre mv. skal fastsættes til de hovedindgangsdøre eller -porte, som findes i bygningerne.

For at gøre det lettere for kunder, leverandører m.fl. at finde den rigtige adgangsvej, kan der tillige fastsættes husnumre til andre adgangsveje i bygningen. Der kan f.eks. fastsættes husnumre til andre, udvendige indgangsdøre eller bagdøre til de enkelte butiksenheder eller til døre og porte mv., som benyttes til vareindlevering eller til service- og teknikfaciliteter.

Der kan tillige fastsættes særskilte husnumre til indkørsler til underjordiske eller inden-dørs parkeringsanlæg, til nødudgange og branddøre mv.

Husnumre skal fastsættes på sædvanlig måde med lige og ulige husnumre i stigende husnummerorden ud fra navnet på den vej, som giver adgang til den pågældende indgangsdør.

Ejeren har efter BBR-lovens § 3c, stk. 1, pligt til at opsætte skilte med de fastsatte husnumre.

Eksempel 9B: Husnumre og dør- eller butikksnumre i et center

Såfremt et butikscenter opdeles i erhvervsenheder, som registreres i BBR, skal der fastsættes enhedsbetegnelser efter de almindelige regler i adressebekendtgørelsen.

Etagetegnelsen fastsættes på sædvanlig måde efter adressebekendtgørelsens § 18, mens dørbetegnelserne fastsættes efter § 19 efter samme principper som i en bolig-ejendom, hvor der er flere boligenheder på hver etage.

Adressebekendtgørelsen anvender de generelle begreber ”dørbetegnelse” eller ”dør-nummer”. I et butikscenter vil det ofte være mere praktisk at bruge begrebet ”butikks-nummer” som synonym.

Benytter man reglen i § 19, stk. 4, nummereres de enkelte butiksenheder på hver etage med numrene 1, 2, 3 osv. i retning fra venstre mod højre, dvs. med uret.

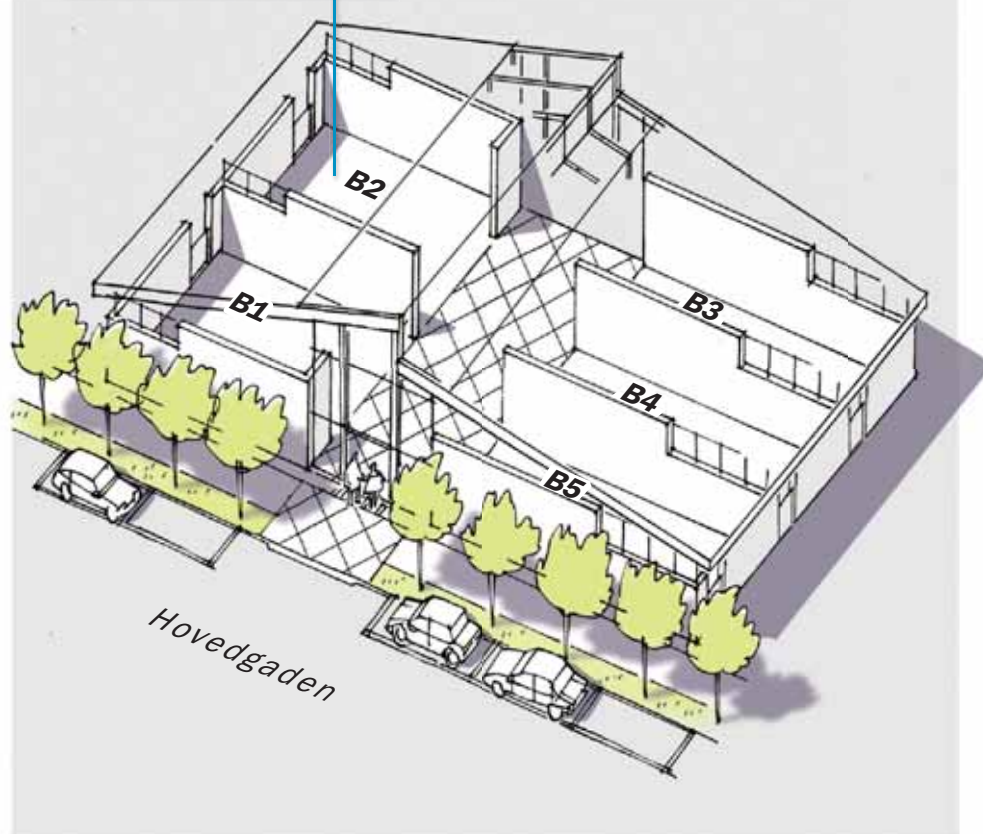
Da man ikke kan forvente, at kunder, ansatte eller redningsmandskab mv. på forhånd ved, hvordan nummereringen er foretaget, bør kommunen altid benytte sig af reglen i § 21, stk. 2, og pålægge ejeren af ejendommen at anbringe og vedligeholde skilte med de fastsatte dørbetegnelser (butikksnumre). Den korrekte adressebetegnelse vil i så fald bestå af vejnavn, husnummer, etage samt butikksnummer, f.eks. således ”Stationstorvet 2, st. 7”.

En anden mulighed er at benytte reglerne i adressebekendtgørelsens § 20, hvorefter kommunen efter ønske fra ejeren godkender (stk. 1) eller på eget initiativ fastsætter (stk. 2) en systematisk nummerering af alle butiksenheder i bygningen.

Denne løsning giver mulighed for, at kommunen kan godkende en eksisterende nummerering af de enkelte lejemål eller butikker i centeret, såfremt denne opfylder kravet om systematik og entydighed og består af højst 4 tal eller bogstaver.

Løsningen betyder også, at ejeren af ejendommen efter § 21, stk. 1, automatisk er forpligtet til at anbringe og vedligeholde skilte med butikksnummeret (dørbetegnelsen) ud for hver enkelt butiksenhed. Den korrekte adressebetegnelse vil også i dette tilfælde bestå af vejnavn, husnummer, etage samt butikksnummer, f.eks. således ”Hovedgaden 44, st. B2”.

Hovedgaden 44, st. B2
5720 Sommerby

Eksempel 9C: Husnumre til større butikscenter med flere adgangsveje

Selv om et større butikscenter kun har to eller tre hovedindgange, er der ofte flere indgangsdøre, som kan have behov for en særskilt adgangsadresse.

For kunderne er det praktisk at kunne finde adresserne til hver enkelt hovedindgang, f.eks. hvis man skal aftale at mødes eller skal bestille taxi eller varetransport, mens personalet har brug for at kende adresserne til eventuelle personaleindgange.

Leverandører, servicevirksomheder og forsyningsselskaber har brug for adresser til varegårde eller anden vareindlevering, til containerplads, renovation eller til andre teknikrum.

Politi, brand- og ambulanceberedskabet har herudover brug for at kunne identificere de nødudgangsdøre og flugtveje, som findes i centeret.

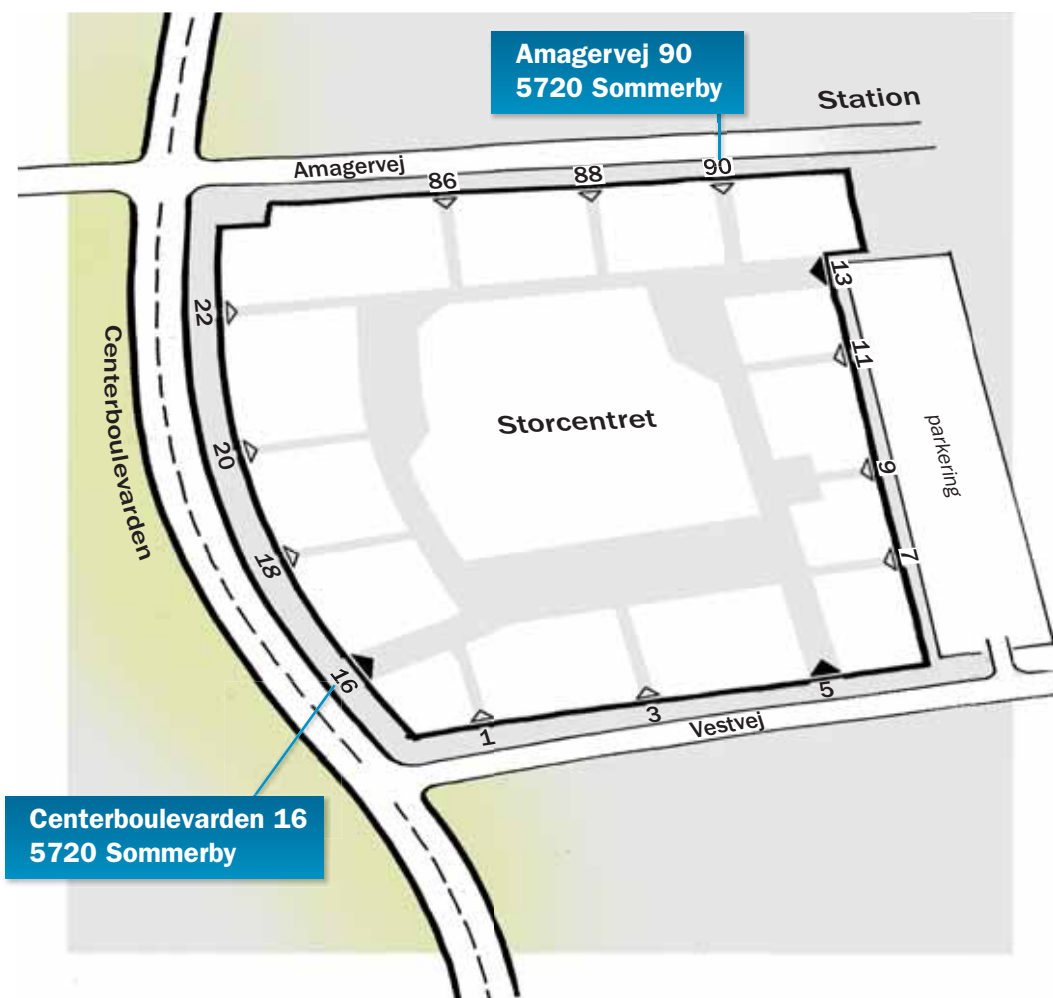
I alle de nævnte tilfælde vil det være en gevinst at fastsætte en særskilt adgangsadresse, fordi man hermed opnår, at den pågældende adresse automatisk indgår i ethvert GPS-baseret bil-navigationssystem, i offentlige it-systemer og i de systemer, som anvendes af bl.a. alarm 112, politi, brandvæsen og ambulancer.

Ejeren har efter BBR-lovens § 3c, stk. 1, pligt til at opsætte skilte med de fastsatte husnumre.

Inde i centeret vil det ofte være mest praktisk at fastsætte adresserne til de enkelte butiksenheder som en fortløbende dørnummerering, der omfatter alle etager. Selv om etagebetegnelsen altid hører med til den korrekte adresse, vil det være en fordel, at et dørnummer kun optræder en gang.

Der er eksempler på, at en ejer eller bygherre – af markedsføringsmæssige hensyn e.l. – ønsker, at centerets navn anvendes som ”vejnavn”. Dette vil normalt være i modstrid med adressebekendtgørelsen, bl.a. bestemmelsen i § 5, stk. 1, om, at et vejnavn skal betegne et nærmere bestemt sammenhængende færdselsareal – idet de interne arkader mv. i en bygning ikke kan henregnes hertil.

Kommunen kan imidlertid beslutte at fastsætte bebyggelsens navn som ”lokalitetsnavn” (dvs. gårdnavn, bygningsnavn o.l.) for de pågældende husnumre, hvorefter navnet vil indgå i den officielle adresse.

10. Haveforeninger

Generelt

Haveforeninger udgør rammen om mange menneskers fritidsliv. Består en haveforening af bebyggede parceller, ”kolonihavehuse”, flytter medlemmerne ofte ud i huset i weekender, ferier eller i længere perioder i sommerhalvåret.

Hvis haveforeningens medlemmer bor der i ferieperioderne, vil de som regel melde flytning til Post Danmark, avisbudet mm., som i så fald vil skulle bruge den præcise adresse. Det samme gælder for hjemmesygeplejen og udbringning af mad til pensionister.

Hertil kommer, at der altid vil kunne opstå akut behov for, at redderne i en ambulance hurtigt kan finde frem til den rigtige parcel – også selv om haverne kun benyttes som fritidshaver.

Som regel er haveforeningens parceller allerede nummereret med et have- eller parcelnummer, der bedst kan sammenlignes med et matrikelnummer. I nogle tilfælde kan parcelnumrene tages i brug som husnumre, der i så fald vil indgå i den officielle adresse. I andre tilfælde vil det være nødvendigt at fastsætte nye husnumre til hver enkelt parcel og bygning – selv om havenumrene måske stadig opretholdes som ”matrikelnumre”.

Kommunens beslutning om, hvordan adressebekendtgørelsens regler skal anvendes, og hvordan adresserne skal fastsættes i området, bør altid træffes i samarbejde med de berørte haveforeninger.

Målet bør være, at det er det samme sæt af adresser, som bruges af medlemmerne, af myndighederne, af Post Danmark, alarmcentralen og andre eksterne parter. Når beslutningen er truffet, er det derfor vigtigt, at foreningens medlemmer og øvrige parter, ved hjælp af en plantegning e.l., underrettes om, hvordan adresserne er fastsat.

Eksempel 10A: Vejnavne og husnumre ud fra områdets interne veje

Har haveforeningen et internt vej- eller stisystem, kan adresserne fastsættes med udgangspunkt i en navngivning af disse veje og stier på samme måde som for ethvert andet byområde.

Princippet i denne løsning er, at de pågældende vej- og stinavne får samme status som kommunens øvrige vejnavne efter reglerne i adressebekendtgørelsens kapitel 2, §§ 4-10. Husnumrene fastsættes herefter også efter de almindelige regler i § 16, stk. 1-5, dvs. med ulige og lige husnumre i hver sin side af vejen eller stien.

Eventuelle fællesfaciliteter såsom toiletbygning, fælleshus, marketenderi mv. bør tillige tildeles en adresse, ligesom der kan reserveres numre til evt. senere udnyttelse af fællesarealer o.l.

Da adresserne i dette eksempel fastsættes med udgangspunkt i vejnavne for områdets interne veje og stier, gælder adressebekendtgørelsens § 3, stk. 5, som bestemmer, at fastsættelsen skal ske efter samråd med grundejeren.

Såfremt haveforeningen ikke selv ejer området, anbefales det, at den alligevel indbydes i samrådet. Efter bestemmelsen har kommunen ikke pligt til at opnå enighed, dvs. at kommunen under alle omstændigheder i sidste ende har hjemmel til at træffe den endelige beslutning.

Da haveforeningens navn ofte er alment kendt, bør dette, som beskrevet i adressebekendtgørelsens § 22, stk. 1, fastsættes som ”supplerende bynavn” for de pågældende vejnavne efter de almindelige regler i bekendtgørelsens § 9. Bynavnet skal, jf. § 23, stk. 2, registreres i CPRs vejregister, hvorved det sikres, at haveforeningens navn indgår som et supplement til vejnavn og husnummer for alle adresser i området. Bemærk, at ”haveforening” forkortes ”Hf.”

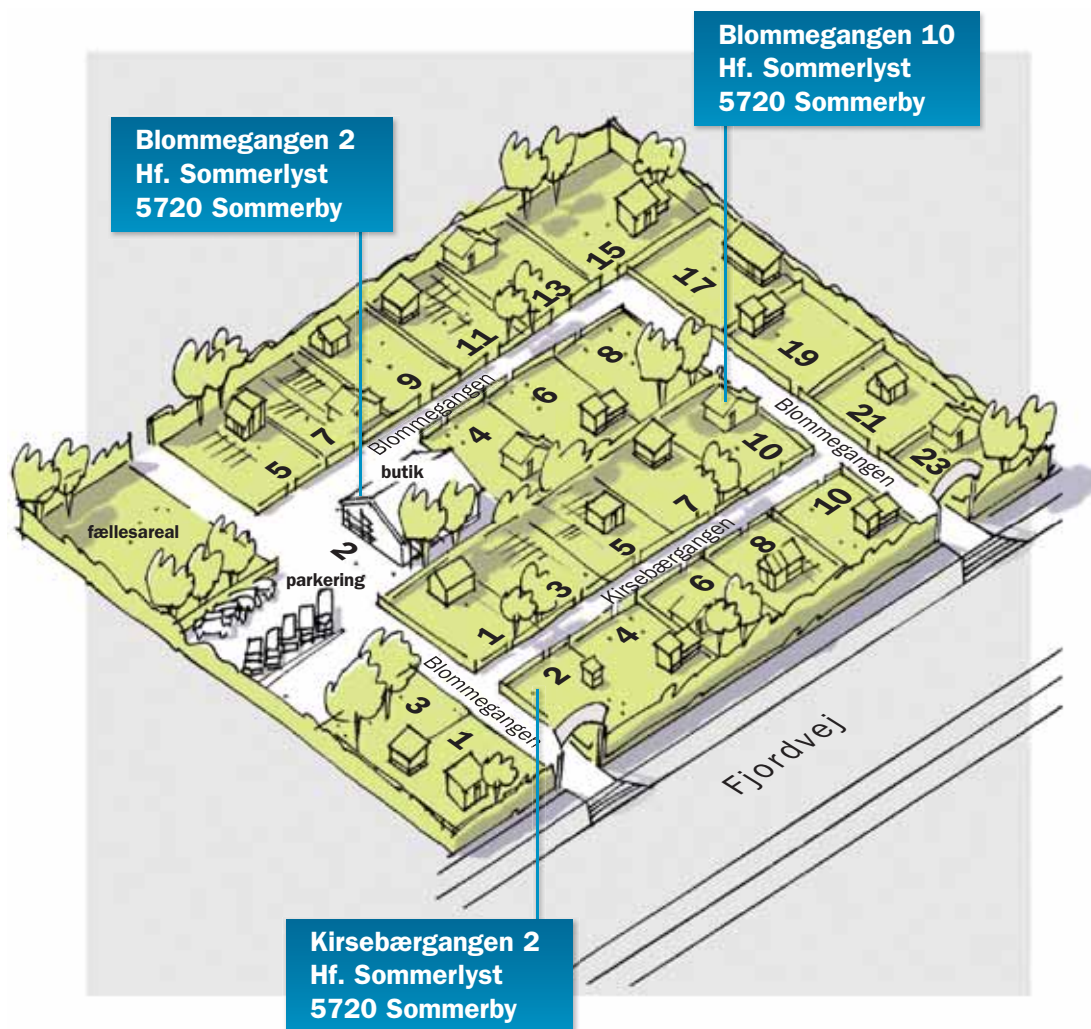
Det vil naturligvis være en fordel, hvis adresseringen kan tage udgangspunkt i de eksisterende navne og numre, som allerede findes i haveforeningen.

I nogle tilfælde vil dette dog ikke være muligt, f.eks. hvis samme eller næsten enslydende vejnavne allerede findes andetsteds i området, jf. reglerne i bekendtgørelsens § 7 om vejnavnes entydighed, eller hvis nummereringen ikke opfylder de almindelige regler for husnumre, jf. reglerne i §§ 15-16.

Det er vigtigt for alle parter, at de fastsatte adresser er synlige vha. skilte. Efter BBR-lovens § 3c, stk. 1, er det ejerens pligt at opsætte synlige husnummerskilte, som viser det eller de husnumre, som kommunen har fastsat eller godkendt.

De fastsatte vejnavne bør ligeledes skiltes. Efter ændringen af BBR-loven i 2005 kan kommunen efter § 3d, stk. 3, stille krav om, at ejeren bekoster og opsætter vejnavneskilte efter samme regler, som gælder for øvrige vejnavne i kommunen eller området.

Ofte vil det herudover være en fordel, at der findes en oversigtstavle samt et henvisningsskilt med de pågældende vejnavne ved adgangsvejene til haveforeningen.

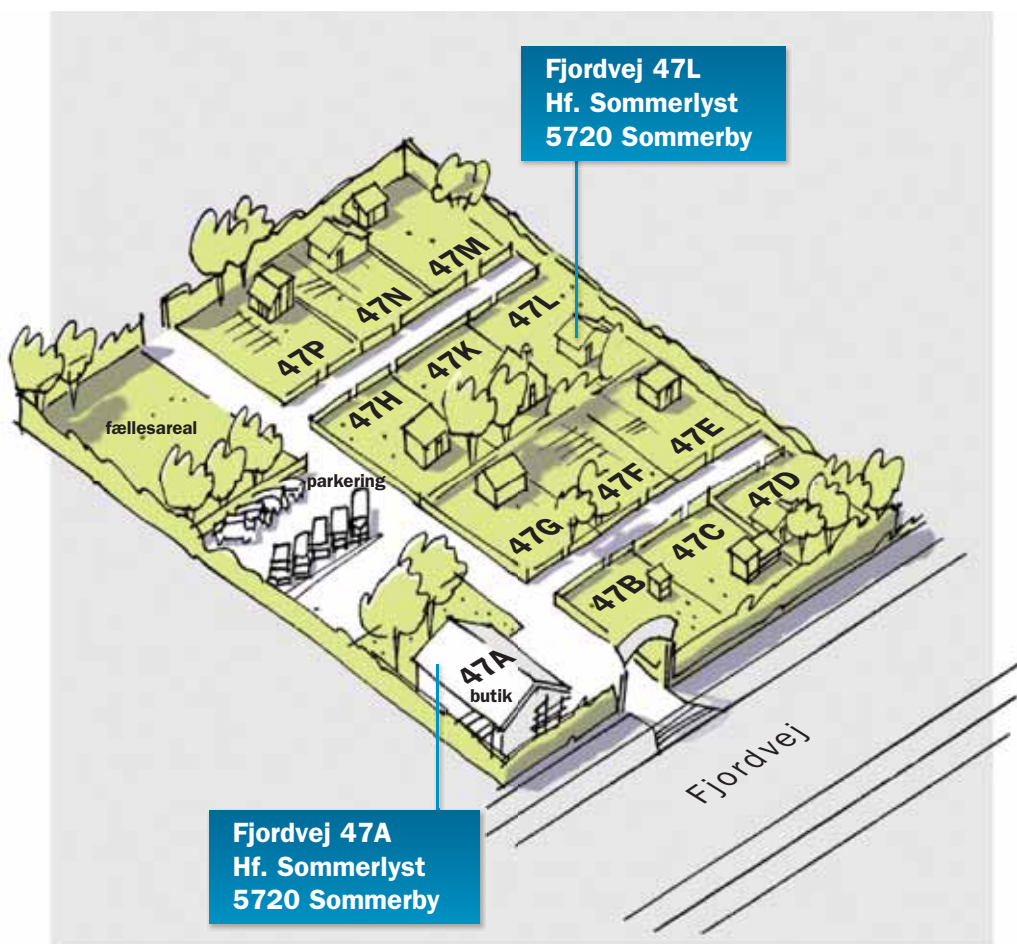
Eksempel 10B: Adresser fastsat ud fra tilstødende vej

Er der tale om en haveforening, hvor der ikke fastsættes vejnavne til interne stier, kan adresserne fastsættes ud fra navnet på den tilstødende offentlige vej eller private fællesvej. Princippet i denne løsning er, at haveforeningen bliver adresseret på samme måde, som hvis der var tale om en rækkehusbebyggelse e.l., dvs. ud fra de almindelige regler om husnumre i adressebekendtgørelsens §§ 15-16.

Giver den eksisterende husnummerrække mulighed for det, kan man foretage en normal husnummerering med brug af det nødvendige antal lige eller ulige husnumre, alt efter hvilken vejside haveforeningen ligger på. Alternativt kan man anvende et enkelt nummer med tilhørende bogstaver. Eventuelle fællesfaciliteter såsom toiletbygning, fælleshus, marketenderi mv. bør tillige tildeles en adresse, ligesom der kan reserveres numre til evt. senere udnyttelse af fællesarealer o.l.

Da haveforeningens navn ofte er alment kendt, bør dette, som beskrevet i adressebekendtgørelsens § 22, stk. 1, fastsættes som ”supplerende bynavn” for det pågældende husnummerinterval efter de almindelige regler i bekendtgørelsens § 9. Bynavnet skal, jf. § 23, stk. 2, registreres i CPRs vejregister, hvorved det sikres, at haveforeningens navn indgår som et supplement til vejnavn og husnummer for alle adresser i området. Bemærk, at ”haveforening” forkortes ”Hf.”

Efter BBR-lovens § 3c, stk. 1, er det ejerens pligt at opsætte synlige husnummerskilte, som viser det eller de husnumre, som kommunen har fastsat eller godkendt. Ofte vil det tillige være en fordel, at der findes en oversigtstavle samt et henvisningsskilt (”Til nr. 27-57”) ved adgangsvejene til haveforeningen.

Eksempel 10C: Adresser fastsat ud fra haveforeningens navn

Haveforeningens adresser kan fastsættes med udgangspunkt i en intern nummerering, som starter med husnummer 1 og opefter.

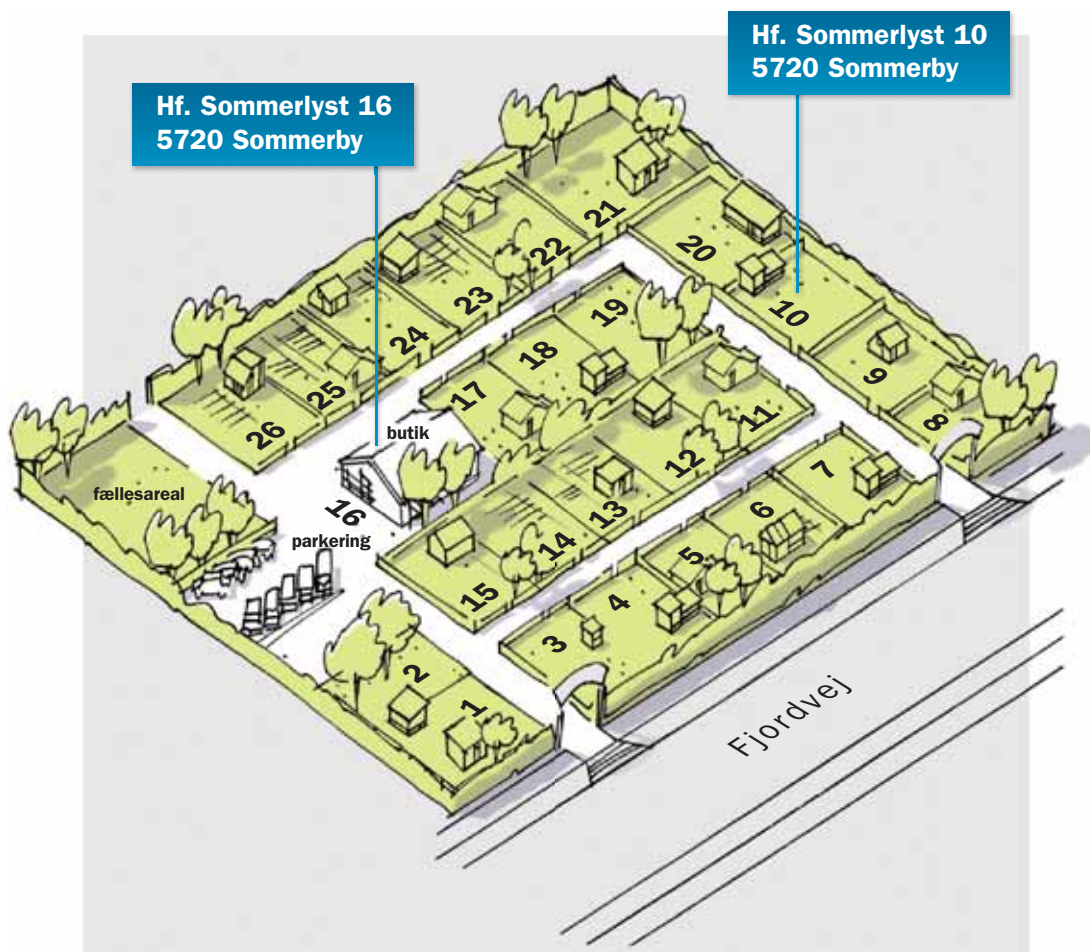
Princippet i denne løsning er, som beskrevet i adressebekendtgørelsens § 22, stk. 1, at haveforeningens navn e.l. fastsættes og registreres som "vejnavn", sådan som adressebekendtgørelsens § 4, stk. 3, giver mulighed for. Herefter kan hver enkelt parcel tildeles et selvstændigt husnummer fra nr. 1 og opefter. Bemærk, når vejnavnet registreres i CPRs vejregister, at "haveforening" forkortes "Hf".

Det vil være en stor fordel, hvis man som husnummerering kan anvende en eksisterende nummerering af parcellerne. Ifølge adressebekendtgørelsens § 16, stk. 6-8, kan nummereringen i dette tilfælde være almindeligt fortløbende, dvs. uden at tage hensyn til ulige og lige vejside. Det er dog under alle omstændigheder et krav, at nummereringen er stigende efter et bestemt, logisk system, dvs. at en nummerering, som forekommer helt tilfældig, ikke må anvendes.

Eventuelle fællesfaciliteter såsom toiletbygning, fælleshus, marketenderi mv. bør tillige tildeles en adresse, som passer ind i nummereringen (evt. med brug af bogstav), ligesom der kan reserveres numre til evt. senere udnyttelse af fællesarealer o.l.

Det er vigtigt for alle parter, at de fastsatte adresser er synlige vha. skilte. Efter BBR-lovens § 3c, stk. 1, er det ejerens pligt at opsætte synlige husnummerskilte, som viser det eller de husnumre, som kommunen har fastsat eller godkendt.

Det fastsatte vejnavn (dvs. haveforeningens navn) skal ligeledes skiltes ved indgangene til området.

Eksempel 10D: Enkelt adresse for hele området

Hvis der alene er tale om nyttelhaver uden egentlige bygninger bortset fra evt. fællesbygninger, vil man eventuelt kunne nøjes med at fastsætte en enkelt adresse for hele haveforeningen.

I så fald fastsættes husnummeret ud fra det tilstødende vejnavn. Et evt. redskabsskur, en toiletbygning e.l. kan dele samme adresse eller tildeles sit eget husnummer. Såfremt der er mere end én adgangsvej til haveforeningen, kan der fastsættes en adresse for hver indkørsel.

Hvis haveforeningens navn er alment kendt, bør dette fastsættes som ”supplerende bynavn” for den eller de pågældende adresser efter reglerne i adressebekendtgørelsens § 9. Bynavnet skal, jf. § 23, stk. 2, registreres i CPRs vejregister, hvorved det sikres, at haveforeningens navn indgår som et supplement til vejnavn og husnummer. Bemærk, at ”haveforening” forkortes ”Hf”.

(Dette eksempel er ikke illustreret)

11. Boligbebyggelser omkring internt vej- eller stinet

Generelt

Nyere boligbebyggelser, som opføres efter en samlet plan, er ofte placeret omkring et internt vej- eller stinet.

Ved fastsættelsen af adresser for bebyggelsen kan kommunen overveje, om adresserne som udgangspunkt for husnummereringen skal baseres på de tilstødende vejnavne, eller om bebyggelsens vej- eller stiarealer skal navngives selvstændigt.

Eksempel 11A: Adresser fastsat ud fra nyt, selvstændigt vejnavn

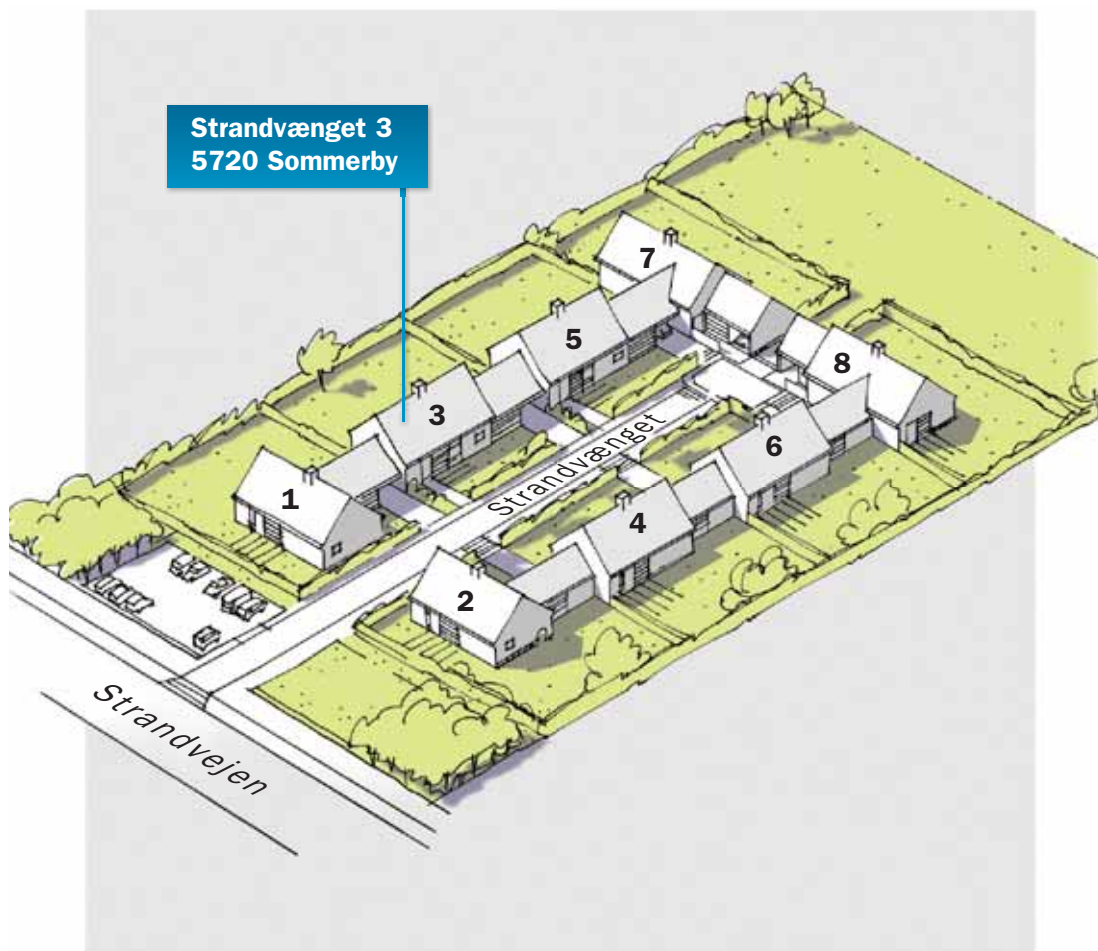
I denne løsning fastsættes der et selvstændigt vejnavn til bebyggelsens vejarealer. Herefter kan husnumrene fastsættes til de enkelte boliger mv. med ulige og lige numre, startende fra nr. 1 hhv. 2.

For denne løsning taler, at bebyggelsen tildeles et nyt vejnavn, som kan være med til at karakterisere det nye område.

Det er under alle omstændigheder kommunen, som fastsætter vejnavnet efter reglerne i adressebekendtgørelsens kapitel 2, §§ 7-10, herunder påser, at det samme eller et næsten enslydende vejnavn ikke findes andetsteds i området, jf. reglerne i § 7 om vejnavnes entydighed.

Hvis vejen er en intern vej, dvs. ikke har status som privat fællesvej, gælder desuden bekendtgørelsens § 3, stk. 5, som bestemmer, at navnet skal fastsættes efter samråd med grundejeren.

Det fastsatte vejnavn skal naturligvis skiltes. Efter ændringen af BBR-loven i 2005 kan kommunen efter § 3d, stk. 3, stille krav om, at ejeren bekoster og opsætter vejnavneskilte efter samme regler, som gælder for øvrige vejnavne i kommunen eller området.

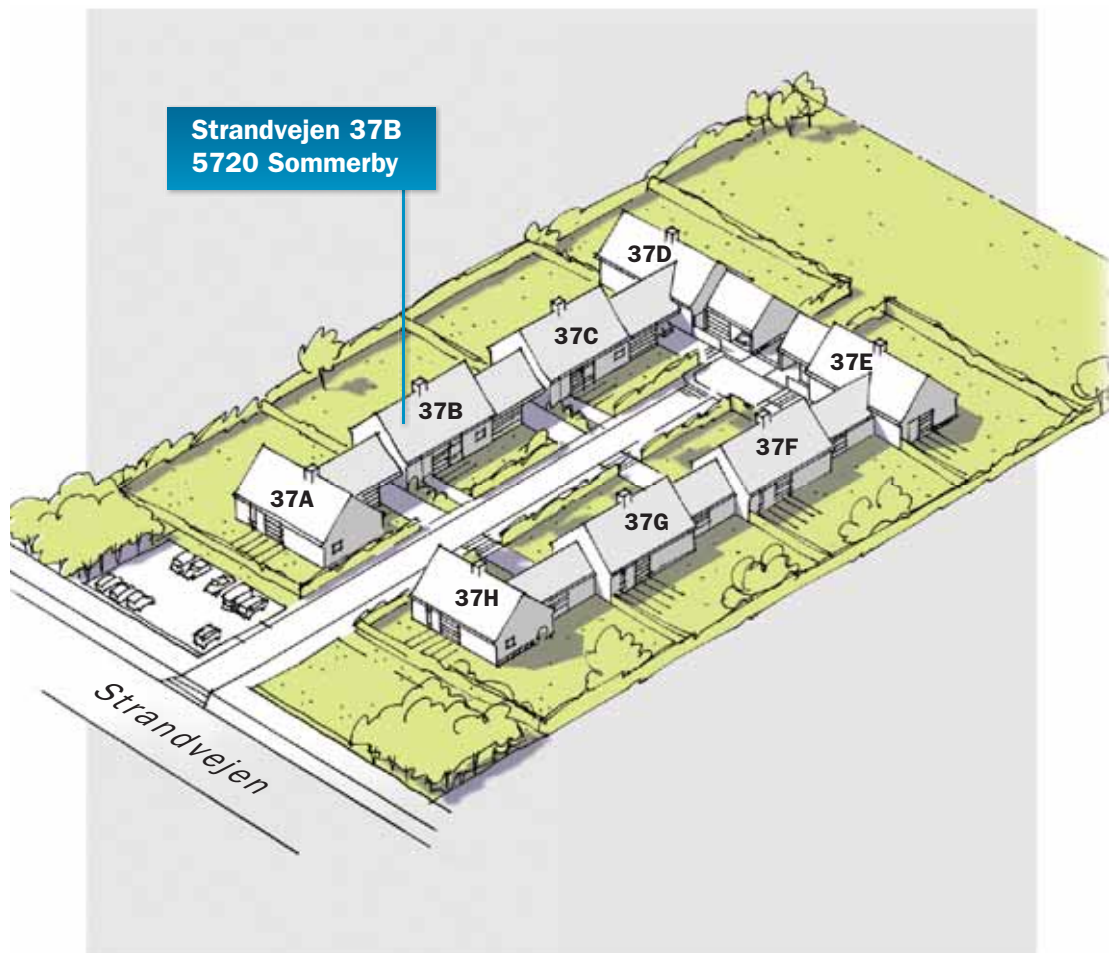

Eksempel 11B: Adresser fastsat ud fra tilstødende vej

I denne løsning fastsættes bebyggelsens husnumre ud fra den adgangsgivende vej. Hvis der ikke er et tilstrækkeligt antal ledige husnumre, må husnummereringen gøre brug af de 22 tilgængelige bogstaver (A-Z bortset fra I, J, O og Q).

For denne løsning taler, at udenforstående lettere kan finde frem til bebyggelsen, fordi adresserne er fastsat ud fra et vejnavn, som allerede er kendt.

Hvis bebyggelsen herudover har et eget navn, kan dette eventuelt fastsættes og registreres som ”supplerende bynavn” for det pågældende husnummerinterval efter reglerne i adressebekendtgørelsens § 9.

12. Altangangshuse og bygninger med udvendige trapper

Generelt

Hovedprincippet i det danske adressesystem er, at husnumre fastsættes for indgangsdøre, opgange o.l., hvortil der er direkte adgang fra terræn.

Når en bygning er indrettet sådan, at indgangsdørene til en eller flere bolig- eller erhvervsenheder nås via en udvendig altangang, skal der ifølge adressebekendtgørelsens § 22, stk. 5, fastsættes et husnummer for den opgang, som fører op til altangangen.

En altangang behandles i så henseende på samme måde som en indvendig trappe-afsats.

Det er uden betydning, om det er en indvendig eller udvendig trappe, som giver adgang til altangangen. Hvis adgangen sker via en udvendig trappe, regnes den ende af trappen, som ligger i terræn, som ”opgang”, hvorefter husnummeret fastsættes hertil.

For altangangens indgangsdøre skal der herefter fastsættes en etagebetegnelse og et dørrnummer efter de almindelige regler i adressebekendtgørelsens §§ 19 og 20. Hvis der er fire eller flere døre på etagen, bruges dørrnumre 1, 2, 3 osv. i retning fra venstre mod højre, regnet fra trappens øverste trin.

Som et alternativ kan kommunen efter § 20, stk. 1-2, fastsætte en anden systematisk betegnelse af dørene. Ejeren er i så fald efter § 21, stk. 1, automatisk forpligtet til ved hver dør at anbringe og vedligeholde et skilt med den godkendte dørbetegnelse. Fastsettelsen af en særlig dørbetegnelse betyder dog ikke, at der ikke skal fastsættes en etagebetegnelse.

Er der i bygningens stueetage direkte adgang fra terræn, dvs. fra fortovej, sti e.l., til hoveddørene i de enkelte bolig- eller erhvervsenheder, skal der tildeles et husnummer til hver hoveddør. Reglerne herom findes i adressebekendtgørelsens § 22, stk. 5.

Såfremt der kun er adgang til stueetagens indgangsdøre gennem en fælles opgangsdør, et indgangsparti e.l., skal stueetagens indgangsdøre imidlertid behandles på samme måde som på de øvrige etager.

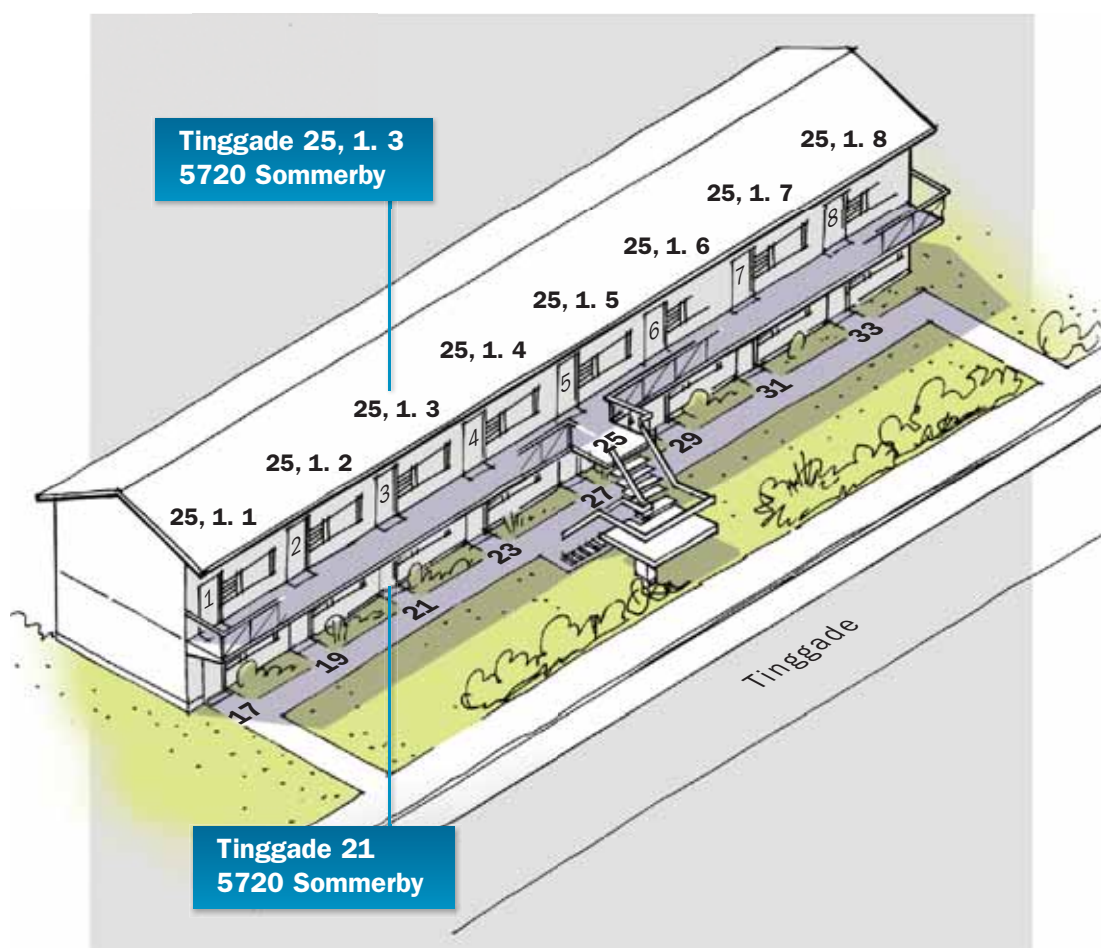
Eksempel 12A: Altangangshuse med en trappe

Såfremt der er direkte adgang fra fortov eller sti til de enkelte hoveddøre i stueetagen, skal disse tildeles et husnummer efter de almindelige regler på samme måde, som hvis der er tale om en rækkehusbebyggelse.

En indvendig eller udvendig trappe til overliggende etager tildeles et selvstændigt husnummer, som fastsættes ud fra trappens eller opgangens placering i forhold til de øvrige husnumre.

For indgangsdørene på overliggende etager fastsættes der både en etagebetegnelse og en dørbetegnelse efter de almindelige regler i §§ 19 og 20.

Hvis der er fire eller flere døre på etagen, anbefales det, at kommunen benytter bestemmelsen i § 21, stk. 2, til at sikre en synlig skiltning af hvert enkelt dørnummer.

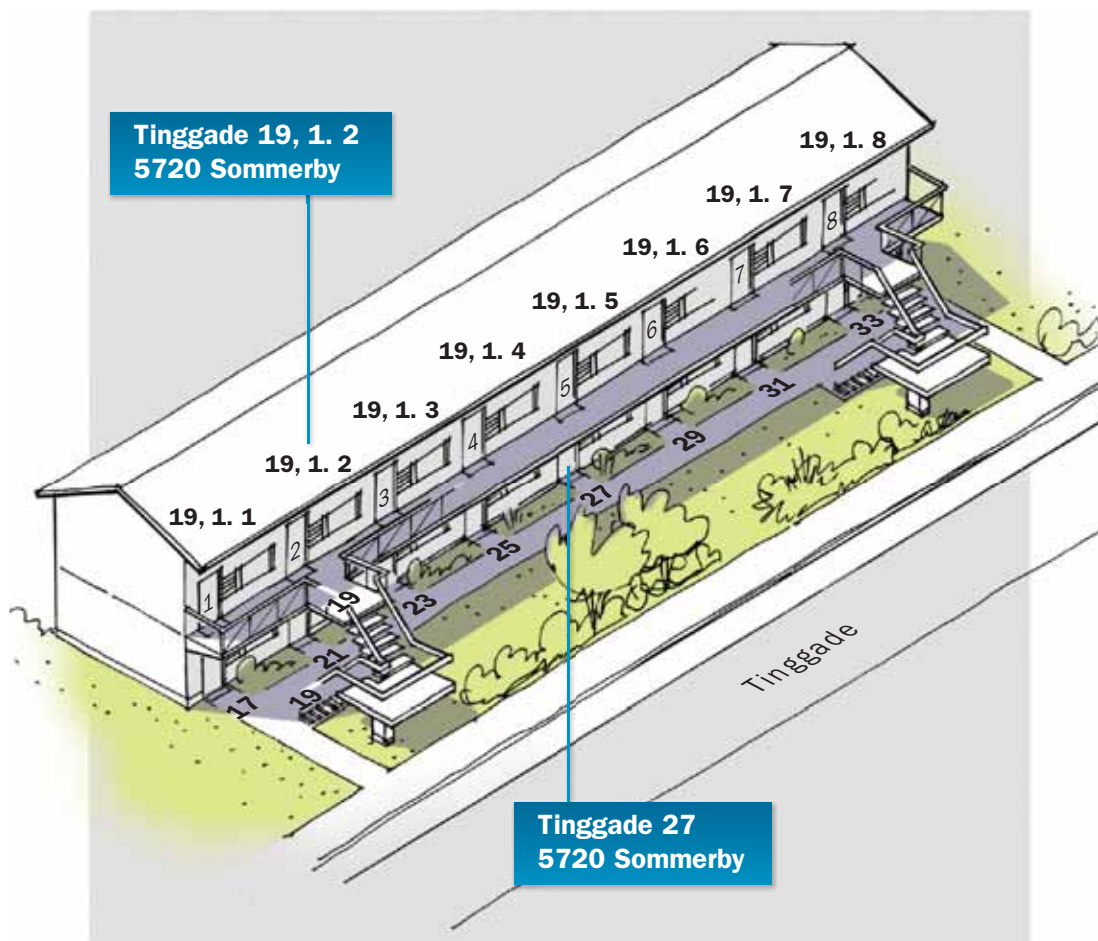

Eksempel 12B: Altangangshuse med to trapper

Såfremt der er to ligeværdige trapper, opgange o.l., som giver adgang til altangangen på de overliggende etager, fastlægger adressebekendtgørelsens § 22, stk. 4, i overensstemmelse med ældre sædvane, at der kun fastsættes en særskilt adgangsadresse (dvs. ét husnummer) til én af de pågældende trapper eller opgange.

Ved den anden trappe bør der opsættes et henvisningsskilt ("Til nr. 19"), som orienterer om, hvilke adresser der er adgang til.

Hvis der er fire eller flere døre på de overliggende etager, anbefales det, at kommunen benytter bestemmelsen i § 21, stk. 2, til at sikre en synlig skiltning af hvert enkelt dørnummer.

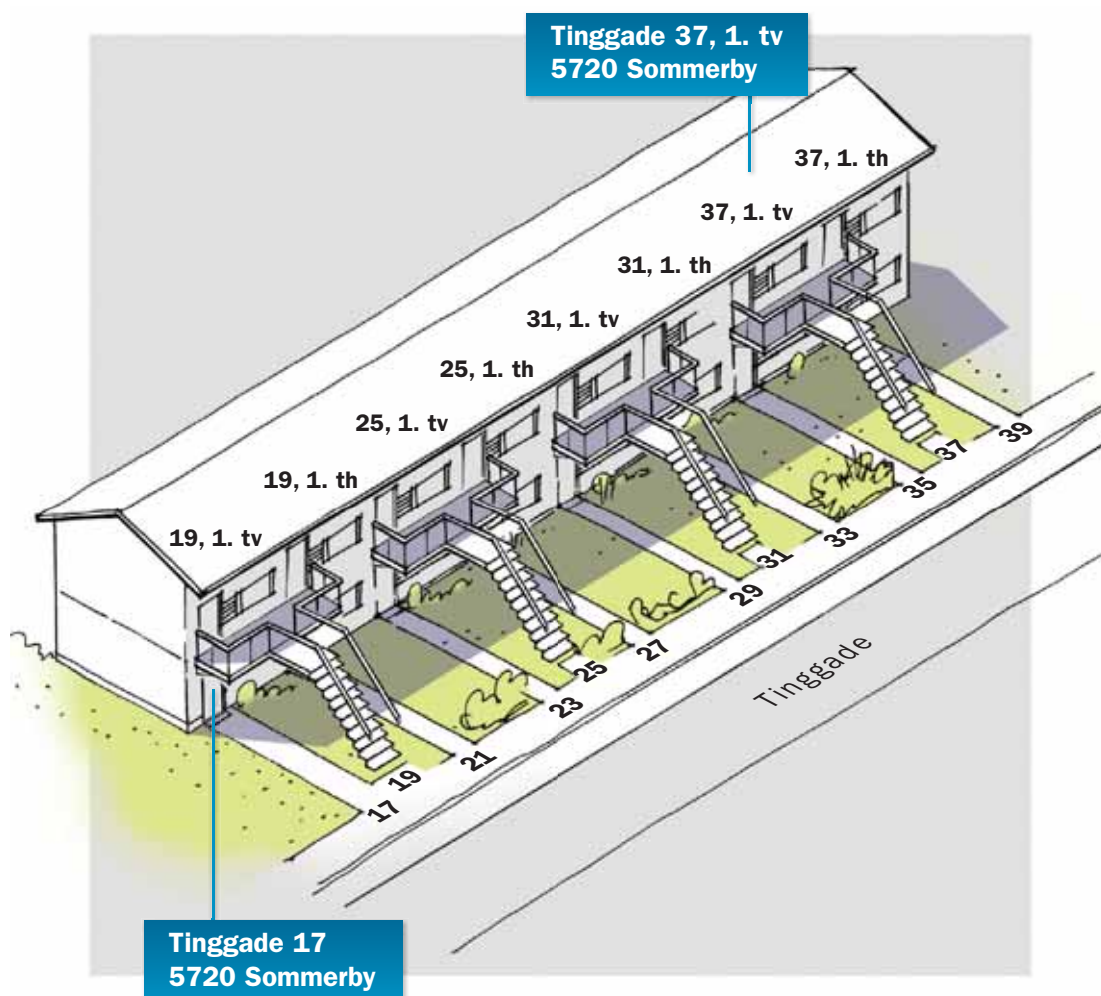

Eksempel 12C: Udvendige trapper til lejligheder på 1. sal

Såfremt bygningen er indrettet således, at udvendige trapper hver for sig giver adgang til én eller nogle få lejligheder på 1. sal, skal der, jf. adressebekendtgørelsens § 11, stk. 1, andet punktum, fastsættes et husnummer til hver trappe.

Husnummeret til trappen fastsættes ud fra trappens placering i forhold til de øvrige husnumre til hoveddørene i stueetagen.

For indgangsdørene på overliggende etager fastsættes der både en etagebetegnelse og en dørbetegnelse efter de almindelige regler i §§ 19 og 20, dvs. normalt med dørbetegnelsen tv hhv. th.

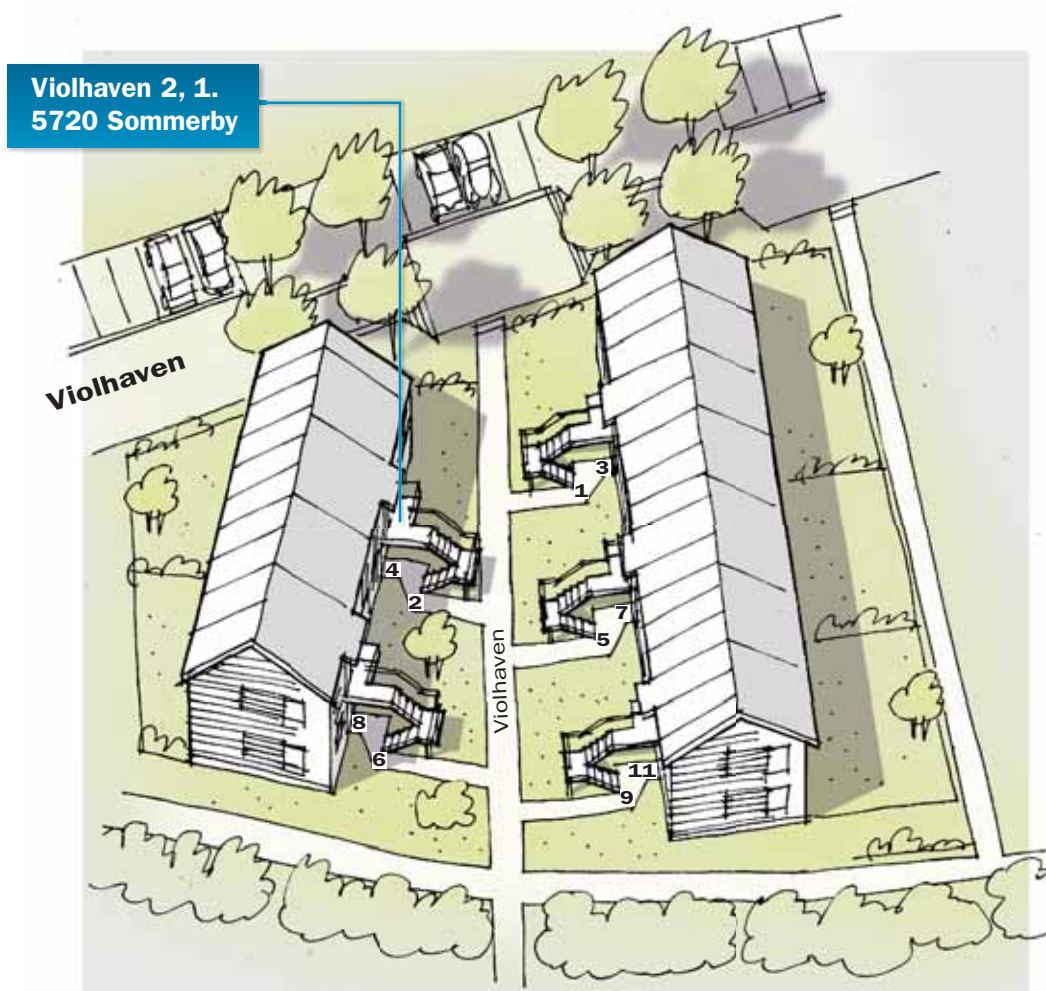

Eksempel 12D: Udvendig trappe til enkelt 1. sals lejlighed

Såfremt bygningen er indrettet således, at lejlighederne på 1. sal har adgang via hver sin udvendige trappe, skal der, jf. adressebekendtgørelsens § 11, stk. 1, andet punktum, fastsættes et husnummer til hver af disse trapper.

Husnummeret til trappen fastsættes ud fra trappens placering i forhold til de øvrige husnumre til hoveddørene i stueetagens lejligheder.

Da den udvendige trappe kun giver adgang til en enkelt bolig- eller erhvervsenhed, kan etagebetegnelsen, efter bestemmelsen i § 17, stk. 2, eventuelt udelades. Af hensyn til beredskabet anbefales det dog også i dette tilfælde at lade etagebetegnelsen indgå i enhedsadressen.

Eksempel 12E: Fælles trappetårn til flere altangange

Såfremt bebyggelsen er indrettet således, at et fælles trappetårn e.l. giver adgang til de øvre etager af to bygningsblokke, skal der, jf. adressebekendtgørelsens § 11, stk. 1, andet punktum, fastsættes et selvstændigt husnummer til trappetårnet.

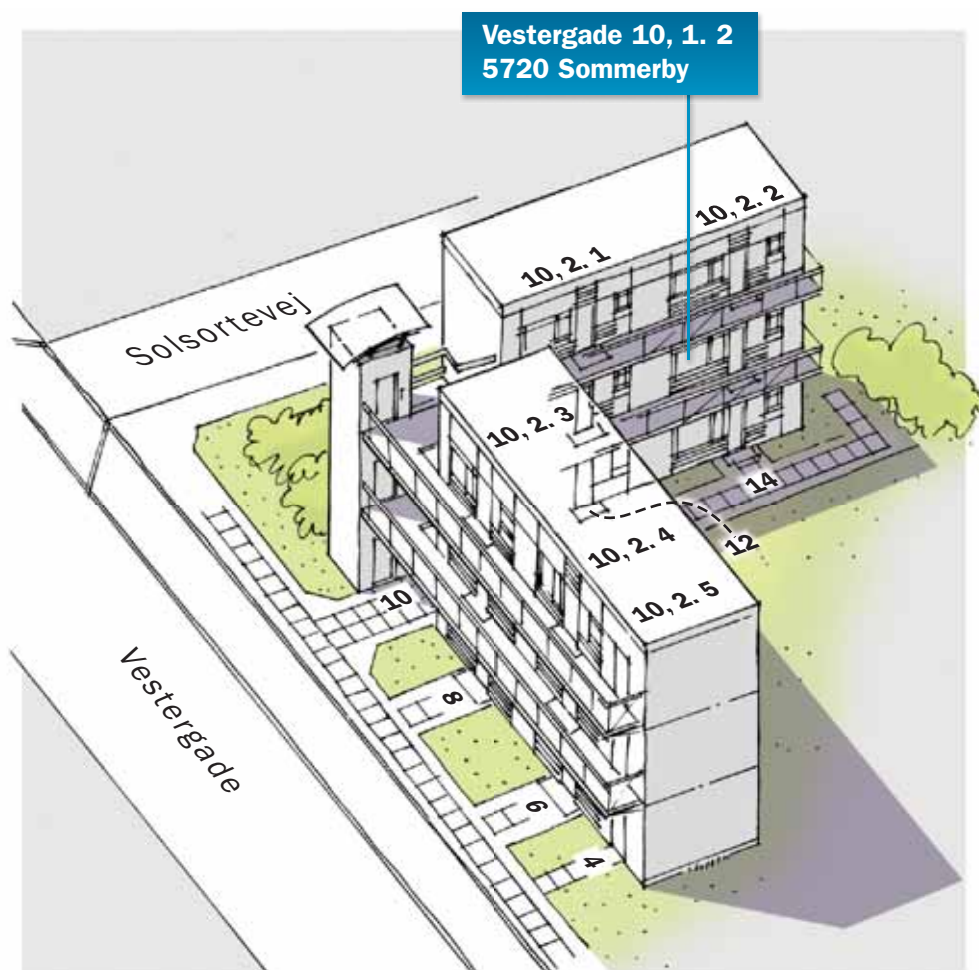
Husnummeret fastsættes ud fra trappetårnets placering i forhold til de øvrige husnumre i området, f.eks. til hoveddørene i stueetagens lejligheder.

For indgangsdørene på overliggende etager fastsættes der både en etagebetegnelse og en dørbetegnelse efter de almindelige regler i §§ 19 og 20.

Da der i sådanne bebyggelser ofte vil være adgang til mere end tre lejligheder på hver etage, vil det være relevant at benytte reglen i § 19, stk. 4, dvs. at anvende dørnumre 1, 2, 3, 4 osv.

Reglen i denne bestemmelse om, at dørnummer 1 tildeles den dør, der ligger længst til venstre osv., kan tolkes således, at dørnummer 1 er den dør, man først støder på, når man med venstre hånd følger væggen eller rækværket.

Da der i sådanne bebyggelser altid vil kunne opstå usikkerhed (eksempelvis for et redningsmandskab) om, hvilken dør der er hvilken, bør kommunen anvende adressebekendtgørelsens § 21, stk. 2, og stille krav om, at ejeren ved hver dør opsætter et skilt med dørbetegnelsen, evt. suppleret af henvisningsskilte, f.eks.: ”Til nr. 1-4”.

13. Specielle boligtyper

Generelt

Adressebekendtgørelsens § 11, stk. 3, omhandler forskellige bymæssige formål, som der ikke er pligt til at fastsætte adresser for, men hvor kommunen alligevel kan finde det hensigtsmæssigt at fastsætte vejnavn og husnummer.

I så fald skal adresserne naturligvis fastsættes efter de almindelige regler i bekendtgørelsen, således at alle kommunens adresser opfylder kravene om entydighed, husnummerrækkefølge, lige og ulige husnumre mv.

Blandt de eksempler, der nævnes i bestemmelsen, er kaj- og bolværkspladser.

Selv om flere praktiske forhold allerede i dag kan tale for at fastsætte egentlige adresser for kaj- og bolværkspladser, vil en øget interesse for at bosætte sig eller drive virksomhed fra husbåde formentlig gøre spørgsmålet endnu mere aktuelt.

En egentlig adresse vil være praktisk af hensyn til folkeregistreringen, bygnings- og boligregistreringen og øvrige myndighedsopgaver (skole, skat, sundhed, valg, sociale forhold mv.) i forhold til de pågældende beboere.

Beboerne selv vil have brug for de samme daglige serviceydelser som øvrige borgere, hvorfor Post Danmark, andre budtjenester, taxi o.l. vil skulle bruge en præcis adresse. Hertil kommer, at der altid vil kunne opstå akut behov for, at redderne i en ambulance hurtigt kan finde frem til den rigtige kajplads og husbåd.

Da såvel et vejnavn som et husnummer i sagens natur skal være knyttet til en fast position, vil det ikke være den bevægelige genstand (dvs. fartøjet, husbåden e.l.), men derimod selve kajpladsen, der fastsættes en adresse for.

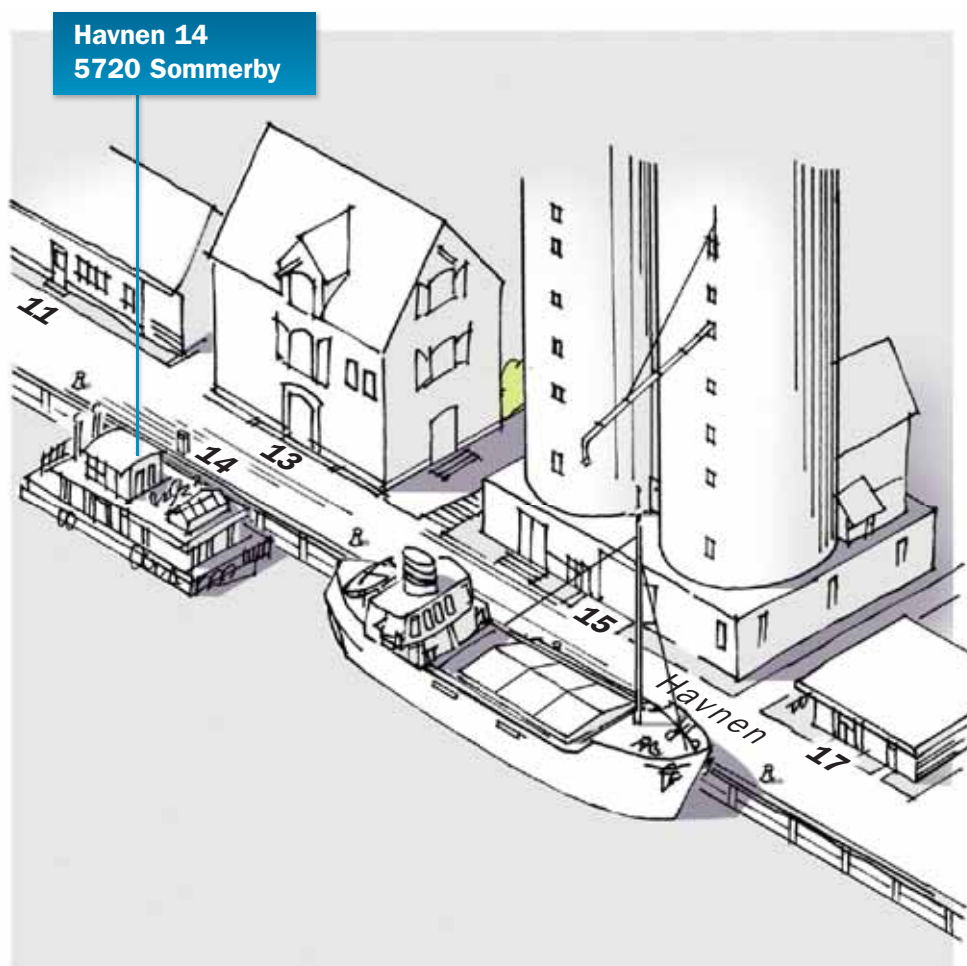
Ofte vil der være forskellige tekniske installationer, en postkasse, landsgangsbro e.l., som et husnummerskilt vil kunne opsættes på.

Eksempel 13A: Eksisterende kajanlæg og bolværkspladser

Hvis et eksisterende kajanlæg benyttes som anlægsplads for husbåde og andre fartøjer, kan der om nødvendigt fastsættes et vejnavn for kajgaden efter de almindelige regler om vejnavne. Herefter kan et eller flere husnumre efter behov fastsættes i søværts side.

Husnummerrækkefølgen bør fastsættes således, at den følger en eventuel eksisterende nummerering på landværts side af kajgaden.

Det er vigtigt for alle parter, at de fastsatte adresser er synlige vha. skilte. Efter BBR-lovens § 3c, stk. 1, er det ejerens pligt at opsætte synlige husnummerskilte, som viser det eller de husnumre, som kommunen har fastsat eller godkendt. Skiltet bør selvsagt fastgøres på kajen, dvs. på det landfaste anlæg.

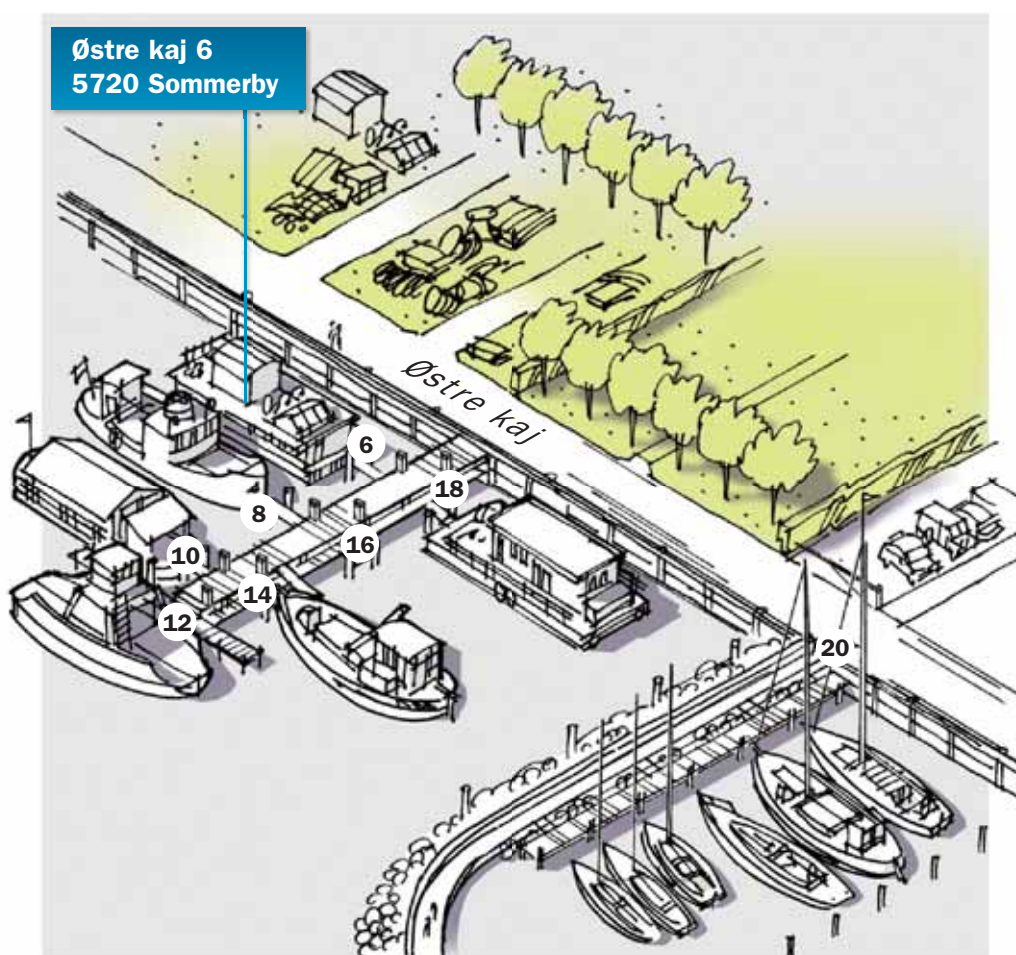

Eksempel 13B: Egentlige bolværkspladser for husbåde o.l.

Hvis der er etableret egentlige mole- eller bolværksanlæg med et bestemt antal anlægspladser for husbåde, vil der formentlig tillige findes forskellige tekniske anlæg for vand, el, afløb mv. samt en postkasse o.l., som husnumrene på en naturlig måde kan knyttes til.

Såfremt der skønnes at være behov for det, vil man også kunne fastsætte adresser for lignende anlæg og steder, hvor mange mennesker færdes, eller hvor der kan opstå behov for at hente eller bringe personer eller varer. Der kan f.eks. være tale om en anløbsbro for turistfart, et færgeleje, eller et landfæste for en lystbådemole.

Det er vigtigt for alle parter, at de fastsatte adresser er synlige vha. skilte. Efter BBR-lovens § 3c, stk. 1, er det ejerens pligt at opsætte synlige husnummerskilte, som viser det eller de husnumre, som kommunen har fastsat eller godkendt. Skiltet bør selvsagt fastgøres på bolværket eller kajen, dvs. på det landfaste anlæg.

Eksempel 13C: Uformelle bebyggelser, skurbyer o.l.

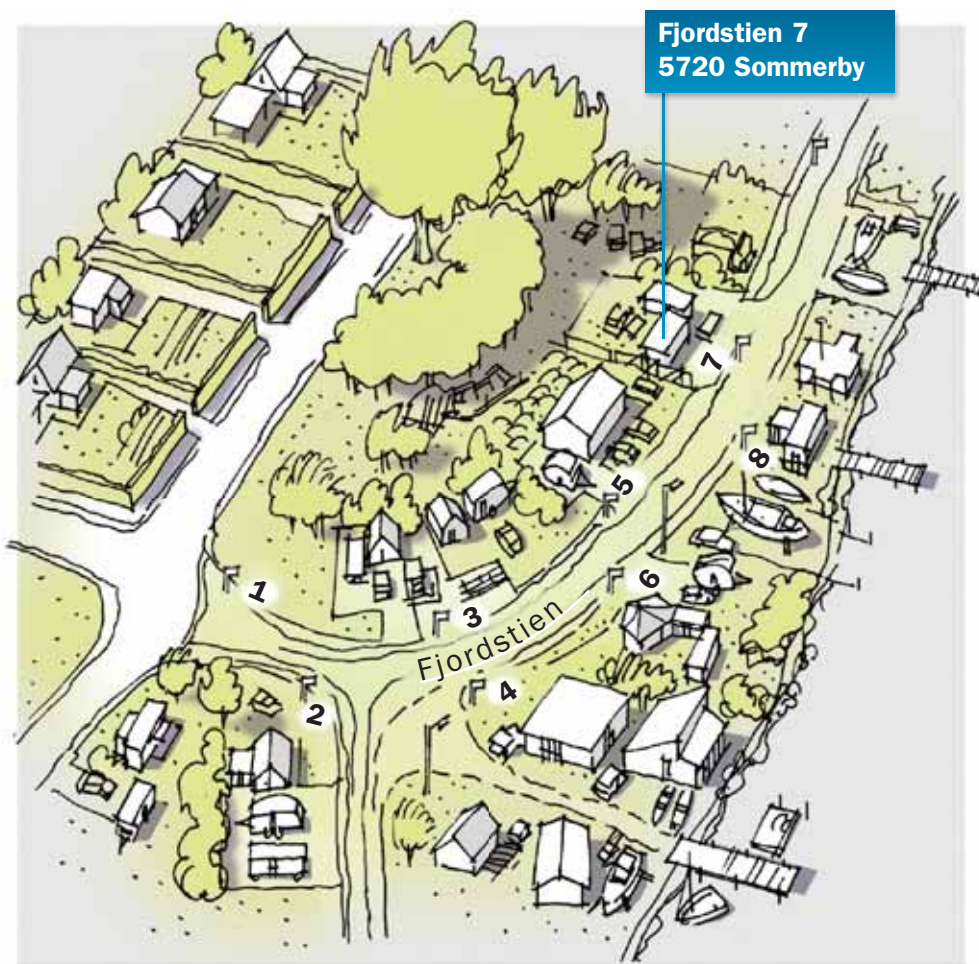
I flere kommuner findes forskellige former for selvgroede og uformelle bebyggelser, hvor et større eller mindre antal personer bor eller opholder sig i kortere eller længere perioder. Ofte er bebyggelsen startet i forbindelse med fiskeri- eller værkstedsaktiviteter o.l. I andre tilfælde er der tale om helt interimistiske skure, telte, campingvogne o.l., som ikke har nogen permanent karakter.

Uanset om visse af de pågældende bygninger er opført ulovligt, og selv om der eventuelt også foregår ulovlig overnatning i området, vil det i mange tilfælde være praktisk at fastsætte adresser i området, således at køretøjer fra brandvæsen, politi eller ambulance kan orientere sig. Såfremt der findes virksomheder eller personer, som bebor området i kortere eller længere tid, vil Post Danmark have behov for en postafleveringsadresse.

Såfremt selve bebyggelsen er så uhomogen og interimistisk, at det vil være uhensigtsmæssigt at fastsætte adresser til hver bygning, vil man evt. kunne anvende en fremgangsmåde, som svarer til adresseringen af kajpladser, dvs. at adresserne knyttes til synlige "poster" langs den adgangsgivende vej.

Det er vigtigt for alle parter, at de fastsatte adresser er synlige. Efter BBR-lovens § 3c, stk. 1, er det ejerens pligt at opsætte synlige husnummerskilte, som viser det eller de husnumre, som kommunen har fastsat eller godkendt.

Skiltet kan f.eks. monteres på en pæl, lygtepæl, postkasse e.l., som opsættes af grundjerne, de pågældende brugere eller af kommunen.

14. Torve og pladser

Generelt

Adressebekendtgørelsens generelle regler i § 16, stk. 2, fastslår, at husnumrene skal fastsættes i stigende rækkefølge langs den pågældende vej, og at ulige og lige husnumre skal anvendes i hver sin side af vejen.

Hvis man skal anvende disse regler på et torv eller en plads e.l., som er tildelt et selvstændigt vejnavn, må man fastlægge et princip for, hvad der er ”vejens” retning og midterlinie, på samme måde som i § 16, stk. 3.

Princippet kan illustreres som en akse, der tegnes hen over torvet. Ulige og lige husnumre fastsættes herefter på hver sin side af akse med de laveste husnumre nærmest aksens startpunkt. Aksens startpunkt bør fastlægges efter samme principper som for øvrige veje, dvs. som beskrevet i adressebekendtgørelsens § 16, stk. 4.

Kommunen må også tage stilling til, om hvert af de tilstødende vejnavne stopper ved torvet – eller om vejnavnet løber ind over torvet, således at de pågældende bygninger skal have husnumre til dette vejnavn i stedet for til torvet.

I visse situationer ønsker kommunen at navngive en plads o.l. uden at lade pladsens navn danne udgangspunkt for husnummereringen.

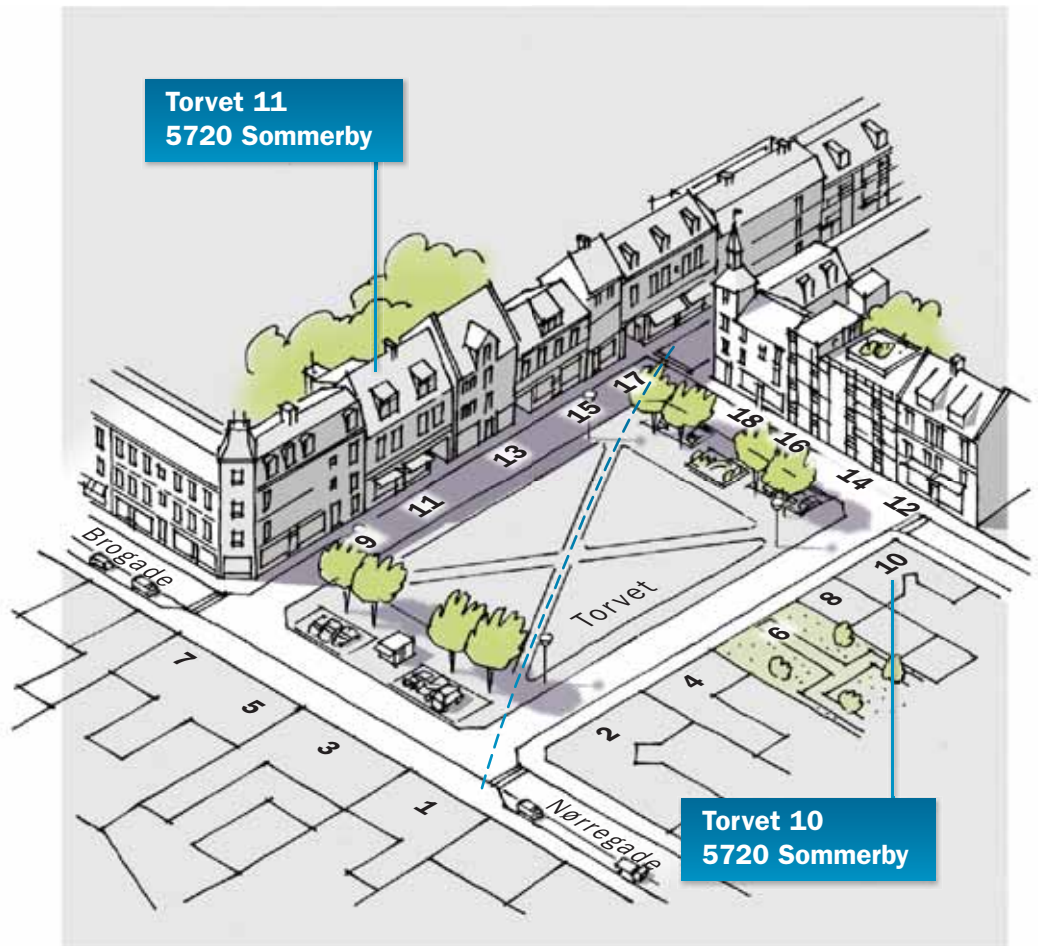
Uanset om der fastsættes adresser til pladsens navn eller ej, skal det registreres som vejnavn i CPRs vejregister efter de almindelige regler i adressebekendtgørelsens § 23. Herved opnår man tillige, at navnet bliver tilgængeligt i GPS-baserede bil-navigations-systemer, i de offentlige it-systemer og i de systemer, som anvendes af bl.a. Post Danmark, alarm 112, politi, brandvæsen og ambulancer.

Da det ofte opfattes som mere attraktivt at have adresse til en plads end til en vej, kan der opstå et ønske blandt de omliggende ejere om at få omadresseret ejendommene. Denne problemstilling bør indgå i kommunens overvejelser i sagen.

Eksempel 14A: Alle adresser fastsat til torv eller plads

Hvis det er hensigtsmæssigt, kan man beslutte, at alle tilstødende vejnavne slutter før torvet, således at husnumrene på alle torvets sider fastsættes med udgangspunkt i torvets navn.

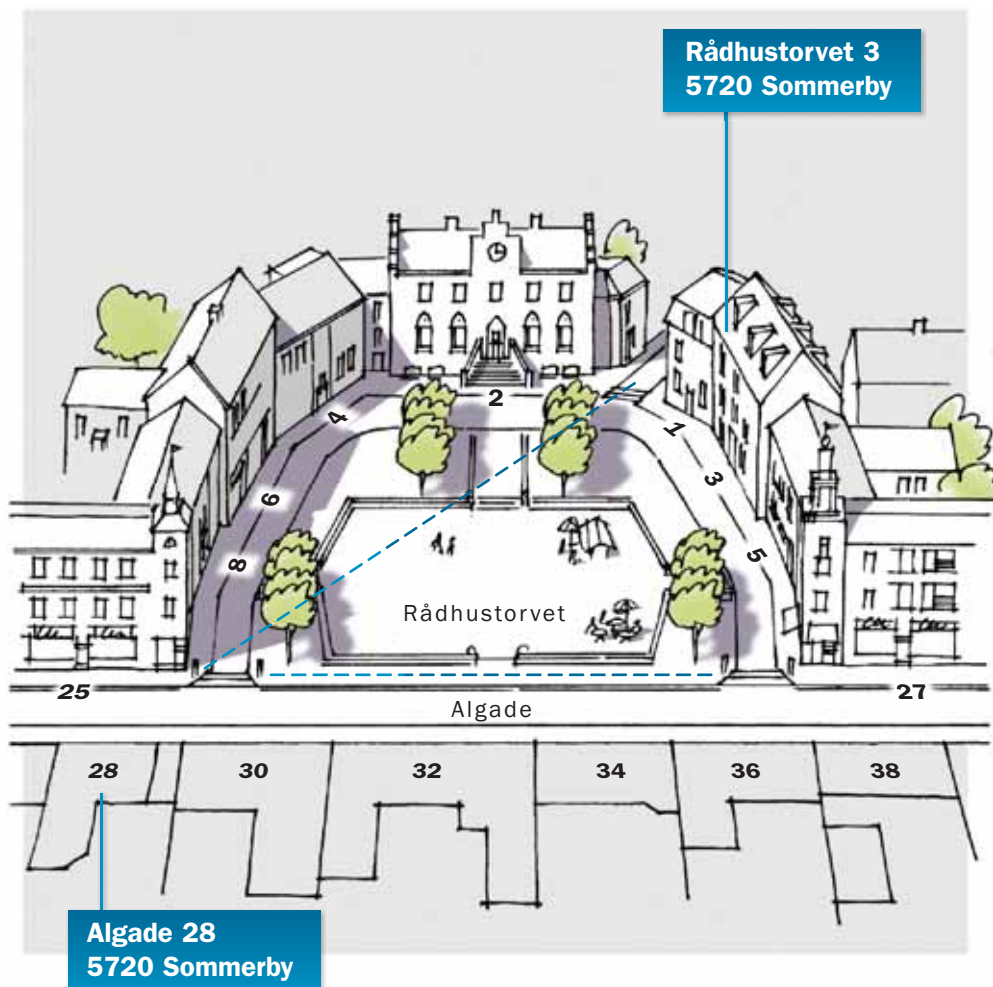
I så fald skal der fastlægges et naturligt startpunkt og en akse hen over torvet, hvorefter alle indgangsdøre mv. på den ene side af akse tildeles ulige husnumre, mens indgangsdøre på den anden side tildeles lige husnumre.

Eksempel 14B: Torv eller plads gennemskæres af tilstødende vej

Hvis et af de tilstødende vejnavne fortsætter hen over torvet, skal de indgangsdøre, der ligger direkte ud til dette vejnavn, have fastsat husnumre hertil, dvs. at de skal nummereres ind i vejens almindelige husnummerrække.

For resten af torvet anvendes den almindelige regel om at fastsætte et startpunkt og en akse, således at husnumrene på de resterende sider af torvet kan fastsættes med udgangspunkt i torvets navn.

15. Ubebyggede arealer mv. i bymæssige områder

Generelt

Adressebekendtgørelsens § 11, stk. 3, omhandler forskellige bymæssige formål, som der ikke er pligt til at fastsætte adresser for, men hvor kommunen alligevel kan finde det hensigtsmæssigt at fastsætte vejnavn og husnummer.

I så fald skal adresserne naturligvis fastsættes efter de almindelige regler i bekendtgørelsen, således at alle kommunens adresser opfylder kravene om entydighed, husnummerrækkefølge, lige og ulige husnumre mv.

Blandt de eksempler, der nævnes i bestemmelsen, er grønne områder, legepladser, idrætsanlæg, rastepladser, seværdigheder mv.

Det bør først og fremmest være hensynet til at kunne finde vej, der afgør, om der skal fastsættes husnumre til sådanne arealer.

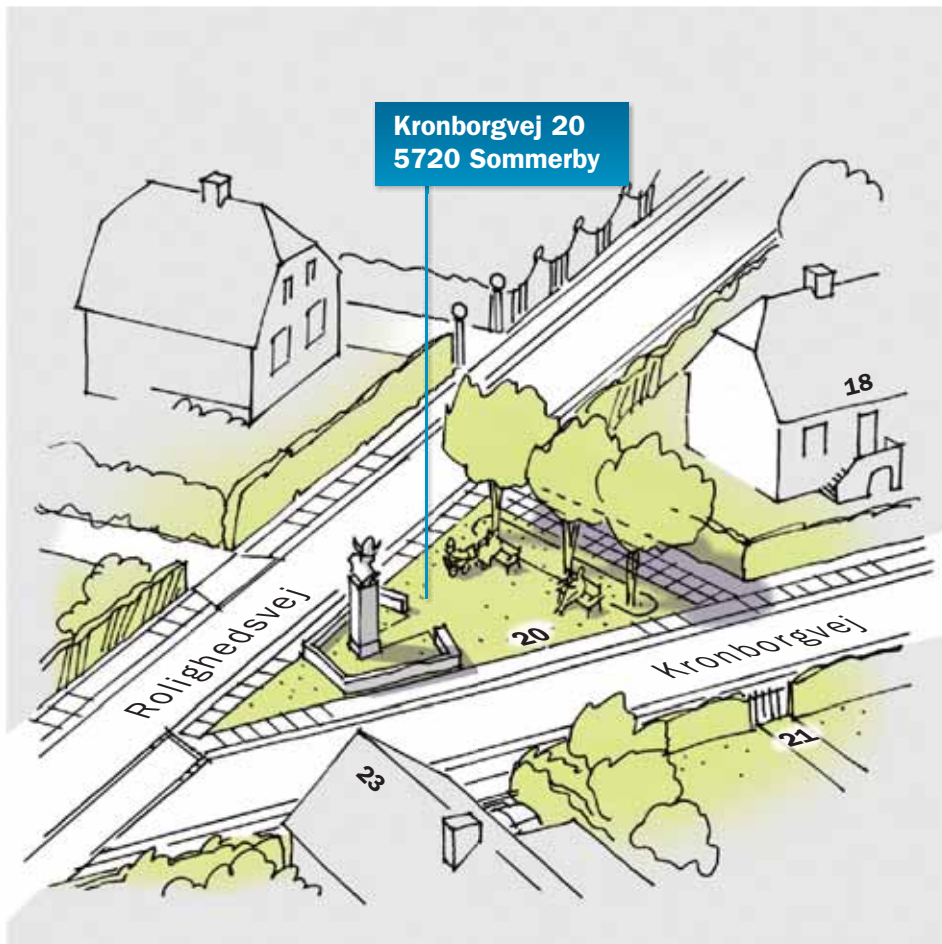
Man bør især lægge vægt på, at der på steder hvor mennesker opholder sig, kan blive brug for akut hjælp fra ambulance, brandvæsen eller politi. Dette gælder således for legepladser, idrætsanlæg, særlige seværdigheder o.l.

Hertil kommer behovet for at serviceteknikere, parkforvaltningen, forsyningsselskaber o.l. kan finde frem til de pågældende anlæg.

Eksempel 15A: Mindre, grønne anlæg o.l.

Selv om et lille grønt anlæg i byen kun består af f.eks. et par bænke, blomsterkummer og et springvand, en statue eller et mindesmærke, vil et særskilt husnummer kunne være nyttigt, når kommunens gartnerafdeling eller vandforsyning skal tilse eller vedligeholde anlægget.

For at opfylde sit formål bør den fastsatte adresse skiltes på sædvanlig måde med husnummerskilt. Som regel vil skiltet kunne placeres ved adgangen til arealet på en lågestolpe, pæl e.l.

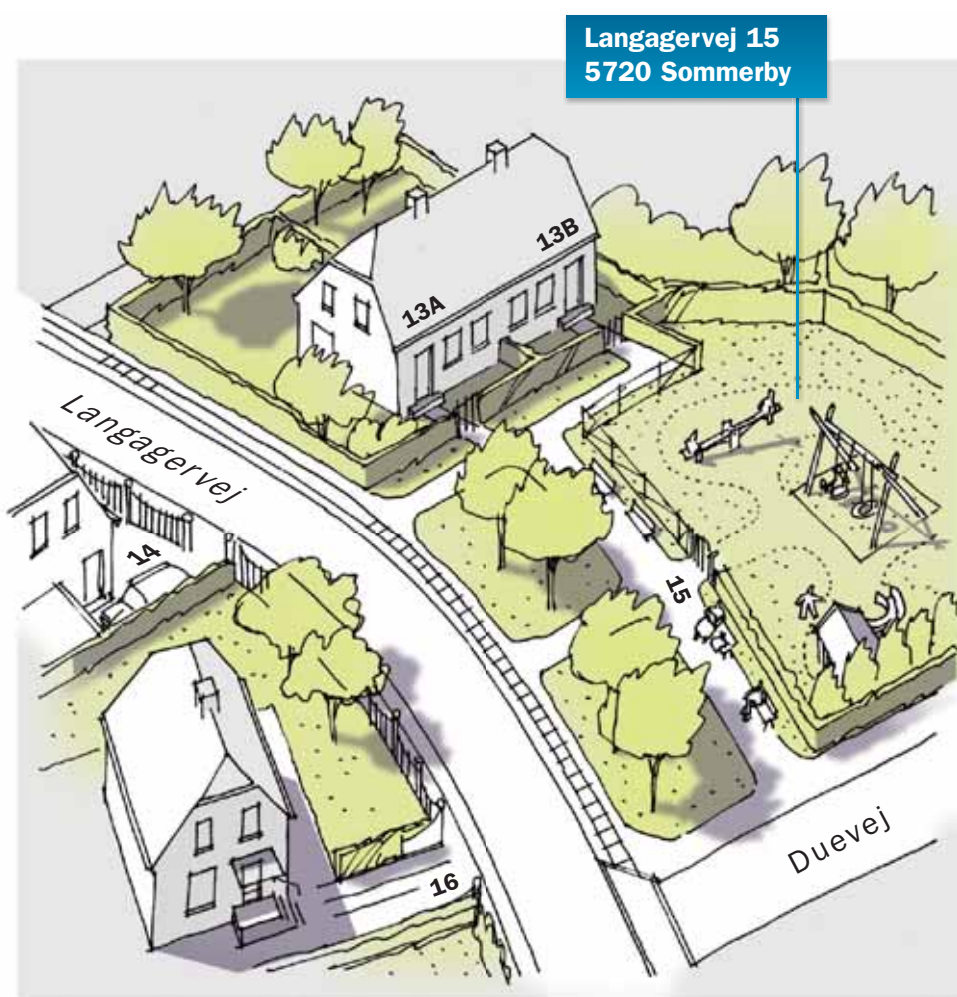
Eksempel 15B: Parker og legepladser o.l.

Parker og legepladser, som benyttes af byens børn og voksne, kan tildeles et særskilt husnummer.

Såfremt der opstår behov for akut hjælp fra ambulance, brandvæsen eller politi, vil adresseoplysningen og et synligt husnummerskilt gøre det lettere at finde frem hurtigt. Også parkafdelingen og forsyningsselskaber, som skal tilse eller vedligeholde området og evt. installationer, vil have nytte af en adresse.

Husnummeret bør som hovedregel fastsættes for indgangen til arealet. Hvis området er stort og/eller har adgang gennem flere låger og evt. fra forskellige veje, vil det være hensigtsmæssigt at fastsætte et husnummer for hver indgang.

For at opfylde sit formål bør den fastsatte adresse skiltes. Som regel vil et husnummerskilt kunne placeres på en lågestolpe, pæl e.l. ved indgangen.

16. Tekniske anlæg mv. i byerne

Generelt

Det bør først og fremmest være hensynet til at kunne finde vej, der afgør, om der skal fastsættes særskilte husnumre til tekniske anlæg, således som det er muliggjort i adressebekendtgørelsens § 11, stk. 3.

Ved vurderingen bør man bl.a. lægge vægt på, om der er tale om anlæg, hvor mennesker opholder sig lejlighedsvis eller permanent, og hvor der kan blive brug for akut hjælp fra ambulance eller brandvæsen. Hertil kommer behovet for, at serviceteknikere, forsyningsselskaber o.l. kan finde frem til det pågældende anlæg.

Bestemmelsen anvender begrebet ”anlæg”, som ikke er nærmere defineret. Det må dog antages, at et teknisk anlæg, som skal bære et selvstændigt husnummer, bør have en sådan størrelse og særskilt betydning, at det kan sammenlignes med andre fysiske objekter, som i øvrigt tildeles husnumre, f.eks. større eller mindre bygninger.

Ved vurderingen af, om et anlæg har tilstrækkeligt volumen til at ”bære” sin egen adresse, kan man evt. lægge vægt på, at ejeren af anlægget efter BBR-lovens § 3c, stk. 1, har pligt til at opsætte et husnummerskilt, som viser den fastsatte adresse.

Elmaster, lygtepæle, reklametavler, bænke, affaldsstativer, telefonstandere samt helt små el-, antenne- eller telefonskabe er eksempler på anlæg, som ikke bør tildeles særskilt husnummer.

Er anlægget derimod af en størrelse, så det er forsynet med en indgangsdør, et mandehul, eller er det placeret inden for en indhegning eller bag en låge, vil det være rimeligt at tildele særskilt husnummer.

Eksempler på sådanne bymæssige anlæg er: transformatorstationer og andre forsyningsanlæg, bunkers og beskyttelsesrum, op- og nedkørsler til parkeringsanlæg, elevatorer eller trapper til parkering eller til tog- eller metrostationer, toiletanlæg, kiosker, større automater som f.eks. Post Danmarks brev- og pakkeautomater ”Døgnposten” o.l.

Det er ikke afgørende, om selve anlægget er beliggende over eller under terræn, når blot adgangen sker fra terræn.

Adresser til tekniske anlæg skal – ligesom alle andre adresser – følge de almindelige regler i bekendtgørelsen, således at alle kommunens adresser opfylder kravene om entydighed, husnummerrækkefølge, lige og ulige husnumre mv. Der må således ikke anvendes særlige husnummerværdier eller bogstaver til at ”markere” særlige typer af tekniske anlæg.

Selv om der ikke fastsættes en særskilt adresse til det tekniske anlæg, forhindrer det ikke, at anlæggets beliggenhed kan registreres, f.eks. i forsyningsselskabets it-system, idet man kan anvende den nærmeste naboadresse til formålet, dvs. i betydningen ”målerskabet ligger ved ...”

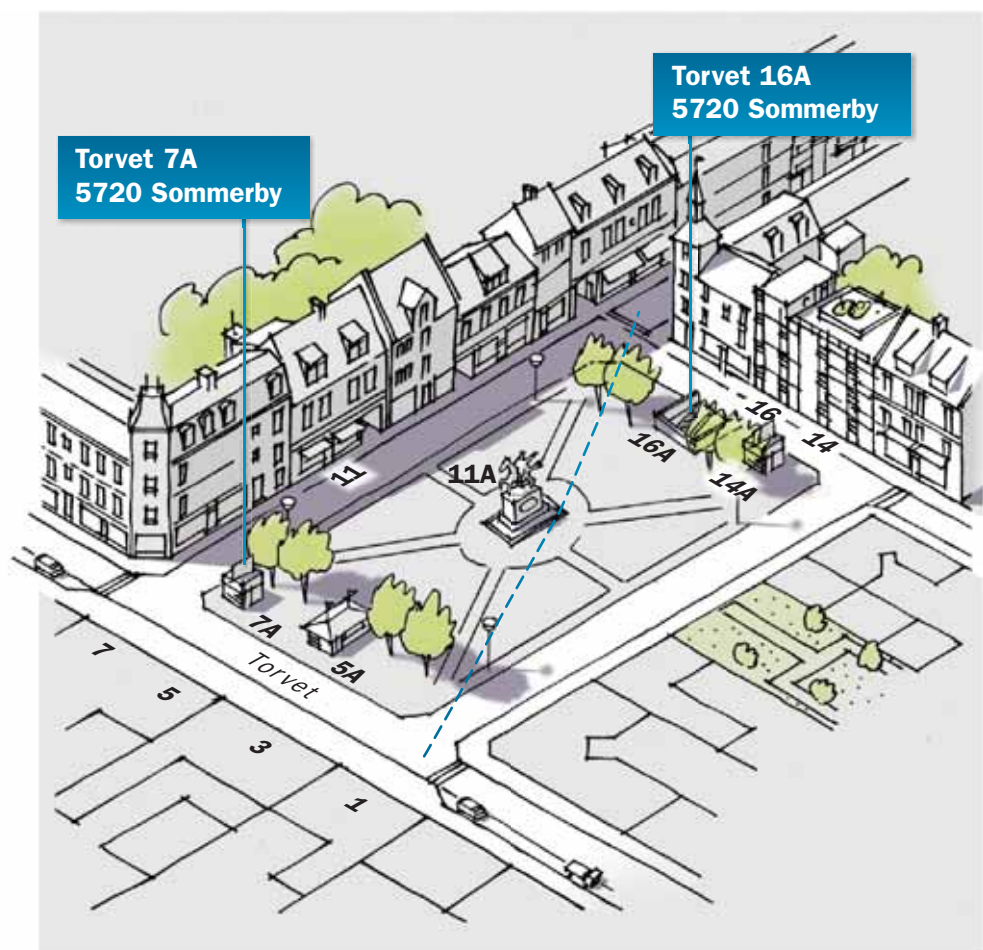
Eksempel 16A: Tekniske anlæg o.l. på torv eller plads

Tekniske anlæg o.l., som er beliggende på et torv, kan husnummereres, således at husnumrene placeres i husnummerrækken for facadebebyggelsen ud mod torvet. Som regel vil det være nødvendigt at anvende husnumre med bogstav.

Eksempler på sådanne anlæg er kiosker, toiletbygninger, op- og nedkørsler til parkering, elevatorer eller trapper til parkering eller til tog- eller metrostationer, springvand, monumenter o.l.

Det må antages, at faste eller opmærkede stadepladser på et torv vil falde ind under bestemmelsen i adressebekendtgørelsens § 11, stk. 3, og at de derfor vil kunne tildeles særskilt husnummer.

For at opfylde sit formål, skal den fastsatte adresse skiltes på sædvanlig måde med husnummerskilt, påmaling e.l. Denne pligt påhviler ejeren, jf. BBR-lovens § 3c, stk. 1.

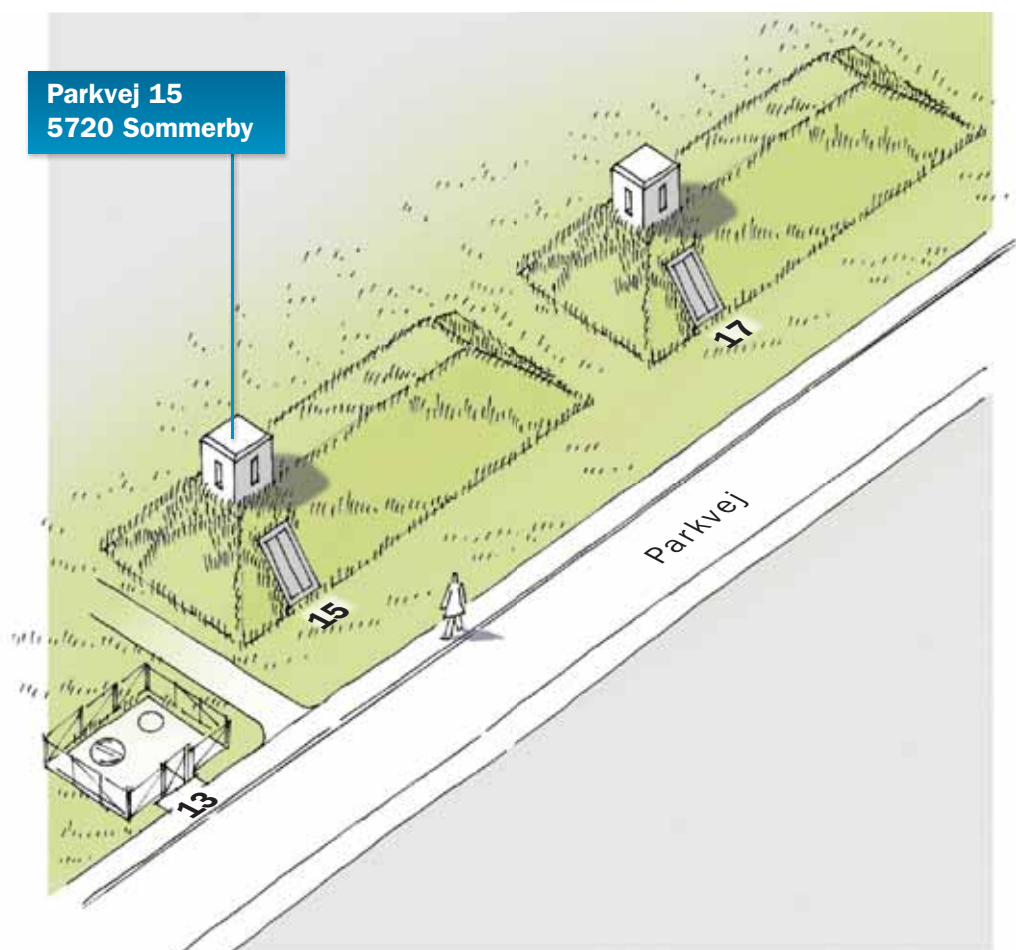
Eksempel 16B: Tekniske anlæg i grønne områder

Tekniske anlæg o.l., som er beliggende i et i øvrigt ubebygget område, f.eks. i en park, grønt område, idrætsanlæg eller beplantningsbælte, kan tildeles et særskilt husnummer.

Eksempler på sådanne anlæg er transformatorstationer, pumpestationer og andre forsyningsanlæg, toiletanlæg samt bunkers og beskyttelsesrum.

Ved vurderingen af behovet for at fastsætte særskilt husnummer til anlægget kan man bl.a. lægge vægt på, hvor ofte det benyttes og vedligeholdes. Tages eksempelvis en ældre bunker, som har stået tom i mange år, i brug til et nyt formål, vil det være hensigtsmæssigt at tildele den en adresse.

For at opfylde sit formål skal den fastsatte adresse skiltes på sædvanlig måde med husnummerskilt. Denne pligt påhviler ejeren, jf. BBR-lovens § 3c, stk. 1.

17. Landbrugsejendomme og bygninger

Generelt

Landbrugets bygninger husnummereres efter samme regler som andre ejendomme. For bygninger, hvori der findes en bolig- eller erhvervsenhed, som registreres i BBR, skal der fastsættes en særskilt adgangsadresse (dvs. husnummer) til hver hovedindgangsdør.

For øvrige bygninger kan der fastsættes særskilte adgangsadresser, såfremt kommunen skønner det hensigtsmæssigt.

Reglerne betyder, at der altid skal være fastsat et selvstændigt husnummer til stuehuset, mens de øvrige driftsbygninger som regel ikke er tildelt selvstændige husnumre. Disse bygninger registreres derfor i BBR med stuehusets adresse som bygningsadresse.

Hvis en af disse driftsbygninger har en anden geografisk beliggenhed, herunder en anden vejadgang, vil det være nyttigt at tildele denne en særskilt adresse.

Det samme gælder for driftsbygninger, hvor der ofte er brug for, at andre parter, f.eks. leverandører, konsulenter, teknikere, tilsynsmyndigheder o.l., kan finde frem.

Eksempel 17A: Landbrugsbygninger til erhverv, feriebolig o.l.

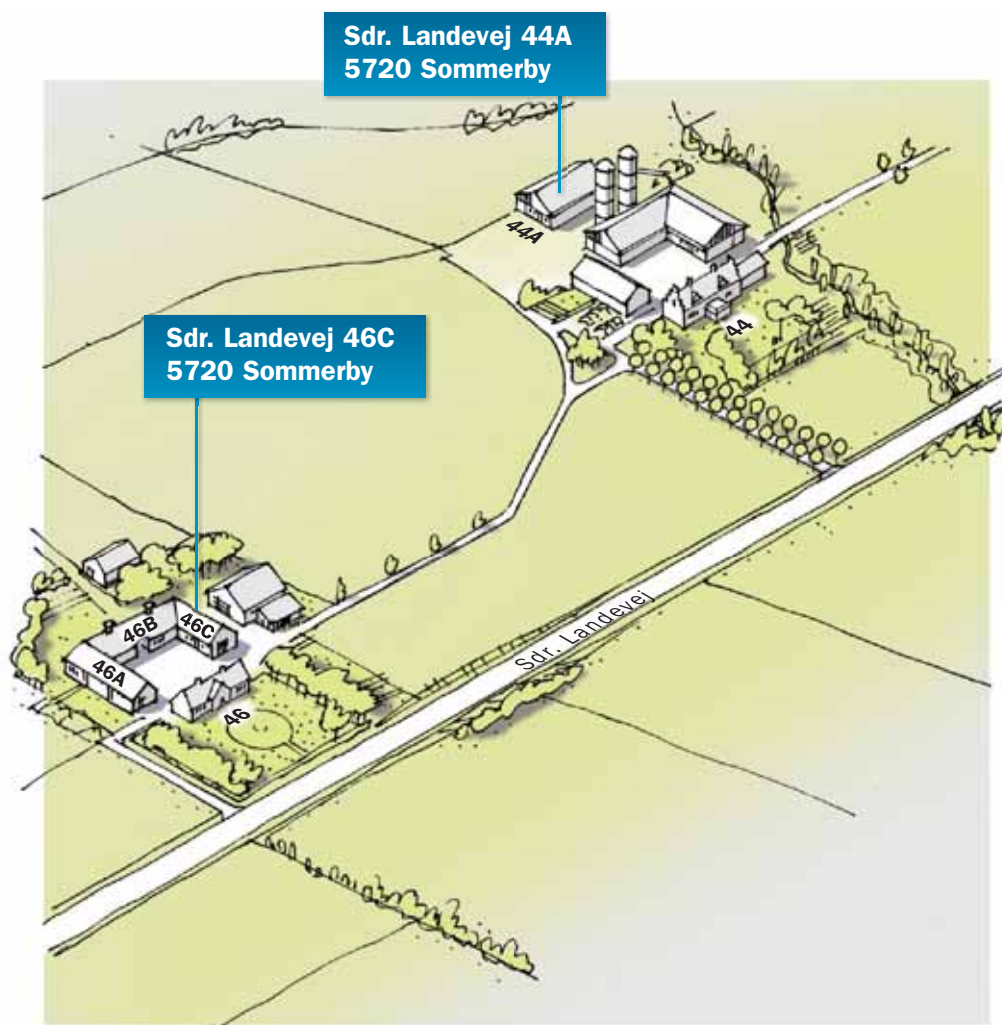
Hvis der på en landbrugsejendom indrettes selvstændige boliger eller ferieboliger til salg eller udlejning, skal der fastsættes et selvstændigt husnummer for hver af de indgangsdøre, der fører til de nye boliger.

Da ejendommens stuehus i forvejen er tildelt et husnummer, vil det ofte være nødvendigt at gøre brug af husnumre med bogstav til de nye adresser.

Det er kommunens egne regler, som afgør, om det eksisterende husnummer ændres, således at dette også forsynes med et bogstav, eller om husnummeret kan bevares uden bogstav.

Hvis en eksisterende drifts- eller avlsbygning på en landbrugsejendom udlejes til en anden virksomhed, f.eks. til kontor-, håndværks- eller lagerformål e.l., vil det være hensigtsmæssigt at tildele denne bygning et eller flere selvstændige husnumre.

Herved vil man lette arbejdet for postuddeling, forsyningsselskaber, serviceteknikere og andre, som har brug for at skelne mellem landbrugsejendommen og den tilhørende husstand og den eller de pågældende nye virksomheder.

18. Tekniske anlæg mv. i det åbne land

Generelt

Det bør først og fremmest være hensynet til at kunne finde vej, der afgør, om der skal fastsættes husnumre til tekniske anlæg, således som det er muliggjort i adressebekendtgørelsens § 11, stk. 3.

Ved vurderingen bør man bl.a. lægge vægt på, om der er tale om anlæg, hvor mennesker opholder sig lejlighedsvis eller permanent, og hvor der kan blive brug for akut hjælp fra ambulance eller brandvæsen. Hertil kommer behovet for, at serviceteknikere, forsyningsselskaber o.l. kan finde frem til det pågældende anlæg.

Da tekniske anlæg i det åbne land ofte er placeret langt fra anden bebyggelse og dermed langt fra andre adresser, vil en særskilt adresse til hvert anlæg have særlig stor betydning.

Bestemmelsen anvender begrebet ”anlæg”, som ikke er nærmere defineret. Det må dog antages, at et teknisk anlæg, som skal bære et selvstændigt husnummer, bør have en sådan størrelse og særskilt betydning, at det kan sammenlignes med andre fysiske objekter, som i øvrigt tildeles husnumre, f.eks. større eller mindre bygninger.

Ved vurderingen af, om et anlæg har tilstrækkeligt volumen til at ”bære” sin egen adresse, kan man evt. lægge vægt på, at ejeren af anlægget efter BBR-lovens § 3c, stk. 1, har pligt til at opsætte et husnummerskilt, som viser den fastsatte adresse.

Højspændingsmaster, elmaster, lygtepæle, informationstavler, nødtelefoner samt helt små el-, antenne- eller telefonskabe er eksempler på anlæg, som ikke bør tildeles særskilt husnummer.

Er anlægget derimod af en størrelse, så det er forsynet med en indgangsdør, et mandehul, eller er det placeret inden for en indhegning eller bag en låge, vil det være rimeligt at tildele særskilt husnummer.

Eksempler på sådanne anlæg i det åbne land er: vindmøller, transformatorstationer, naturgasregulatorstationer, pumpestationer, branddamme, regnvandsbassiner, rensningsanlæg og andre forsyningsanlæg samt toiletanlæg, kiosker, frysehuse o.l. I adressebekendtgørelsens § 11, stk. 3, nævnes endvidere rastepladser og seværdigheder mv.

Det er ikke afgørende, om anlægget er beliggende over eller under terræn, når blot adgangen sker fra terræn.

Adresser til tekniske anlæg skal – ligesom alle andre adresser – følge de almindelige regler i bekendtgørelsen, således at alle kommunens adresser opfylder kravene om entydighed, husnummerrækkefølge, lige og ulige husnumre mv. Der må således ikke anvendes særlige husnummerværdier eller bogstaver til at ”markere” særlige typer af tekniske anlæg.

Hvis husnumrene fastsættes til en hovedlandevej, skal husnumrene efter BBR-lovens § 3b, stk. 3, fastsættes efter samtykke fra Vejdirektoratet.

Eksempel 18A: Forsyningsanlæg, spildevandsanlæg o.l.

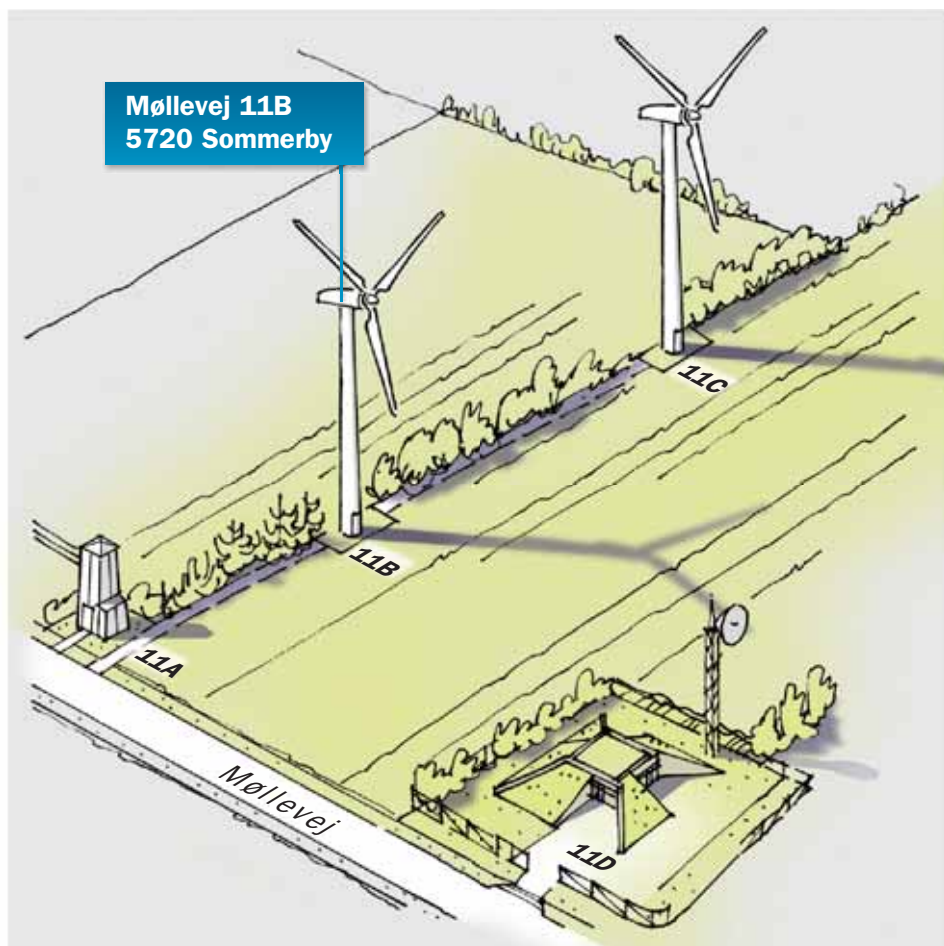
Når teknikere og forsyningsselskaber skal tilse en vindmølle, en transformerstation eller et andet teknisk anlæg i det åbne land, vil en præcis og synlig adresseangivelse være en stor fordel.

Som regel vil der til hvert anlæg være fastlagt en vejadgang, som husnummeret på sædvanlig måde kan fastsættes ud fra.

Da der vil være tale om områder med spredt bebyggelse, bør man anvende reglen i adressebekendtgørelsens § 16, stk. 5, dvs. at husnumrene fastsættes fortløbende, men med spring i nummerrækkefølgen, således at der på begge sider af adressen efterlades et spillerum for senere husnumre.

For klynger af vindmøller og vindmølleparker kan der fastsættes et husnummer for hver mølle, evt. med anvendelse af bogstav. Alternativt kan det besluttes, at der kun fastsættes én adresse til hele klyngen, f.eks. ved vejadgangen eller ved en kontrolbygning e.l.

For at opfylde sit formål skal den fastsatte adresse skiltes på sædvanlig måde med husnummerskilt og evt. henvisningsskilt, som skal være synlige fra vejen. Denne pligt påhviler ejeren, jf. BBR-lovens § 3c, stk. 1.

Eksempel 18B: Rastepladser, parkeringsanlæg o.l.

Når teknikere og forsyningsselskaber skal tilse og vedligeholde en rasteplads med informationstavle, kiosk, toilet mv., vil en præcis og synlig adresseangivelse være en stor fordel.

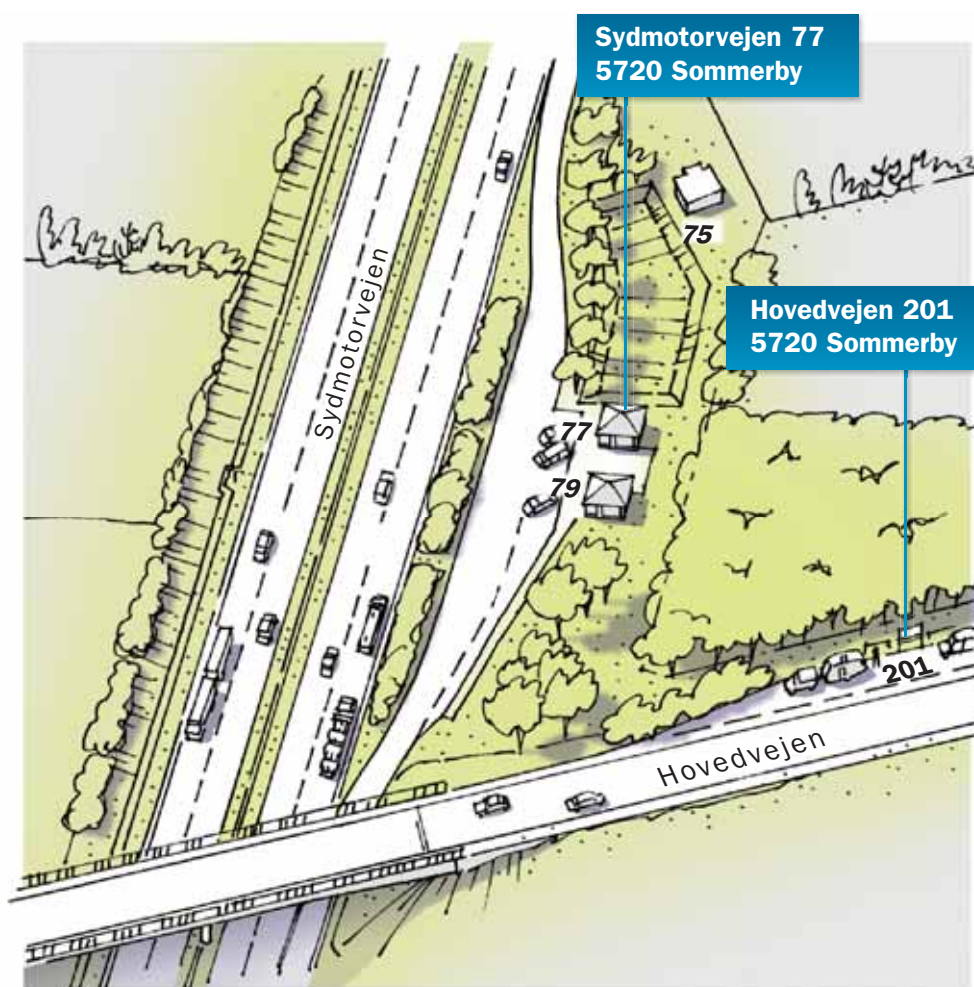
Det gælder også parkerings- eller informationsanlæg ved større seværdigheder og andre turistattraktioner, hvor mange mennesker færdes, og hvor der tillige kan blive brug for akut hjælp fra ambulance eller politi.

Hvis der er tale om en hovedlandevej, skal husnummeret efter BBR-lovens § 3b, stk. 3, fastsættes efter samtykke fra Vejdirektoratet.

For at sikre en entydig husnummerering langs motorvejene har Vejdirektoratet udarbejdet en metode, som anvender ”afkørselsnumrene” til at definere husnumrenes retning med ulige og lige numre på hver side af vejen. Gennem en multiplikation med 10 bruges afkørselsnummeret tillige til at fastlægge det interval af husnumre, som kan benyttes mellem to afkørsler. Der er flere oplysninger om forslaget på webstedet www.adresse-info.dk.

Såfremt serviceanlægget indeholder flere funktioner, som skal have hver sin adresse, f.eks. kiosk, benzinsalg, toilet osv., kan der anvendes et supplerende bogstav: 140A, 140B, 140C osv.

De fastsatte adresser skal skiltes på sædvanlig måde med husnummerskilt og evt. henvisningsskilt, som skal være synlige fra vejen. Pligten til at opsætte husnummerskilte påhviler ejeren, jf. BBR-lovens § 3c, stk. 1.

19. Etagebetegnelser

Generelt

Etagebetegnelsen er en vigtig del af adressen.

Korrekt etagebetegnelse er ikke mindst vigtig i ulykkessituationer, hvor politi eller redningsberedskab ved hjælp af adressens etageangivelse på forhånd får en viden om lejlighedens beliggenhed og om, hvordan man når hurtigt frem med hjælpen.

Reglen om, hvordan etageangivelsen fastsættes, findes i adressebekendtgørelsens § 18, stk. 1: ”Stueetagen er den etage, hvor adgangen til enhederne ligger i eller umiddelbart over terræn.”

Denne regel giver et vist spillerum for kommunens skøn og vurdering af de konkrete forhold, ikke mindst når en bygning er opført på et skrånende terræn.

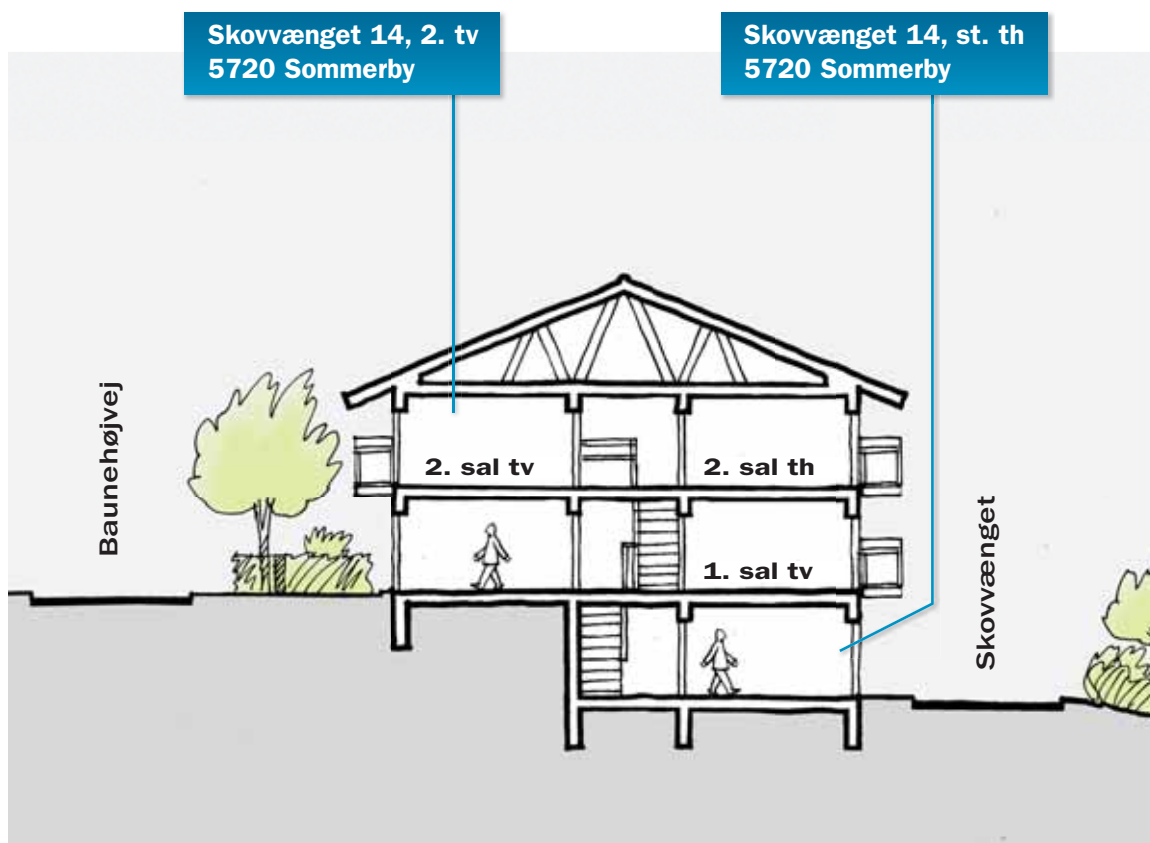
Hvis de konkrete forhold giver anledning til tvivl om, hvordan etageangivelserne er fastsat i en bygning, bør usikkerheden minimeres mest muligt, først og fremmest gennem en tydelig skiltning af etagerne i bygningens opgange.

Eksempel 19A: Bebyggelse med terrænspring

Hvis en bygning er beliggende med et terrænspring på tværs af bygningen, bør reglen i adressebekendtgørelsens § 18, stk. 1, tolkes således, at der tages udgangspunkt i terrænet på den side af bygningen, hvor indgangsdøren er beliggende.

Er der adgang både fra bygningens for- og bagside, er det kommunens opgave at afgøre, hvilken adgang der skal betragtes som hovedadgangsvej.

Giver de konkrete forhold anledning til tvivl om etageangivelserne, bør usikkerheden minimeres gennem en tydelig skiltning. Dette gælder naturligvis først og fremmest flerfamiliehuse, etageejendomme o.l.

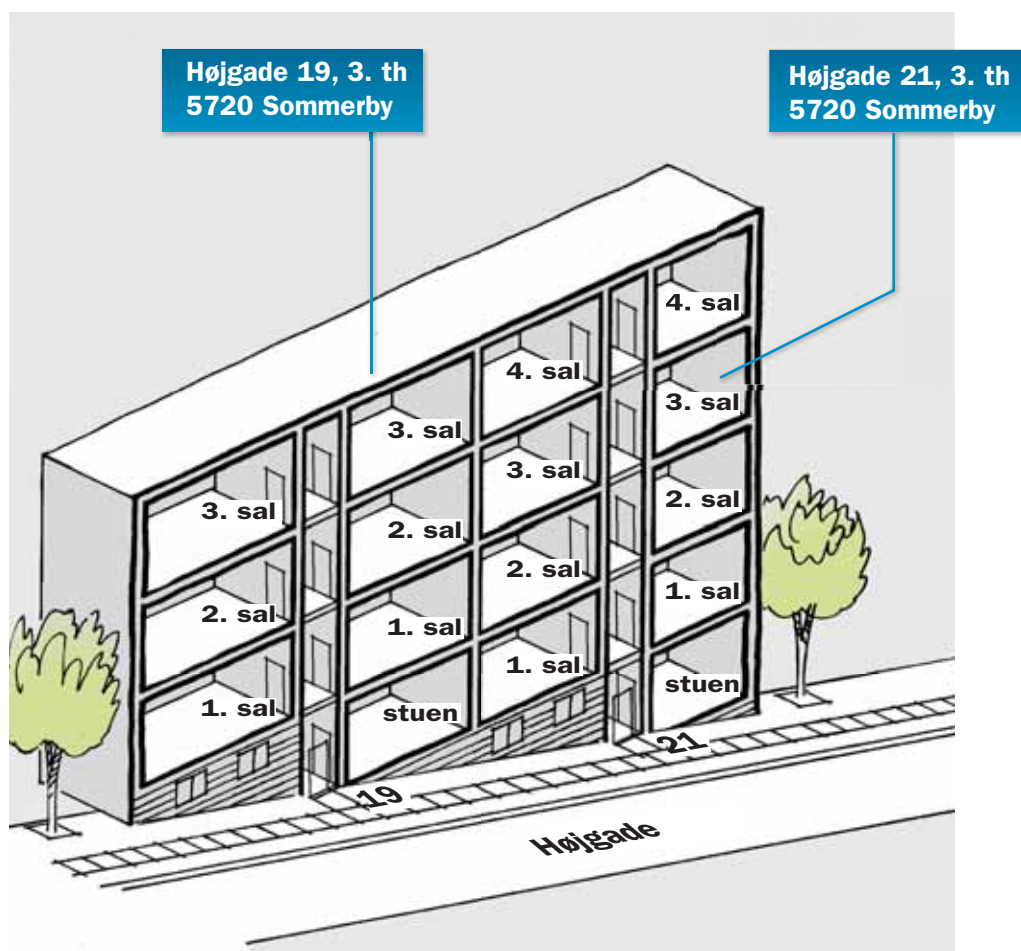

Eksempel 19B: Bygning med facade mod skrånende vej

Hvis en bygning er beliggende med et terrænspring langs bygningens facade mod vej, bør reglen i adressebekendtgørelsens § 18, stk. 1, almindeligvis tolkes således, at det er terrænniveauet ved bygningens indgang, der er bestemmende.

Er der imidlertid to eller flere indgange eller opgange til bygningen, må kommunen skønne, om etageangivelsen skal fastsættes for etageplanet i hele bygningens længde, eller alternativt om etageangivelsen skal fastsættes for hver opgang som vist på illustrationen herunder.

Uanset hvilket alternativ der anvendes, bør eventuel usikkerhed om de fastsatte etageangivelser minimeres gennem krav til ejeren om en tydelig skiltning i hver opgang.

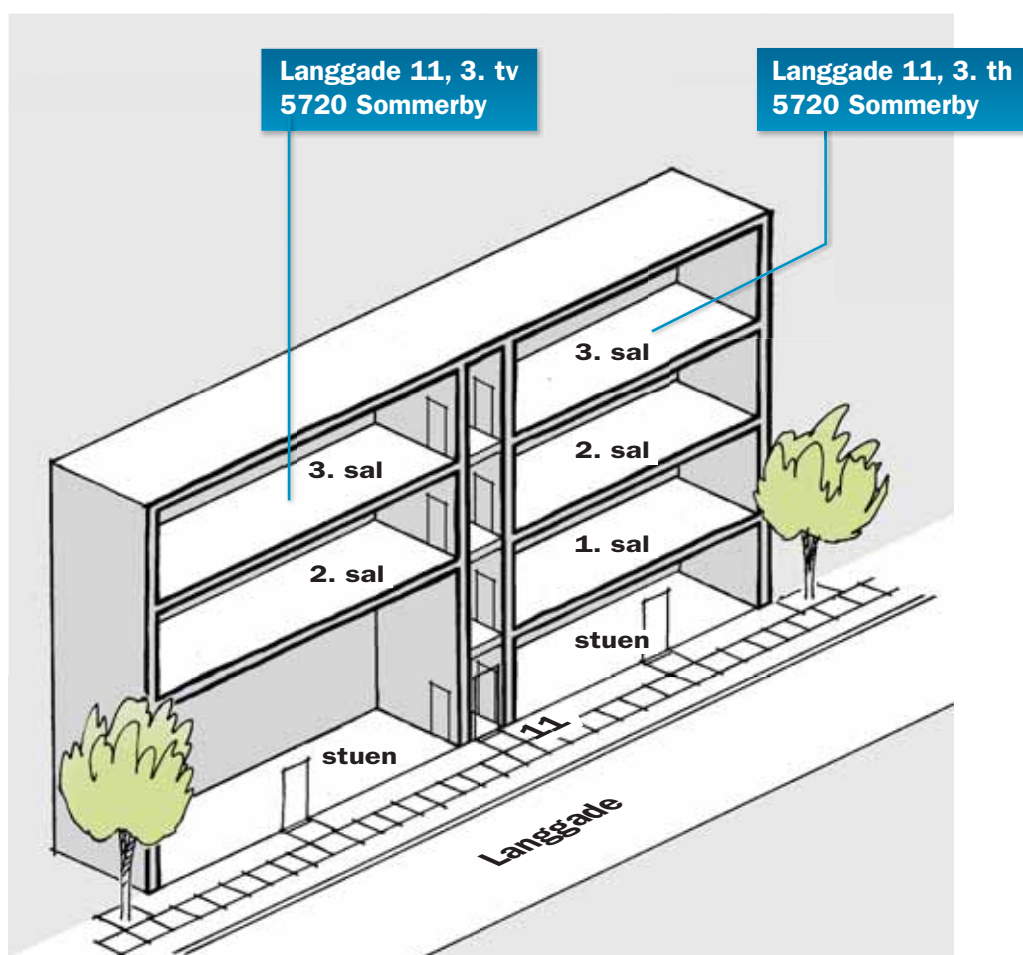
Eksempel 19C: Bygning med fælles trappeadgang, men forskudt etageinddeling

Efter adressebekendtgørelsens § 18, stk. 1, er det dørens beliggenhed – dvs. beliggenheden af den entredør e.l., som fører til den enkelte bolig- eller erhvervsenhed – som er bestemmende for, hvilken etageangivelse der skal anvendes.

Er en bygning eksempelvis udformet således, at den ene del af bygningen ”mangler” et etagedæk, bør etageangivelserne fastsættes med udgangspunkt i situationen, som den ses på trappeopgangen, således at døre, som er placeret i samme niveau, også har samme etagebetegnelse.

I eksemplet vist nedenfor betyder dette, at den venstre del af bygningen ikke har døre med etagebetegnelsen 1. sal.

I alle tilfælde bør eventuel usikkerhed om de fastsatte etageangivelser minimeres gennem krav til ejeren om en tydelig skiltning af etage- og dørbetegnelser i hver opgang.

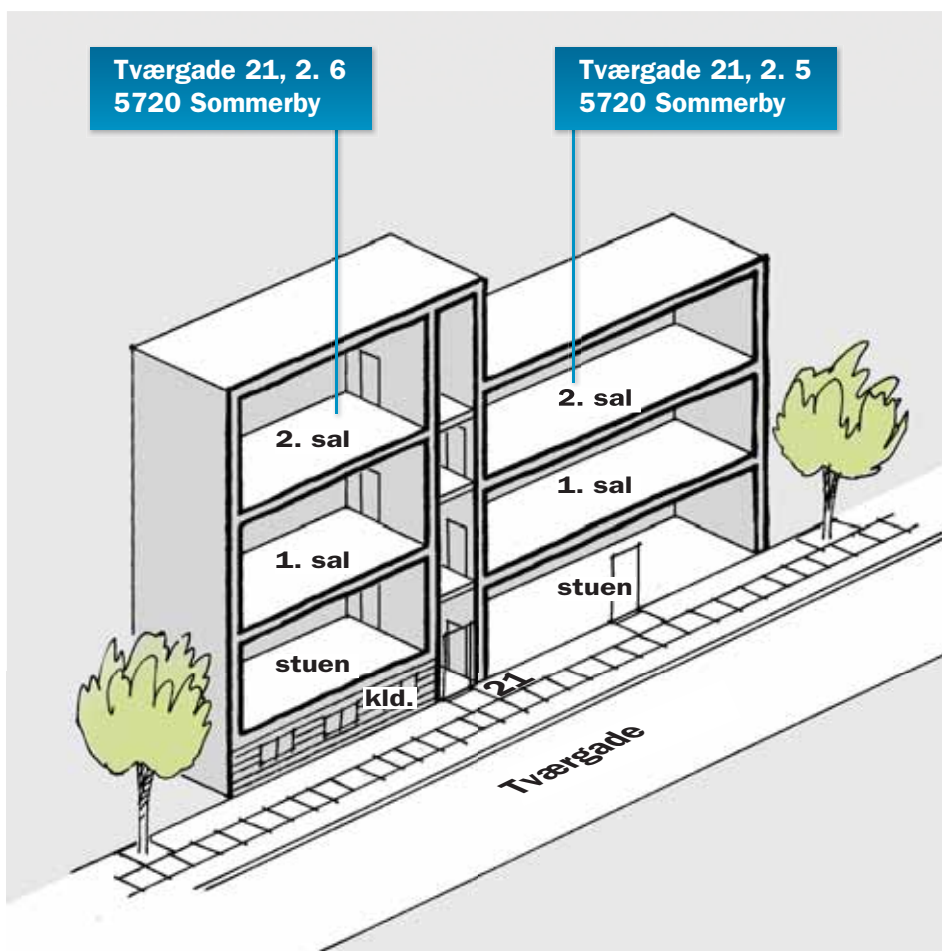

Eksempel 19D: Bygninger med uens etageinddeling deler trappe

Efter adressebekendtgørelsens § 18, stk. 1, er det dørens beliggenhed – dvs. beliggenheden af den entredør e.l., som fører til den enkelte bolig- eller erhvervsenhed – som er bestemmende for, hvilken etageangivelse der skal anvendes.

Er en bebyggelse eksempelvis udformet således, at to bygninger med forskellige etageniveauer og/eller etagehøjder deler samme trappeopgang, bør etageangivelserne fastsættes således, at de bedst muligt afspejler situationen, sådan som den ses, når man har udgangspunkt i trappeopgangen.

Da der i sådanne situationer ofte vil kunne opstå usikkerhed om, hvilke døre der hører til hvilke etager, bør alle dørene nummereres fortløbende for hele trappeopgangen under et, ligesom der under alle omstændigheder bør stilles krav til ejeren om en tydelig skiltning af etage- og dørbetegnelser.

20. Dørbetegnelse: Sideangivelse, dørunumre mv.

Generelt

Formålet med etagebetegnelsen og dørbetegnelsen er at identificere indgangsdøren til den enkelte bolig- eller erhvervsenhed mv.

De generelle regler herom findes i adressebekendtgørelsens § 17.

§ 17, stk. 1, betyder, at indgangsdøre, der fører til en boligenhed eller til en erhvervsenhed, som er registreret i BBR, skal have tildelt en enhedsadresse (dvs. etage- og dørbetegnelse).

Ifølge bestemmelsens stk. 3 kan kommunen endvidere fastsætte enhedsadresser for andre indgangsdøre i bygningen. Der kan f.eks. være tale om døre, som giver adgang til erhvervslejemål, som ikke er registreret i BBR, til fællesfunktioner i bygningen, til lager- og depotrum, tekniske anlæg og installationer mv.

I begge tilfælde er princippet det samme: at etage- og dørbetegnelsen angiver den pågældende indgangsdørs placering i bygningen. Reglerne herom findes i adressebekendtgørelsens §§ 18-20.

Såfremt der kun er én indgangsdør på en etageafsats, er der, jf. § 19, stk. 2, ikke pligt til at fastsætte en dørbetegnelse.

Hvis der er mere end én dør på etageafsatsen, fremgår de nærmere bestemmelser om, hvordan dørbetegnelsen fastsættes, af de efterfølgende regler i § 19, stk. 3, 4 og 5.

Disse regler illustreres af de følgende eksempler.

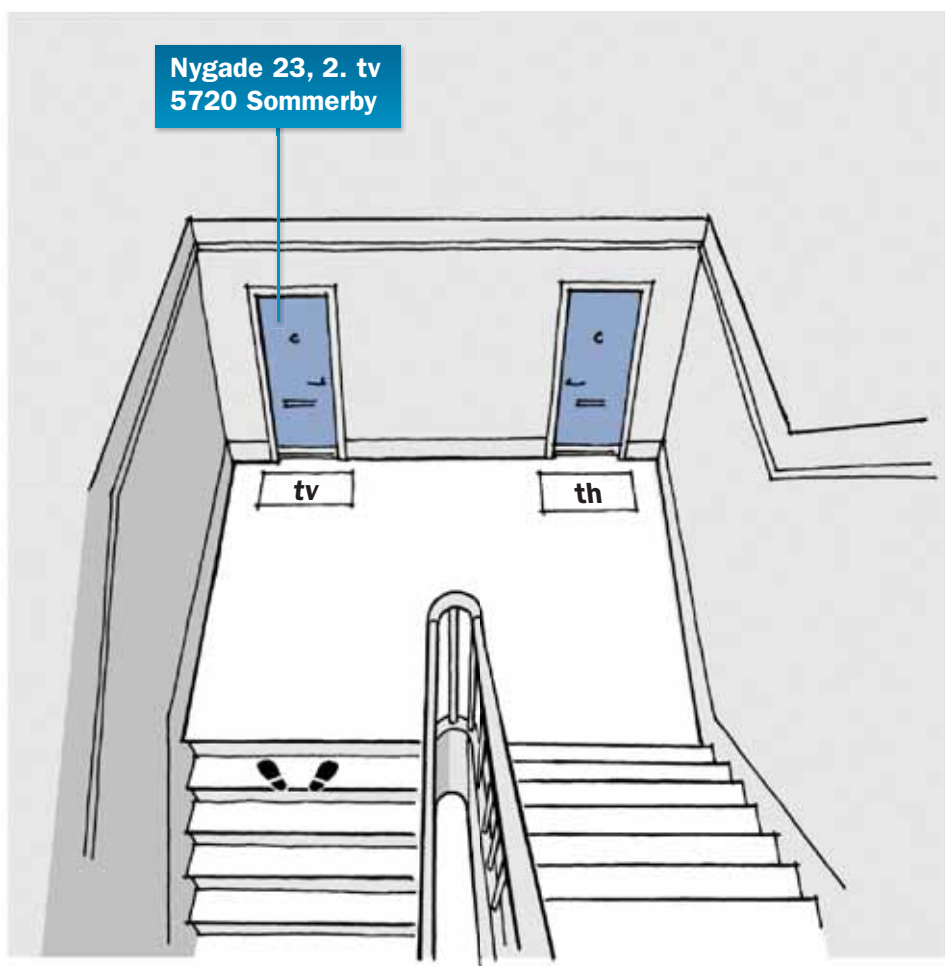
Eksempel 20A: To døre på etagen

Når der er to døre på etageafsatsen, anvendes adressebekendtgørelsens § 19, stk. 3, ("højre-venstre-reglen") således, at indgangsdørenes placering angives ved hjælp af standarddørbetegnelserne tv og th, dvs. "til venstre" hhv. "til højre".

Betegnelsen tv skal sættes på den dør, der er placeret længst til venstre, når man står på trappens øverste trin før etageafsatsen. Tilsvarende er th betegnelsen for døren længst til højre.

Betegnelserne tv og th må altså ikke fastsættes ud fra den synsvinkel, man har, når man står på gaden med front mod opgangsdøren.

Såfremt betegnelserne tv og th anvendes, er der normalt ikke pligt til at opsætte et skilt med dørbetegnelsen.

Eksempel 20B: Tre døre på etagen

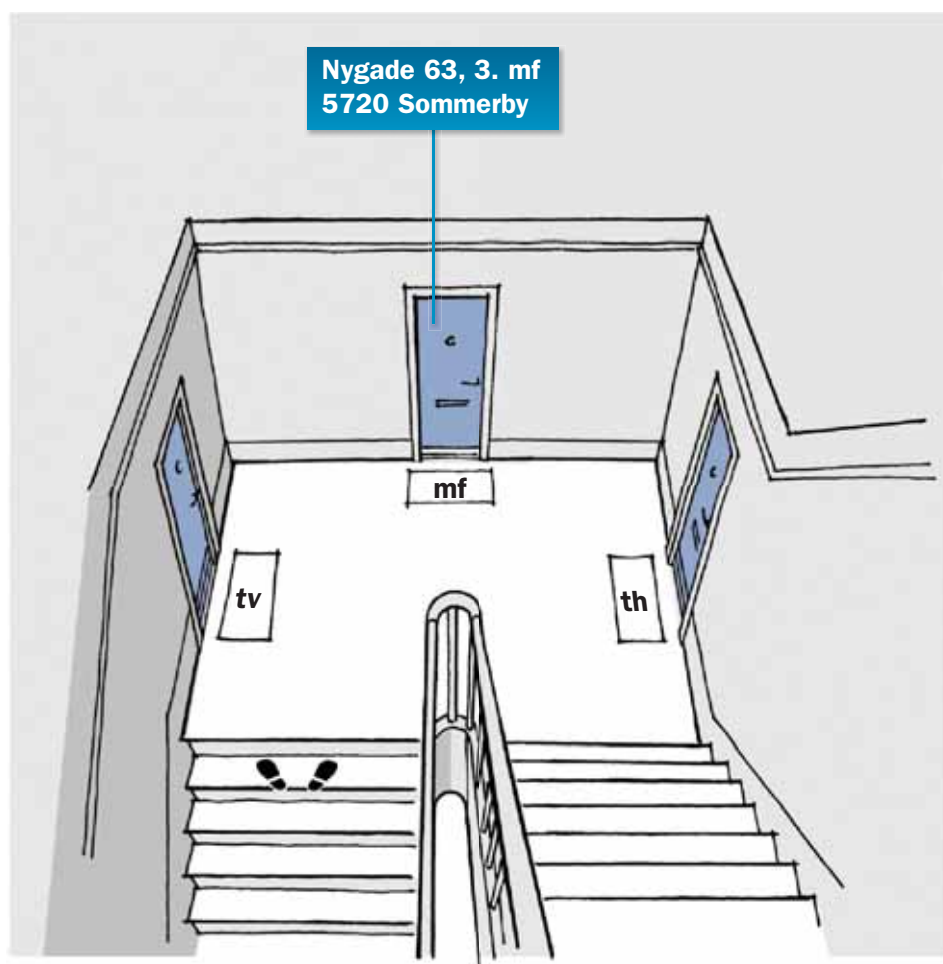
Når der er tre døre på etageafsatsen, anvendes ”højre-venstre-reglen” i adressebekendtgørelsens § 19, stk. 3, således, at indgangsdørenes placering angives ved hjælp af de to standarddørbetegnelser tv, og th suppleret af betegnelsen mf, dvs. ”midt for”.

Betegnelsen tv sættes på den dør, der er placeret længst til venstre, når man står på trappens øverste trin før etageafsatsen. Tilsvarende er th betegnelsen for døren længst til højre, mens mf er betegnelsen for den dør, der ligger mellem de to.

Betegnelserne tv, mf og th må altså ikke fastsættes ud fra den synsvinkel, man har, når man står på gaden med front mod opgangsdøren.

Såfremt betegnelserne tv, mf og th anvendes, er der normalt ikke pligt til at opsætte et skilt med dørbetegnelsen.

Hvis kommunen imidlertid skønner, at det vil være vanskeligt (eksempelvis for et redningsmandskab) at lokalisere de pågældende døre alene ved hjælp af ”højre-venstre-reglen”, kan kommunen efter adressebekendtgørelsens § 21, stk. 2, stille krav om, at ejeren ved hver dør opsætter skilt med dørbetegnelsen.

Eksempel 20C: Fire eller flere døre på etagen

Når der er flere end tre døre på hver etageafsats, anvender man normalt adressebekendtgørelsens § 19, stk. 4, ("tællereglen") således, at indgangsdørenes placering angives ved hjælp af dønumre 1, 2, 3, 4 osv.

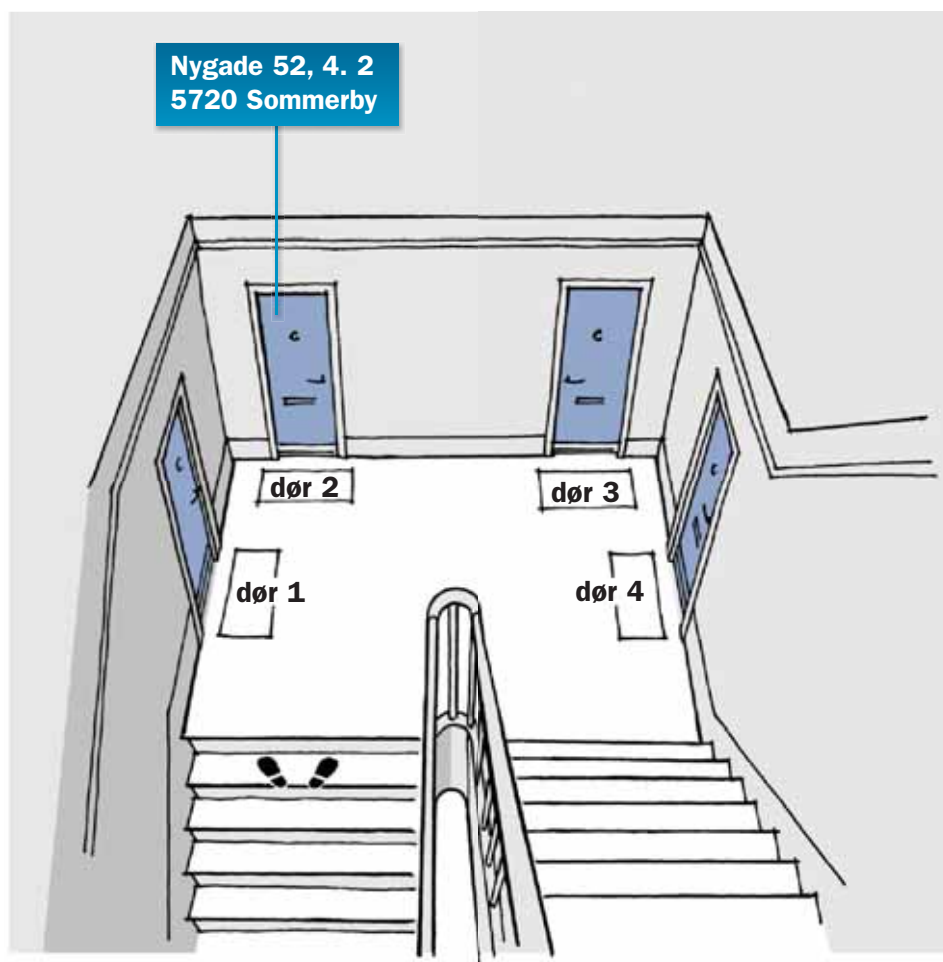
Dønummer 1 sættes på den dør, der er placeret længst til venstre, når man står på trappens øverste trin før etageafsatsen.

I tvivlstilfælde kan bestemmelsen om "længst til venstre" tolkes således, at det er den dør, man møder først, når man med venstre hånd følger væggen eller rækværket i retning med uret.

Herefter er dønummer 2 betegnelsen for den næste dør osv. – stadig i retning med uret.

Det bør altid anbefales at opsætte skilte med de enkelte dønumre, dels fordi "tællereglen" ikke er lige så velkendt som reglen om tv, mf og th, dels fordi det ikke altid er indlysende, hvilken dør der ligger længst til venstre.

Hvis kommunen skønner, at det vil være vanskeligt (eksempelvis for et redningsmandskab) at lokalisere de pågældende døre alene ved hjælp af "tællereglen", kan kommunen efter adressebekendtgørelsens § 21, stk. 2, stille direkte krav om, at ejeren ved hver dør opsætter skilt med dønummeret.

Eksempel 20D: Ændring af dørbetegnelser ved sammenlægning af lejligheder o.l.

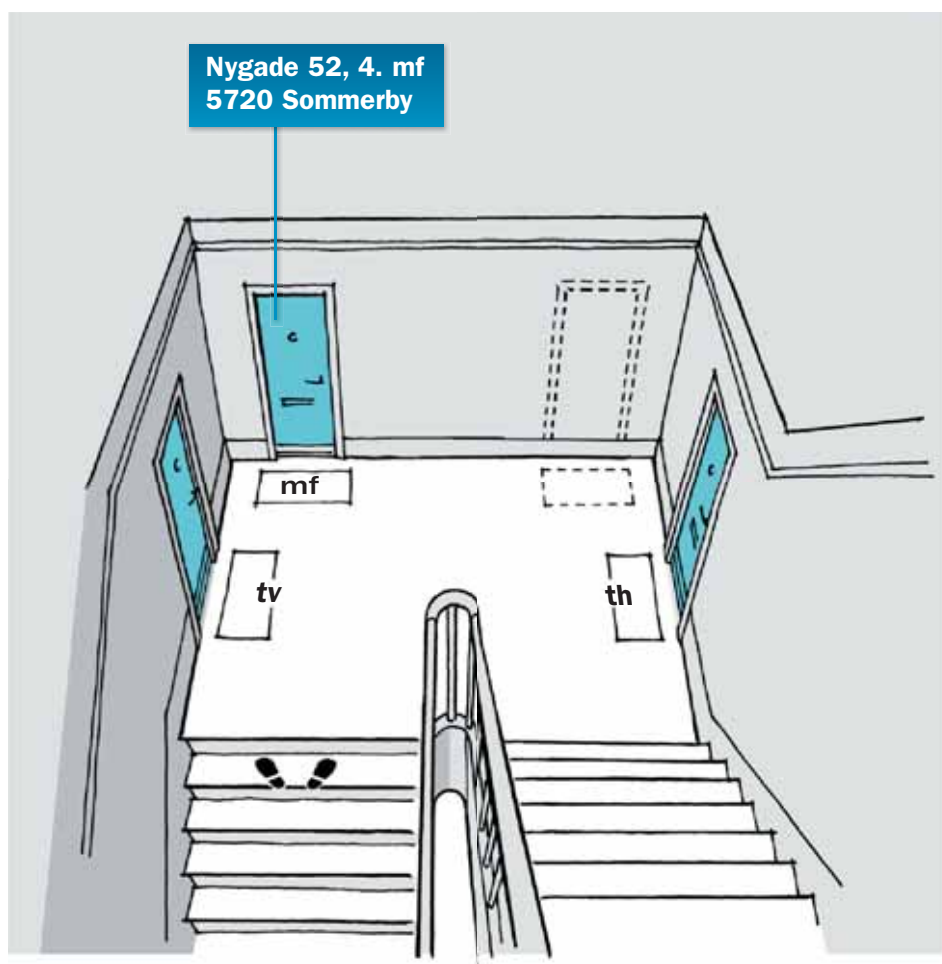
Efter adressebekendtgørelsens § 17, stk. 4, har kommunen pligt til at ændre etage- og dørbetegnelserne, såfremt der opstår forhold, eller såfremt man bliver opmærksom på forhold, som ændrer forudsætningerne for de allerede fastsatte betegnelser.

Dette vil f.eks. være aktuelt, hvis antallet af døre på etageafsatsen ændrer sig – eksempelvis som følge af sammenlægning eller opdeling af lejligheder e.l.

Hvis en lejlighedssammenlægning eksempelvis fører til, at fire døre med betegnelserne 1, 2, 3 og 4 ændres til tre døre, vil hovedreglen være, at betegnelserne tv, mf og th i stedet skal anvendes.

Det er i alle tilfælde kommunen, som bestemmer, hvilken metode der anvendes for at betegne de enkelte døre.

Da der vil kunne opstå usikkerhed (eksempelvis for et redningsmandskab) om, hvilken dør der er hvilken, bør kommunen anvende adressebekendtgørelsens § 21, stk. 2, og stille krav om, at ejeren ved hver dør opsætter skilt med dørbetegnelsen.

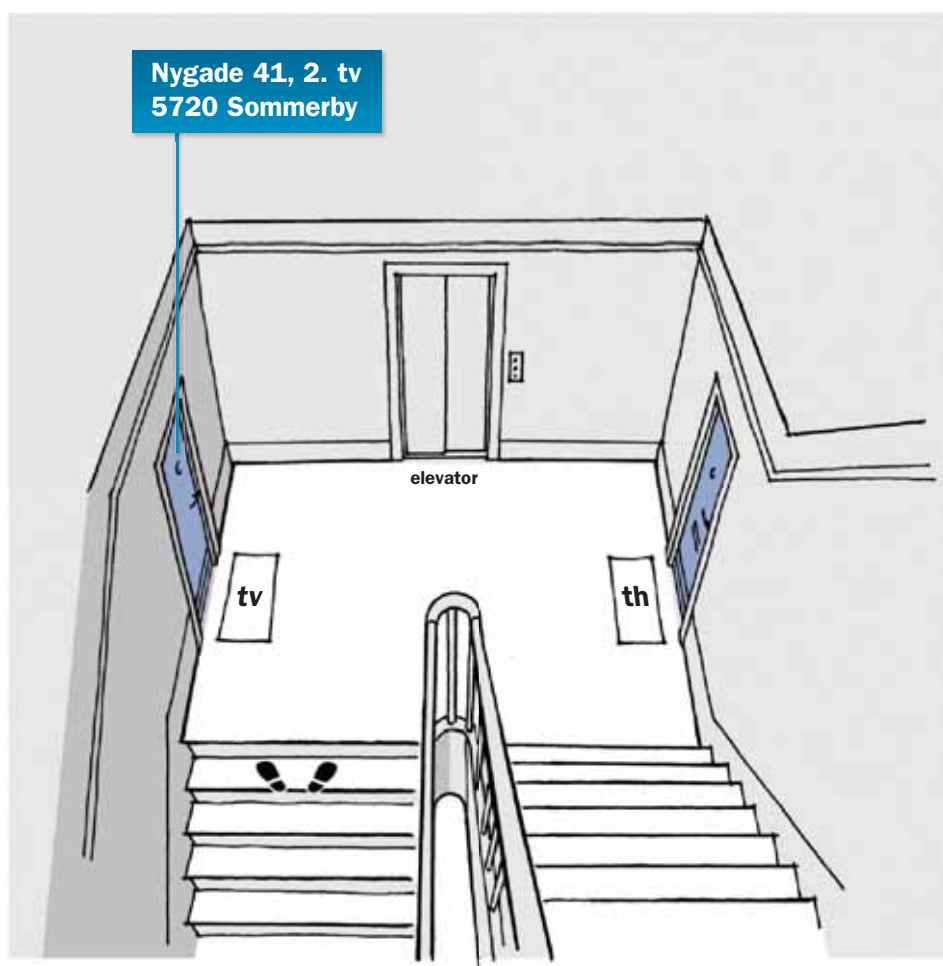
Eksempel 20E: Opgange med elevator

Reglen om, hvordan betegnelserne tv og th bruges, er baseret på, at man står på trappens øverste trin før etageafsatsen.

Findes der elevator i opgangen, med elevatordør over for trappeløbet, vil sideangivelsen synes omvendt, når man træder ud af elevatoren.

Fastsættelsen af dørbetegnelser skal dog også i disse situationer anvende trappens øverste trin som udgangspunkt.

Såfremt man skønner, at dette kan give anledning til usikkerhed – f.eks. i bygninger med mange etager, hvor elevatoren anvendes intensivt – bør kommunen anvende adressebekendtgørelsens § 21, stk. 2, og stille krav om, at ejeren ved hver dør opsætter skilt med dørbetegnelsen.

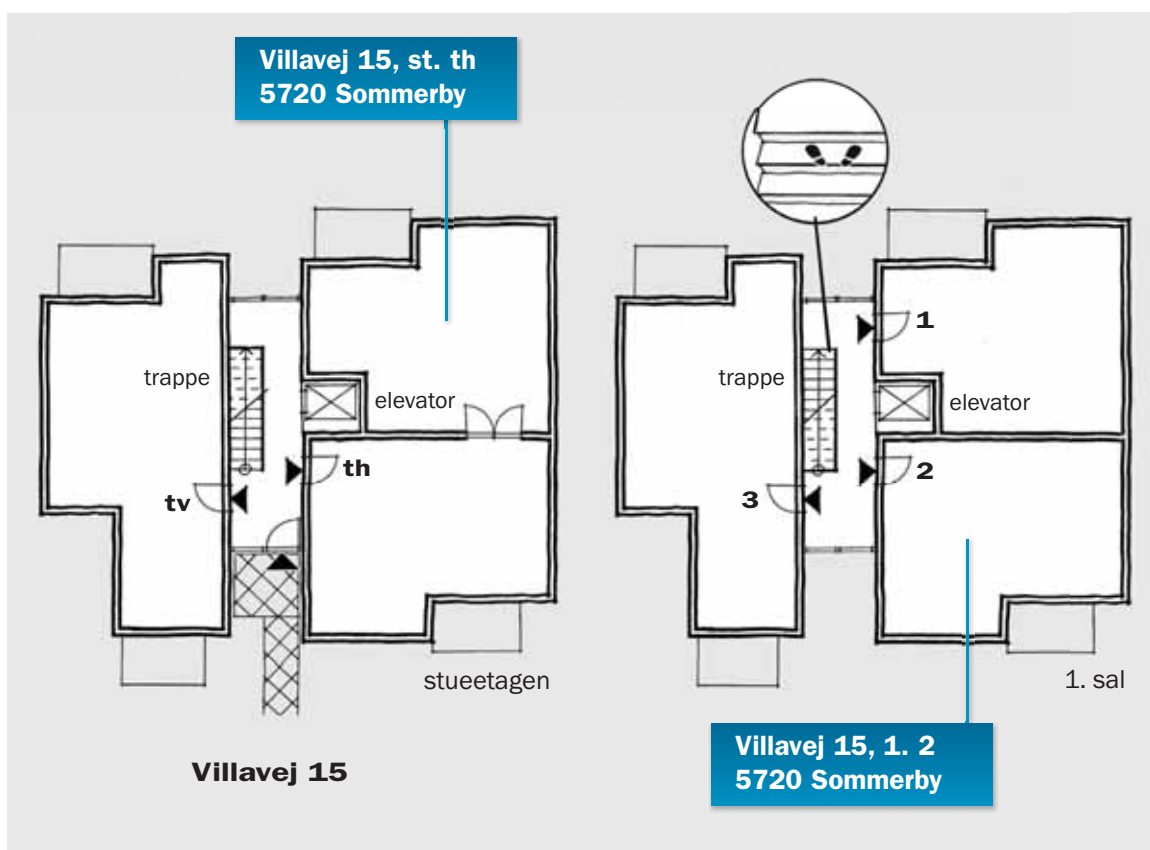
Eksempel 20F: Forskellige adgangsforhold på hver etage

I opgange, hvor adgangsforholdene er forskellige på hver etage, kan brugen af ”højre-venstrereglen” eller ”tællereglen” fra adressebekendtgørelsens § 19, stk. 3, hhv. stk. 4, give anledning til uklarhed.

Det afgørende er, at man anvender den metode til at fastsætte dørbetegnelserne efter, som giver mindst risiko for fejltagelser. Ofte vil det derfor være fornuftigt at anvende forskellige metoder på forskellige etager.

Dette er tilfældet i eksemplet herunder, hvor trappens placering i forhold til dørene på 1. sal betyder, at brugen af standarddørbetegnelserne tv, mf og th vil give anledning til mange fejl og misforståelser.

I sådanne situationer anbefales det, at kommunen i stedet vælger at anvende dørnumperne 1, 2 og 3 på den eller de pågældende etager. Samtidig bør kommunen anvende adressebekendtgørelsens § 21, stk. 2, og stille krav om, at ejeren ved hver dør opsætter skilt med dørbetegnelsen.

Eksempel 20G: Bebyggelser med mange døre på etagen

Når der er mange døre på en etageafsats, anvendes adressebekendtgørelsens § 19, stk. 4, ("tællereglen") således, at indgangsdørenes placering angives ved hjælp af dørunumre 1, 2, 3, 4 osv.

Hvis der på en etage er mange indgangsdøre, er det imidlertid ikke altid indlysende, hvordan "tællereglen" skal bruges.

Eksempler på sådanne bygninger er altangangshuse, kollegier, kontorbyggerier, individuelle ældreboliger o.l., hvor en indgangsdør eller trappe giver adgang til en fælles hall eller til én eller flere korridorer eller altangange, hvorfra der igen er adgang til de enkelte bolig- eller erhvervsenheder.

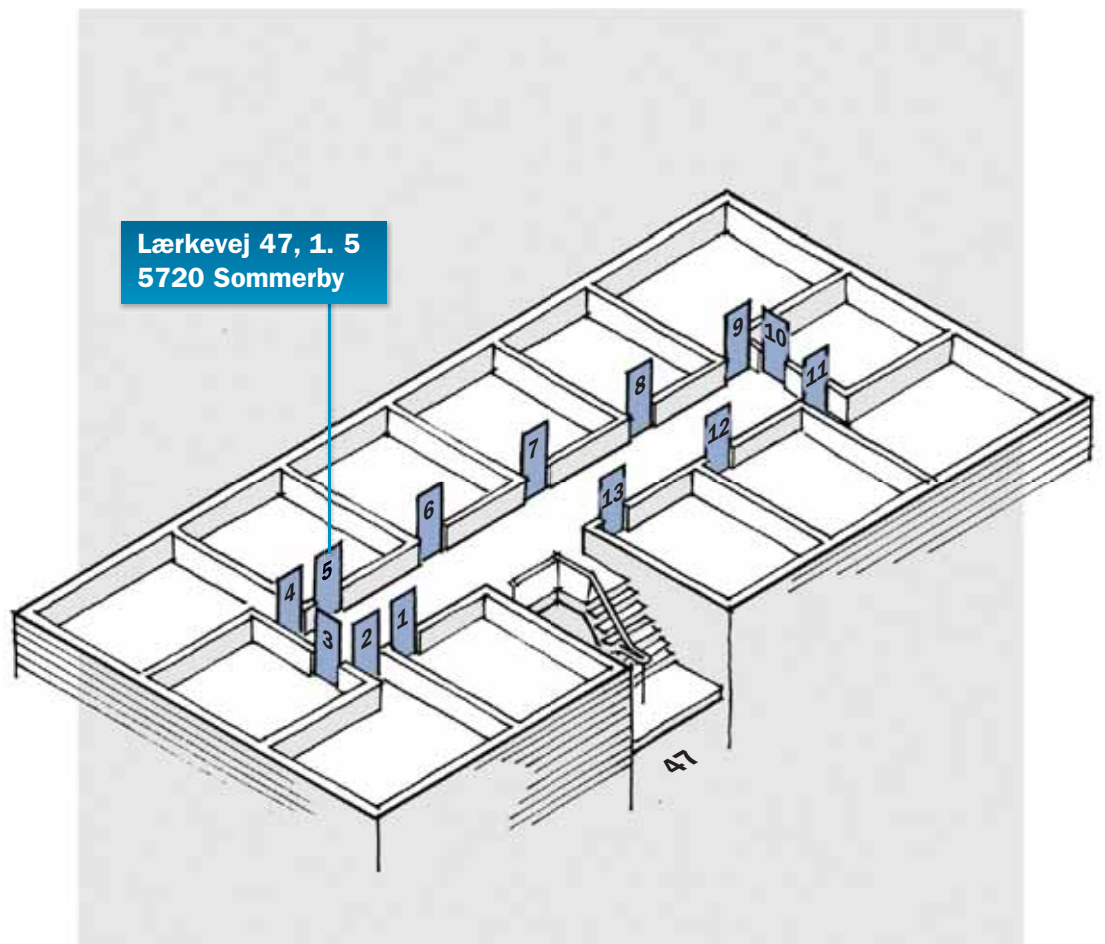
Ligesom for alle andre bygninger skal indgangsdøren (fra gaden) identificeres ved hjælp af et husnummer, hvorimod de enkelte entredøre inde i bygningen identificeres ved hjælp af en etage- og dørbetegnelse. Samme metode skal anvendes, uanset om bygningen kun har en etage.

For dørbetegnelsen skal bestemmelsen om "længst til venstre" tolkes således, at dørunummer 1 er den dør, man møder først, når man med venstre hånd følger væggen eller rækværket i retning med uret.

Herefter er dørunummer 2 betegnelsen for den næste dør, osv. – stadig i retning med uret.

Såfremt man skønner, at der kan opstå usikkerhed (eksempelvis for et redningsmandskab) om, hvilken dør der er hvilken, bør kommunen anvende adressebekendtgørelsens § 21, stk. 2, og stille krav om, at ejeren ved hver dør opsætter skilt med dørbetegnelsen.

En anden mulighed er, at kommunen vælger at gennemføre en anden systematisk nummerering af alle indgangsdøre på etagen, i opgangen eller bygningen efter bestemmelserne i adressebekendtgørelsens § 20, stk. 2. Herved vil ejeren automatisk efter § 21, stk. 1, være forpligtet til ved hver dør at opsætte skilt med dørbetegnelsen.

Eksempel 20H: Bebyggelser med flere hovedtrapper

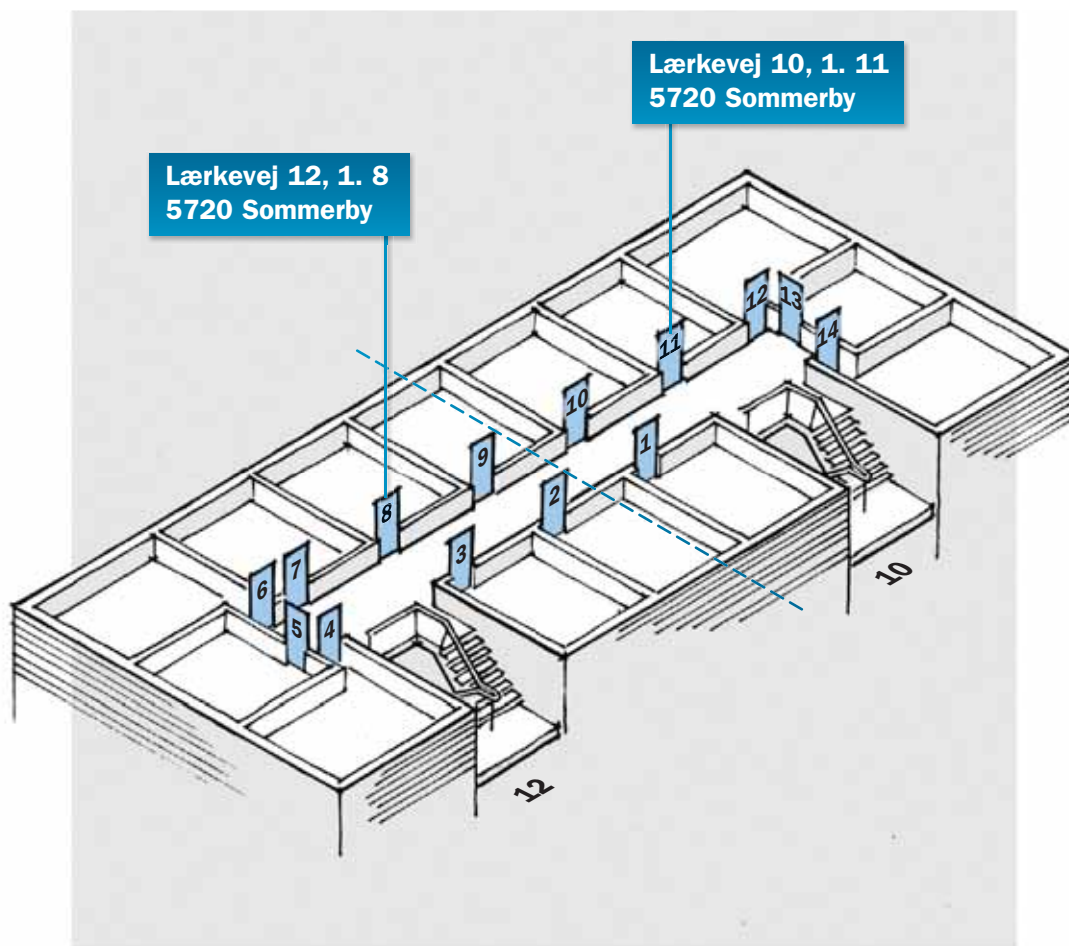
Hvis to indgangsdøre eller trapper giver adgang til en trappeafsats, hall eller korridor, som er fælles for flere bolig- eller erhvervsenheder, vil det være nødvendigt at udpege én af de to adgangsveje som den adgangsvej, dørnumrene skal tage udgangspunkt i.

Det betyder, at dørnumrene 1, 2, 3, 4 osv. fastsættes efter "tællereglen" fra venstre mod højre ud fra den udvalgte indgangsdør eller trappe, uanset at nogle af enhederne har mere direkte adgang fra den anden adgangsvej. Når dørnumrene herefter er fastsat på hele etagen, kan hver bolig- eller erhvervsenheds adresse fastsættes, så den består af husnummeret for den nærmeste adgangsvej samt det fastsatte dørnummer.

På denne måde opnår man, at husnummeret afspejler den mest hensigtsmæssige adgangsvej til enheden, mens dørnumrene er fastsat således, at de er entydige på etagen, uanset hvilken af de to adgangsveje man vælger.

I det viste eksempel vil der være nærliggende risiko for, at eksempelvis et redningsmandskab ikke umiddelbart kan gætte, hvilken dør der er hvilken. Derfor bør kommunen anvende adressebekendtgørelsens § 21, stk. 2, og stille krav om, at ejeren ved hver dør opsætter skilt med dørbetegnelsen.

En anden mulighed er, at kommunen vælger at gennemføre en anden systematisk nummerering af alle indgangsdøre på etagen, i opgangen eller bygningen efter bestemmelserne i adressebekendtgørelsens § 20, stk. 2. Herved vil ejeren automatisk efter § 21, stk. 1, være forpligtet til ved hver dør at opsætte skilt med dørbetegnelsen.

Erhvervs- og Byggestyrelsen

Dahlerups Pakhus
Langelinie Allé 17
2100 København Ø
Tlf.: 35 46 60 00

www.ebst.dk